

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

A VIRGIN RIVER NOVEL

HARVEST MOON

"Returning to Virgin River
is always a pleasure..."
—RT Book Reviews

**New York Times ve USA TODAY'den övgüler
çok satan yazar ROBYN
CARR**

"Bu kitap tam anlamıyla bir zevk."
-RT Book Reviews Ay Işığı Yolu hakkında

"Güçlü çatışma, mizah ve iyi yazılmış karakterler Carr'ın
kartvizitleri ve hepsi burada mevcut... Bu kitabı elinizden
bırakmak istemeyeceksiniz."
-RT Book Reviews Angel's Peak hakkında

"Bu hikâyede her şey var: cesur, açık sözlü bir kadın
kahraman; ölmek üzere olan bir kahraman; ve okuyucuların
kalbine birçok farklı düzeyde dokunacak bir olay örgüsü.
Gerçekten mükemmel."
Yasak Şelaleler üzerine -RT Book Reviews

"Son derece tatmin edici bir okuma. Hem mizahi hem de iç
burkucu derecede duygusal olan bu kitap kısa sürede
unutulmayacak."
-RT Book Reviews Cennet Vadisi hakkında

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."
Virgin River serisi hakkında -Library Journal

"Virgin River kitapları çok etkileyici - karakterlerle
anında bağlantı kurdum ve daha fazlasını, daha
fazlasını istedim."
-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Debbie
Macomber

ROBYN CARR ve MIRA Books'tan da temin edilebilir:

Bakir Nehir Serisi
WILD MAN CREEK
PROMISE CANYON
MOONLIGHT
ROAD ANGEL'S
PEAK
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS KARTI
BAKIR NEHİR NOELİ
WHISPERING ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Vadisi Serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
SONOMA'DA BİR YAZ
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRES
MAVİ GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

Şuna dikkat edin
NOEL İÇİN BENİ EVE GETİR,
Robyn Carr'dan Ekim 2011 tarihli Virgin River
Noel kitabı

ROBYN CARR

HASAT AYI

Nancy Berland için, bir yazarın en iyi dostu ve müttefiki.
Yaptığınız her şey için teşekkürler!

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Sonsöz Teşekkür

Bir

"Seni görmem gerek," dedi Phillip. "Ofisimde."

Yardımcı şef Kelly Matlock ona inanmaz bir bakış fırlattı. Kelimenin tam anlamıyla iri bir İtalyan ile iri bir İsveçliyi ayırıyordu; İtalyan aşçının elinde spatula, İsveçlinin elinde ise metal bir kaşık vardı ve ocak üstü için kavga ediyorlardı bölge. Şu anda restoran müdürünün ofisine gitmesi talebi o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecekti. "Burası gerçekten çok meşgul Phillip," dedi. "Sadece mutfakta kavga etmekle kalmıyoruz, aynı zamanda saat yedi. Akşam yemeği telaşı. Saat onda bana haber ver."

"Acil bir durum," dedi. "Aksi takdirde, inanın bana, sormazdım."

"Durant nerede?" Kelly mutfak şefinden, yani baş aşçıdan bahsederek sordu.

"Evin önünde tur atıyor, kına yakıyor. Bırakalım bu iki moron birbirini öldürsün, et sıkıntımız var. Her neyse."

Bu öneri aşçıları Kelly'nin yaptığından çok daha fazla ayırdı. "Hemen geliyorum," dedi Phillip'e. Kendisine Philippe diye hitap edilmesinden hoşlanıyordu ama Kelly onun vücudunda tek bir Fransız hücresi bile olmadığını öğrenmişti. Aksanı tamamen göstermelikti. Dolabına gitti, önlüğünü çıkardı ve kirlenmiş beyaz ceketini temiz bir ceketle değiştirdi, ve kıdemli aşçısını sorumlu bıraktı.

Bunun gerçek bir acil durum olabileceği hiç aklına gelmemişti; Phillip melodramatik gösterilerine bayılırdı. Onun İkinci en sevdiği şey kadın personele pas atmak, üçüncüsü ise Durant ile çığlık çığlığa kavga etmektir.

Bir gün, Kelly nihayet mutfak şefi olduğunda, Phillip diye biri olmayacaktı; böylesine sinir bozucu, sosyal olarak kabul edilemez davranışları olan bir yöneticiye asla tahammül edemeyecekti.

Phillip'in ofis kapısına birkaç kez vurduktan sonra kapıyı iterek açtı. Kalbi neredeyse duracaktı. Orada, restoran müdürünün masasına bakan bir sandalyede oturan Olivia Brazzi, dünyaca ünlü usta şef Luciano Brazzi'nin eşi idi. Kelly'nin yolu düzenli olarak -yardım etkinliklerinde ve tam da bu restoranda- onunla kesişse de birbirlerini hiç tanımıyorlardı. Luca bu restoranın kontrol hisselerine sahipti. Olivia'nın Durant'la arası iyiydi ve burada bulunması alışılmadık bir şey değildi. Ama Olivia Kelly'yi her zaman görmezden gelmiş, ona sadece bir aşçıymış, zaman ayırmaya değmezmiş gibi davranmıştı.

Olivia ona öylesine sıcak ve nazik bir şekilde gülümsedi ki Kelly bir an için rüya görüp görmediğini ve Olivia'nın Luca'yı kendisine teslim etmeye gelip gelmediğini merak etti.

Bayan Brazzi zarif siyah krep elbisesi, parlak dokulu çorapları, üç inçlik topuklu ayakkabıları ve Stratejik olarak yerleştirilmiş pırlantalar, elli yaşında görünmüyordu, yirmi yaşında bile. Bir kız gibi görünüyordu. Buz mavisi gözleri olan sofistike bir kız.

Kelly'nin midesi altüst oldu. Benden ne istiyor olabilir ki? diye düşündü. Benden özel bir akşam yemeği partisi ya da etkinlik düzenlememi bekliyor olabilir mi?

Olivia Phillip'e baktı. "Bir dakika, Philippe? Odayı alabilir miyim?"

Kelly'nin başı döndü. En çok sevdiği şeyler listesinde beklenmedik olaylar, Olivia Brazzi ile özel bir görüşme uzaylılar tarafından kaçırılmayla eşdeğerdi.

"Elbette Olivia," dedi ve ayrılmadan önce elinin tersini öpmek için durakladı. Bu Kelly'de öğürme isteği uyandırdı.

"Bayan Matlock, lütfen," diye mırıldandı Olivia. "Oturun bir Bir dakika." Küçük, narin bir el hareketiyle yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Kelly kısa bir dua etti. Bu her neyse, lütfen çabuk bitsin!
"İlk buluşmamız bu kadar garip olduğu için üzgünüm,
Bayan.

Matlock, ama senden kocamla yatmayı bırakmanı istemeye geldim."

Kelly'nin gözleri, sakın kalma arzusuna rağmen büyüdü.
"Ciddi misin?" diye sordu mahcup bir ifadeyle.

"Aman Tanrım, evet," dedi Olivia.

"Bayan Brazzi, Luca ile yatmıyorum!"

"Belki de o kadar çok uyku yoktur... Şimdi, hızlı ve sessiz
bir şekilde bu işi halledelim. Olur mu?" Ve kaşlarını kaldırdı.

En azından Olivia hızlı ve sadeydi. Bu da Olivia ve
Luca'nın Luca'nın iddia ettiği kadar ayrı olmadıklarını
düşündürüyordu.

Tabii ki Kelly onunla yatmıyordu! Ama en iyisinin daha
fazla konuşmamak olduğuna karar verdi, çünkü Luca'ya olan
duyguları muhtemelen yüzüne yansıyacaktı. Bu duyguları
büyük bir çabayla yuttu.

Kelly güzeldi; güzel olduğunu biliyordu. Ama Olivia
güzel. Ve şık. Ve tecrübeli; deneyimli. Onun
sofistike ve kendine güvenen tavrı biraz baskındı. Kelly
dünyanın en şeytani şefleriyle karşı karşıya gelmişti, ancak
yumuşak dilli Bayan Brazzi
tamamen gözüm korktu.

"Luca bana her şeyi anlattı. Nasıl tanıştığınızı, ne kadar
zamandır görüştüğünüzü, vesaire. Tanıdık bir hikâyeye.

"Luca'nın

Tabii ki sen ilk değilsin," dedi Olivia. "Sanırım bunu şimdiye
kadar biliyorsunuzdur. Kocamın sarışınlarla karşı özel bir
zevki var gibi görünüyor. Lütfen, keser misin şunu?"

Hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Ama bu
yalnız bırakılamayacak kadar çılgıncaydı. "Tüm saygımla,
Bayan

Brazzi, neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Luca ile ilişkiniz yaklaşık üç aydır devam ediyor. Belki de
dört? Bir hayır etkinliğinde tanıştınız, hatta ben de
oradaydım. Yiyecek alışverişini seviyorsunuz. Bu her şeye
yol açar

Luca için yemek eşittir tutku demekti. Cep telefonunda senin numaran vardı, ben de onunla yüzleştim. Böyle bir şeyi ilk kez konuşmuyoruz. Mesajlar, mesajlar, resimler, hepsi. Lütfen, artık ortaya çıktı. Sadece bitmesini istiyorum."

Kelly sertleşti. "Gerçekten, Bayan Brazzi, ben sizin üç aydan çok daha uzun bir süre. Üç yıldır burada şef yardımcısıyım! Bazen sık sık olmak üzere profesyonel temaslarımız oldu - Durant buranın sahibi olduğunu düşünse de burası onun restoranı ama-"

Olivia hoşgörüyüyle gülümsedi. "Lütfen bana Olivia deyin. Ne de olsa çok ortak noktamız var. Ve hayatım, gerçekten bu işin peşini bırakmak istemezsin. Eğer henüz anlamadıysan, seni aydınlatmama izin ver-Luca'nın dikkat süresi kısadır. Sana diğer çocuklarından bahsetti mi? Evliliğimiz dışında babalık yaptığı çocuklardan?"

Eğer niyeti Kelly'yi şok etmekse, kesinlikle işe yaramıştı. "Ah, Bayan Brazzi, beni tamamen dezavantajlı bir duruma düşürdünüz. Bu giderek daha çok kocanızla aranızdaki kişisel bir mesele gibi görünüyor. Ben bu konuda hiçbir şey bilmem-"

"Bu talihsiz ilişkileri Aile ve şirket içinde, ama gerçekten yakın olsaydınız size söylerdi. Luca'nın sicilinde birçok fetih var. Bildiğim kadarıyla, bir düzine çocuğu olabilir. Ama kayıtlarda yok. Mali durumu yakından takip ediyorum. İncindiysen üzgünüm, ama Luca'yla olan bu karmaşadan ne kadar çabuk uzaklaşırsan o kadar iyi olur, sana söz veriyorum. Düzenli bir sonu olmayacak. Ve bu işte para da yok."

Kelly ayağa fırladı. "Para mı? Para mı? -" Ve sonra kendini tekmeleyebilirdi. Bu nasıl itiraf gibi mi geldi? Ama onun bir servet avcısı olduğu iddiası, Luca'yla oynadığı suçlamasından bile daha saldırgandı!

"Gerçekten özür dilerim," dedi Olivia. "Gücendirmek istememiştim. Eminim onu deliler gibi seviyorsunuzdur. Şunu bilmelisin ki

Luca çocuklarına destek olurken, anneleri hiçbir kazanç elde edememiş. Basit yaşamak zorunda kaldılar. Ve ne yazık ki, çocuklarım onları hoş karşılamadı. Tahmin edebileceğiniz gibi, babalarının böylesine başıboş dolaşması onları memnun etmiyor. Bana çok sadıklar."

"Bayan Brazzi, evliliğiniz dışında çocuk sahibi olmak gibi şeyleri bilemem çünkü ben bir Sırdaş. Luca ile yemek tarifleri ve menüler, yemek mekanları ve kariyer fırsatları hakkında konuşuyorum. O bir akıl hocası ve arkadaş oldu. Ama gerçekten-"

"Kendinize saklayın, Bayan Matlock. Saf olduğum için Luca'yla bu kadar uzun süre birlikte kalamazdım. Onu günde birkaç kez arıyor ya da mesaj atıyorsun!"

"Bunlar cevaplar," diye ısrar etti Kelly. Gerçek buydu - eğer bir gün içinde birkaç mesaj ya da arama varsa, bunun nedeni

ona cevap veriyordu. Pek fazla arama başlatmazdı; muhtaç ya da çaresiz görünmek istemezdi. "Onu rahatsız etmek istemem! O çok meşgul bir adam!"

Olivia daha yakına eğildi. "Kayıtları gördüm canım. Kocama aşık olduğunu biliyorum ve bunu burada bitirmeliyiz. Şimdi."

Yeterince adil, diye düşündü Kelly. İlişki, olduğu gibi, bu vesileyle sona erecekti. Ama sanki onun peşinden, belki de çıkar için gitmiş gibi yanlış değerlendirilmesine içerledi. Luca ona Olivia'yla aynı çatı altında ayrı hayatlar yaşadıklarını, yirmi yılı aşkın bir süredir ayrı yatak odaları olduğunu, çocukları ve iş başarılarına yol açan önemli sosyal etkinlikler için birlikte olduklarını söylemişti. Kelly hiçbir zaman onun sevgilisi olmamıştı!

Tüm bunlar bir yana, Kelly uzun zaman önce onunla olan ilişkisinin tamamen masum olmadığını kabul etmişti. Luca ona yiyeceklerle ve sözlerle romantizm aşlamış, ona aşık olduğunu iddia etmiş, onu sevdiğini söylemişti. Evli bir adamla ilişkiye girmeyeceğini söylemesine rağmen, Luca'nın övgü ve hayranlığını susamış bir köpek yavrusu gibi yalayıp yutmuştu.

Yine de Olivia Brazzi'nin cinsel bir ilişkiye girdiğini düşünmesine neden olacak ne gördüğünü hayal bile edemiyordu!

Kelly, Luca'yla konuşup neler olup bittiğini öğrenene kadar buna göz yumabilirdi. "Cidden, Bayan Brazzi, ailenizi asla rahatsız etmem. Luca'nın seni kurtarması gerekirdi. Buraya gelme zahmetine girmene gerek yok. Aslında, hiç dostluk kurmamanın en iyisi olacağını söyleseydi, bunu anlayışla karşılardım. Onu rehin tutmuyorum."

Ama Bayan Brazzi'nin söyledikleri -sarışınları tercih etmesi, çok sayıda fetih, evliliği dışında doğan çocuklar? Bunların hiçbirisi Luca'nın ona söyledikleriyle örtüşmüyordu.

Tabii ki, kendini azarladı. Büyük sürpriz.

Olivia gerçekten güldü. "Beni kim gönderdi sanıyorsun, sevgilim? Onun arkasını ilk kez temizlemek zorunda kalmıyorum."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Kelly kendini durduramadan önce neredeyse bağıırıyordu.

"Mutfakta kabalığın kol gezdiğini biliyorum." Olivia kaşlarını çatı. "İnanın bana, buna kendi gözlerimle şahit oldum.

birçok durumda, ama büyüleyici değil. Evet, Luca beni seninle konuşmam için gönderdi. Benden duyduklarınla anlıyorum."

"Anlamadığım şey de bu. Bunu bana neden yapsın ki? Ben senin için kesinlikle bir tehdit değilim." Başını iki yana salladı. "Bana sadece arkadaşlığımızdan rahatsız olduğunu söylemesi yeterliydi ve bu aramızdaki tüm iletişimi sona erdirirdi."

"İyi deneme, sevgilim," dedi Olivia. "O içerideyken Dün gece tuvaletteyken telefonuna baktım. Son birkaç haftanın aramalarını, senden gelen birkaç ateşli sesli mesajı ve silmediği bazı mesajları buldum. Kavga etmiştik. Pazarlık yaptık. Bana bir teklifte bulundu - eğer sizden nazikçe yolunuza devam etmenizi rica edersem, telefonlarınıza çıkmayacak ve personeline kibarca mazeret bildirmeleri talimatını verecekti. Ben de kabul ettim. Daha önce de yaptığım gibi. Artık bunun bittiğini düşünebilir miyiz?"

Kelly kaşlarını çattı. Sonra gerçekten güldü. Şehvetli mi? Hiç sanmıyorum. "Bayan Brazzi, yanlış kızı yakaladınız. Ona hiç ateşli bir mesaj bıraktığımı sanmıyorum!" Ve Kelly'nin tanıdığı Luca'nın öfkeyle patlaması, bir itirafta bulunup cep telefonunda olabilecekler yüzünden bir ilişkiyi bitirmek için ayrı yaşadığı karısından yardım dilemesinden daha muhtemeldi!

Kelly asla imalı bir mesaj ya da sesli mesaj bırakmayacak kadar paranoyak ve gergindi. Luca'nın çalıştırdığı asistanların sayısını sayamıyordu.

Luca'ya inanmıştı, onun ve karısının bir anlaşarak yasal olarak ayrılmış ve boşanmışlardır. müzakere ediliyordu. Arada bir mesaj geliyordu: Saat beşte restoran ofisinde olacağım. Seni görmek istiyorum. O olamaz mı?

konuşmak istediği herhangi bir şefe bu tür bir mesaj gönderdi mi? Herhangi bir meslektaşına? Durant'a? Phillip'e?

Olivia'nın biraz kaçık olması mümkün müydü? Abartıyor muydu, yoksa biraz deli olması mümkün müydü?

Açıkçası, Luca'nın hâlâ buralarda olması Kelly'yi şaşırtmıştı. Luca Brazzi'nin yakışıklılığına, parasına ve gücüne sahip çoğu erkek, ihtiyatı elden bırakmaya ve Olivia'nın tam teşekküllü ilişkisine boyun eğmeye daha istekli bir kadına geçerdi.

görünüşe göre sahip olduklarını düşünüyorlardı.

Kelly'nin bunu özlemiş olması önemsizdi; Kelly'nin ona hayran olması, ona aşık olduğuna inanması konunun dışındaydı. Onu güvenli bir yerde tutmayı başarmıştı. Evli olduğu için mesafeliydi. Ve... çünkü erkekler konusunda ne yazık ki tecrübesizdi.

Kelly başını iki yana sallayarak, "Bence bunu Luciano'yla çözen gerekiyor," dedi. "Burada gerçekten neler olup bittiğinden emin değilim."

"Eğer durum buysa, canım, o zaman ona ulaşamadığında hiç üzülmeceksin."

"Bayan Brazzi, madem bu kadar zampara ve dolandırıcı, metreslerden çocuk sahibi ve sizin adınızı lekeliyor, neden onunla birliktesiniz?"

"Bu adil bir soru. Çünkü biz ömür boyu evliyiz, birlikte çok geniş bir ailemiz var, iş ortağıyız ve bizimki kadar büyük uluslararası bir şirketi parçalamak korkunç derecede karmaşık olurdu. İçiniz rahat olsun, önemli olan her belgede benim adım var. Tüm bunlar bir yana, kusurlarına rağmen adamı seviyorum. O bir dahi, yetenekli ve karmaşık bir adam.

benim gibi biri. Kadınlarına aramızda bir şey olmadığını söylemek gibi bir alışkanlığı var, ama tabii ki bu doğru değil - her gece birlikte uyuyoruz. Biz karı kocayız canım.

Şimdi şöyle olacak," diye açıkladı. "Seninle bir daha iletişime geçmeyeceğine dair söz verdi. Bu romantizm burada ve şimdi sona eriyor ve sen de bir sonraki uygun erkeğe doğru yola çıkıyorsun. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Döndü ve Kelly daha konuşmadan Olivia'nın eli ofisten çıkmak için kapının üzerindeydi.

Kelly ne yapacağını şaşırdı ve kendini durduramadan duygularını ağzından kaçırdı. "Sevdiğim bir adam için sözde kız arkadaşlarımdan kaçmayı hayal bile edemiyorum! Bunu neden yapıyorsun?"

Olivia ona doğru döndü. Sabırla gülümsedi. "Güven bana, kendimce sebeplerim var. Milyarlarca sebep, gerçekten. İyi akşamlar Bayan Matlock."

Kelly, sıcak, buharlı ve akşamın yedi buçuğuna özgü hareket, bağırış ve kaosla canlı olan mutfağa geri döndü.

Şaşkınlık içinde, hızla

Bembeyaz, kolalı ceketinin yerine hafifçe kirlenmiş ceketini giydi ve önlüğünü beline sardı. Of

Elbette Luca ona yalan söylemiş olabilirdi; belki de Olivia'nın şüphelendiği kaçamağı tamamlamaya çalışıyordu.

Ya da Olivia, Luca'nın onu Kelly'den gitmesini istemesi için gönderdiği konusunda yalan söylüyor olabilir.

Yakında öğrenemeyecekti, bu yüzden oraya geri döndü ve siparişleri kontrol ederek trafiği yönetmeye başladı,

Yemekleri garsonlara taşıyor, aşçıları iş başında gözlemliyor, yardımına ihtiyaç duyulduğunda devreye giriyordu.

Luca birçok restoranın sahibiydi, dünya çapında yüzlerce olmasa da düzinelerce restoranın hakim ortağıydı, ticari bir gıda hattı vardı ve düzenli olarak ulusal bir televizyon programında yer alıyordu ve yine de Kelly'nin onu tanınması şaşırtıcı değildi. Fransız Amerikan mutfağına özel bir düşkünlüğü vardı ve birkaç yıl önce La Touche'u açmak için Durant ile ortaklık kurdu. Luca, Bay Area'daki büyük aile evlerinden birini tuttuğundan, yerel yatırımlarını sık sık ziyaret etmeyi severdi.

Karısı ve arkadaşları yemek yiyebilirdi ama Luca'nın gerçek güzelliği, diğer tüm işler ya da televizyon programları bir yana, yemek pişirmenin onun için hâlâ en önemli şey olmasıydı. Ve Kelly onun burada olduğu zamanlara bayılırdı; herkes saygılı bir mesafe koyardı ve tüm mutfak başka hiçbir zaman olmadığı kadar kontrol altına alınırdı.

Muhtemelen bunun nedeni, Durant'ın kendinden büyüklerin yanında ağırdan alacak kadar zeki olması ve Luca evdeyken bir profesyonel gibi davranmasıydı.

Ona hemen tapmıştı ama onun da bu duygulara karşılık vereceğini hiç düşünmemişti. Bu oldukça yakın bir zamanda olmuştu ama adam romantik bir teklifte bulunmadan çok önce ona mutfak şefi pozisyonu için söz vermişti.

Durant ve Phillip'in dondurucunun yanında sohbet ettikleri gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. Ne zaman sohbet etmişlerdi ki?

Restoranın kontrolü için hurdalık köpekleri gibi kavga ediyorlardı. Eğer konuşuyorlarsa, bunun kendisi hakkında olması gerektiğini düşündü.

O sersemlik hissi geri döndü ve o bunu görmezden geldi. Kelly somonun hazır olduğunu, crème brûlée'nin ateşe hazır olduğunu, filetonun zamanının dolduğunu bağırdı.

Nefesini tutmakta biraz zorlandı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonra birden göğsünde yakıcı bir sızı hissetti.

Herhalde bir adamın karısı henüz tam olarak yaşamadığınız ilişkiyi bitirmenizi söylemeye geldiğinde olan budur, diye düşündü. Muhtemelen hak ettiğim şey

bu! Her zaman biliyordum ki

"Harika, boşanma kesinleşince tekrar konuşalım!" demeliydi.

Ama en büyük acı Luca'nın onu bu şekilde sattığını hayal etmekten geliyordu -yakın olduklarını, belki de çok yakın olduklarını kabul ediyor ve karısını bunu durdurması için gönderiyordu.

Nefes nefese kalmıştı, nefesini tutamıyordu. Göğsünü tuttu. Korkunç bir mide ekşimesi; hiç mide ekşimesi olmazdı. Ter içinde kaldı.

Durant'ın zalim gülümsemesi önünde belirdi. Kolaydı, ikisi de beş beş yaşındaydı. "Luca Brazzi ile yattın değil mi, seni aptal inek?"

Kelly'nin gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı. Işıklar kapanıyor.

Kelly uyandığında, lacivert tişörtlü bir adam gülümsedi kırmızı-mavi yanıp sönen ışıkları olan bir araca doğru götürürken gözlerinin içine baktı. Ağzında ve burnunda bir maske vardı. Bir sedye ya da sedyede olduğunu fark etti; ambulansın arkasına doğru kayarken hareketini hissetti. Kapıları kapattıktan sonra "Merhaba," dedi. "İyi hissediyor musun?"

Oksijen maskesini tırmalayarak çıkardı. "Nerede... Ne..."

"Bayılmışsın, kafanda küçük bir kesik var. EKG'niz ilk bakışta iyi görünüyor ama bir kardiyolog tarafından kontrol edilmeli. Kan basıncınız çok yüksek ve biraz uzun süre baygın kaldınız." Sonra ona bir dizi soru sordu - başkan kim, hangi yıldayız, nerede çalışıyorsunuz? Kalbini dinledi, kan basıncını kontrol etti. Elini kaldırdı ve serumu gördü.

"Biz

ilaç vermemiz gerekirse diye seruma başladık. Astımınız var mı? Alerjiniz var mı?"

Tamamen içgüdüsel olarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Hayır, ben iyiyim, ben sadece..."

Yavaşça omzuna bastırdı. "Yakında orada olacağız, Bayan Matlock. İnanın bana, doktorla küçük bir görüşmeye ihtiyacınız var." Adamın serumla oynamasını izledi, sonra şırıngayla bir şey soktu. Sonra güldü. rahatsız edici bir şekilde. "Şu mutfak," dedi homurdanarak. "Bir daha asla dışarıda yemek yemeyebilirim..."

"Ha?"

"Ciddiyim," dedi. "Mutfakta sağlık görevlilerimiz var ve insanlar ıspanak tarafları hakkında bağılıyor ve onlar üzerimize basıyorlar! Bir şef kalp krizi geçirebilecekken biraz ara vermiyorlar mı?"

Elini göğsüne götürdü ve gözleri panik içindeydi. "Kalp krizi mi geçiriyorum?"

"Hayır, sanmıyorum. Şu anda stabil durumdasın. Ama bazı belirgin semptomların vardı. Aşıçılardan biri göğsünü tuttu ve nefes almakta zorlandı. Bir yere gitmeden önce acil servis doktoruna görünmelisin. Cidden, o mutfak tam bir tımarhane."

Birdenbire çok yorgun düşerek sedyenin üzerine yığıldı.

"Evet.

Bir de bana sor."

Sağlık görevlisi "Sürekli bu tür bir stres altında mısınız?" diye sordu.

Başını salladı ama düşündüğü şey şuydu: Luca'nın karısının benimle yüzleşmesi dışında, oldukça sıradan bir geceydi.

Esprili bir şekilde kıkırdadı. "İnanılır gibi değil. Mutfağı boşaltmak zorunda kaldım..."

"Ha?"

"Onlara ocakları kapatmalarını ve mutfaktan defolup gitmelerini yoksa polis çağıracağımı söyledim," dedi. "Mesele şu ki, pek çok insanın yüksek stresli işleri var - cerrahlar, borsacılar, pilotlar. Ama ben asla o mutfakta çalışmazdım."

"Yemek yapmayı sevmiyor musun?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Yemek yapmaya bayılırım. Bahse girerim evdeki en iyi aşçı benimdir." Sonra sırtıttı. "İtfaiye. Ve tabii ki sağlık görevlisi olmanın stresi var. Ama o mutfağa girdiğim anda bir fark gördüm. Takım olarak çalışıyoruz. Birbirimize

güvenebiliriz."

Kelly soluyordu; gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu.
"Bana bir şey mi verdin?"

"Valium," dedi. "Acil servis doktoru emretti. Seni biraz sakinleştirecektir. Endişelisiniz, bu da hızlı nabız ve yüksek kan basıncını açıklayabilir."

"Biz de bir ekip olarak çalışıyoruz. Beş yıldızlı bir mutfakta bunu yapmak zorundayız..."

"Evet, ama sizin takımda yaralıları bir tarafa atıyorlar. Bu sizin sinirlerinizi bozabilir."

"Hm. Bu Valium kesinlikle bunu düzeltiyor."

Gülümsedi. "Biraz kestir. Neredeyse geldik."

"Çantam sende mi?" diye sordu. "Cep telefonumu alabilir miyim?"

"Seni acile götürürelim ve önce doktorlar bir baksın," dedi. "Cep telefonunu sonra çıkarırız. Zaten şu anda onu iyi kullanamayacak kadar sersemlemiş durumdasın."

Görünüşe göre ölmeyecekti. En azından şimdilik. Ve cep telefonu yanında değildi. Ambulansa götürülürken çantasından düşmüş olmalı.

Acil serviste beş saat kaldıktan sonra eve gitmek üzere taburcu edildi.

Stres testi için bir kardiyologla ve strese bağlı olabilecek yüksek kan basıncıyla ilgilenmesi için bir dahiliyeciyle takip randevuları vardı. Kan tahlilleri de anemik olduğunu gösterdi; kafa tomografisi negatifti - beyin sarsıntısı yoktu.

Ama sabah yaptığı ilk şey cep telefonunu aramak için restorana gitmek oldu. Bulamayınca

Çantayı bulunca Phillip'i evden arayıp uyandırdı. "Sağlık görevlileri için çantamı kim aldı?" diye sordu ona.

"Ben," dedi yorgun bir iniltiyle. "Tüm dolaplara girebilen tek kişi benim. Kimliğe ve sigorta kartına ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Ama cep telefonum gitti. Evimde sabit hat bile yok ve tüm numaralarım, adres defterim, takvimim ve randevularım o telefonda!"

"Açtığımda etrafa bakacağım, ama biz kapatırken ortaya çıkmadı."

"Şu anda restorandayım," dedi. "Alarm kodunu biliyorum!"

"Dinle," dedi müdür, sanki yavaşça kendine gelmiş gibi bir sesle. "Neden kaza yaptığınızı anlamak için birkaç gün ayırmanız gerekiyor. Bu aksaklık bize paraya mal oldu. Hastanede ne dediler?"

"Önemli bir şey değil," diye rapor verdi. "İyi olacağım. Ama bir ya da iki gün izin alacağım. Bazı... vitaminleri almak için takip randevularım var... Ve tabii ki bir telefon almam gerekiyor."

"Tüm ekipmanların, dolapların vs. altına bak. Belki yoldan falan atılmıştır."

İç çekti. "Evet, Phillip." "Üzgünüm o zaman," dedi ve telefonu kapattı.

Sessizliğin içinde konuşmaya devam etti. "Teşekkür ederim, ben

İyi hissediyorum, Phillip! İyi olacağıma eminim ama yardım etmek için yapabileceğin bir şey olup olmadığını sorman çok hoş!" Ve sonra telefonu kapatıp üzerine kapattı. Masaya.

Kendini pek iyi hissetmiyordu; Valium'un etkisiyle hâlâ biraz halsizdi. Acil servis doktoru sadece tansiyonunun çok yüksek olduğunu değil, aynı zamanda dişlerini gıcırdatmaktan azı dişlerinin düzleştiğini de belirtmişti. Baş dönmesi ve kalp çarpıntısı muhtemelen mümkünse doğrulanmalıdır. Stres, anemi ve yorgunluk bayılmasına neden olmuştur.

"Bu beni öldürecek mi?" Kelly sormuştu. Belki de takip randevularını erteleyebilirdi.

Acil servis doktoru omuz silkti ve "En azından yaşam kalitenizi ciddi şekilde etkileyecektir. Yapabiliyorsanız işleri yavaşlatmayı düşünmelisiniz."

Kalbinin kırılmış olması gibi küçük bir mesele vardı; yaşam kalitesinde ölümcül bir yaralanmadan bahsediyoruz.

Neyse ki kayıp cep telefonunda kayıtlı olan en önemli numaraları hatırlayabiliyordu - kız kardeşi Jillian'ın ve Luca'ninkileri. Büyük bir utançla önce Luca'nın telefonunu aradı. Telesekreteri açıldı. Mesajı şöyleydi: "Telefonumu kaybettim ve yeni bir numaram var. Bu yeni numara Telefon rehberinizde kayıtlı, ama değilse diye söylüyorum, alan kodu aynı, 555-7604. Lütfen beni arayın, büyük bir şok yaşadım. Eğer sizden haber alamazsam, karınızın bana doğruyu söylediğini varsaymak zorunda kalacağım - onu benimle konuşması için gönderdiniz, artık bir ilişkimiz olamayacağını bildirmek için.

kişisel ya da profesyonel her türlü arkadaşlık." Sonra onun telefonuna aynı mesajı içeren bir mesaj gönderdi. Ardından ona aynı mesajı içeren bir e-posta göndermeye çalıştı ama önce yeni bir hesap oluşturması gerekiyordu. Tüm bilgilerini ve e-posta hesaplarını taşıdığı telefonunu kaybetmek inanılmaz derecede karmaşıktı.

Ama tam bir hayal kırıklığı içinde, bütün gün Luca'dan haber alamadı.

Hem dahiliyeci hem de kardiyologla görüşükten sonra Luca'nın kişisel asistanlarından Shannon'ı aradı. "Merhaba Shannon, ben Kelly Matlock, La Touche'un şef yardımcısıyım. Sanırım cep telefonumu kaybettim ve yeni bir numaram ve yeni bir e-posta adresim var. Luca'ya ulaşmaya çalışıyorum. Konuşmam gereken bir iş meselesi var. Lütfen yeni numaramı ve e-posta adresimi iletip aramasını falan söyler misiniz?"

"Kesinlikle, Bayan Matlock! Memnuniyetle. Bir saat içinde onu görmeliyim."

Ama yeni cep telefonu çalmadı.

Kelly, Virgin River'daki Jillian'ı aradı ama tek söylediği telefonunu kaybettiği ve yeni bir numarasının olduğuydu. Doktorlar söyleyeceklerini söylediğinde ve kriz geçtiğinde her şeyi anlatacaktı ama kız kardeşini endişelendirmek istemiyordu. Ayrıca, Jillian kendi zor dönemini yeni atlatmış ve erkeğine zar zor kavuşmuştu. Kelly onun yerine

Evde, yeni cep telefonunun almasını bekliyordu. Luca'nın cep telefonunu birkaç kez daha arayarak gururuna ihanet etti ama bıraktığı mesajlarda her zamanki gibi profesyoneldi.

İkinci gün, neyse ki felaketten uzak olan test sonuçları geldi. Demir takviyesi içeren bir iğne yapıldı. Eczaneden tansiyon ve düşük dozajlı anksiyete ilaçlarının yanı sıra ekstra demir içeren reçetesiz satılan iyi bir vitamin reçetesi istendi. Kelly iyi olacaktı; tüm doktorlar daha iyi bir diyet önerdi - bir doktorun önerdiğinden daha iyi bir diyet. Daha fazla dinlenme, daha az baskı, daha az stres.

Kendi kendine güldü. Evet, doğru.

Dinlenebilmek için dairesini karanlık tutmuştu ama uyku onu ele geçirememişti. Dairenden nefret ettiğini fark etti. Burası bir Şehirde olduğu için bir servete mal olan iki odalı küçük bir evdi ama o sadece bu evi kiralamıştı Çünkü restorana çok yakındı ve arabasını nadiren kullanması gerekiyordu.

Şehri severdi, evinden nefret ederdi. Ama zaten orada fazla vakit geçirmiyordu. Görünüşe göre hayatı Üç yıl boyunca restoranın etrafında dönüp durdu. Arkadaşları vardı, iyi arkadaşları ama onları nadiren görüyordu; onlarla oynamak ya da dinlenmek için neredeyse hiç zaman ayırmıyordu. O yapamadı En son ne zaman sinemaya gittiğini hatırlamıyordu. İş, iş, iş - ve bunların çoğu sadece pozisyonunu güvende tutmak içindi, keyiften değil. Aşk hayatı bile La Touche'da başlayıp bitiyor gibiydi.

İki günlük izinden sonra geri döndü. Birkaç aşçı ondan önce mutfağa girmiş ve dilimleyip doğramaya başlamıştı; ona nasıl hissettiğini sormadılar. Mutfak yavaş yavaş çalışanlarla dolmaya başlarken o da envanterini ve dondurucunun içindekileri kontrol etme işine koyuldu. Tartışma sesleri duydu ve Phillip ile aşçılardan birinin seslerini tanıdı ve dürtüsüne direndi

kontrol etmek için; Phillip'in ön tarafa bakmasını diledi ve onun bölgesinden uzak dururdu, ama o her zaman herkesin işine karışırdı. Çok geçmeden Durant sözlü olarak birkaç aşçıyı taciz etti, sonra Phillip'e mutfağından uzak durması gereken işe yaramaz bir aptal olduğunu söyledi.

Kısa süre içinde mutfak tamamen doldu; gürültü arttı ve gerginlikle birlikte sıcaklık da yükseldi. Herkes Sebze, makarna, et, balık ya da hamur işlerinden oluşan kendi bölgeleri vardı. Durant hoşuna gitmeyen bir şey gördü ve

Bir sote tavaasının içindekileri lavaboya döküyor, aşçıya aptal, beceriksiz bir kaltak diyordu. Azarlamayı sevdiği genç bir kadın aşçıydı çünkü onu ağlatabiliyordu.

"Matlock!" diye bağırdı. "Bunu izliyor musun yoksa sadece kendinle mi oynuyorsun?"

Onu görmezden geldi ve soğutucudan filetoları ve somonu çıkardı.

Durant'tan eleştiri yağdı; gördüğü her şey berbattı. Kelly nabzının hızlandığını ve alnının terden boncuk boncuk olduğunu hissetti. Tanrım, tekrar bayılmayacağını umuyordu. Bir ambulans yolculuğunu daha karşılayamayacağından emindi.

Pantolonunun cebinde tuttuğu telefonunun kısa sesi, az önce bir mesaj geldiğini haber veriyordu. Tüm sağduyusuna rağmen, mesaj atanın Luca olması için dua etti, ona karısıyla ilgili her şeyin gerçek dışı olduğunu söylüyordu Ve onu sevdiğini. Bunun nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordu ama yine de umut ediyordu. Bu sıcak, tıka basa dolu, kötü mutfakta kendini çok yalnız hissediyordu. O kadar yalnızdı ki ağlamak istiyordu.

Ne tuhaf, Luca'nın karısının onu yıkıp Luca'nın hayatından çıkarmasından bu yana geçen kırk sekiz saat boyunca hiç ağlamamıştı. Hüngür hüngür ağlaması gerekmez miydi?

Metinde bir resim vardı. Sarmaşıklarına dolanmış kocaman bir balkabağı yığını Jillian'dan geliyordu. Mesajda şöyle yazıyordu: Biz izlerken ağaçlardaki yapraklar değişiyor! Kabaklar ve kavunlar olgunlaştı ve hala büyüyorlar! Arka verandada oturup limonatamızı yudumluyoruz- Hiç böyle bir güzellik görmemiştik. Keşke

burada olsaydınız! xoxoxo

"Matlock!" Durant bağırdı. "Mutfakta telefon yasak! Kaldır şunu yoksa onu güneş görmeyen bir yere sokarım."

Gülümsedi ve balkabaklarının fotoğrafını büyüttü. Hiç böyle bir güzellik görmemiştim. Keşke burada olsaydınız!

"Matlock, seni aptal inek, dedim ki-"

Ve işte böyle, canına tak etmişti. Bitmişti.

Kelly telefonu cebine koydu ve Durant'a sırtını döndü. Kişisel bıçaklarını dikkatlice deri çantasına yerleştirdikten sonra dolabına gitti. Hiçbir zaman orada çok şey tuttu. Büyük el çantasını birkaç ekstra şef önlüğü, yedek bir çift mutfak pantolonu, kendi ikinci çift terlik, programın ve menünün çıktıları. Cüzdanı çantanın içine zar zor da olsa sığırdı.

Burada hiçbir şeyim yok, diye düşündü. Kimsem yok. Luca bana kendi restoranımı bulmayacak. Durant asla daha fazla ilerlememe izin vermeyecek. Her gün tam bir taciz olacak. Yaşam kalitesi mi? Ha! Sahip olduğum tek şey yüksek tansiyon, düz azı dişleri, anksiyete atakları ve hiç kimse.

Kayışı koluna geçirdi ve mutfaktan arka kapıya doğru yöneldi.

"Matlock, eğer buradan çıkıp gidersen, bir daha bu şehirde çalışamayacağından emin olacağım!"

Omzunun üzerinden gülümsedi. "Buna söz verebilir misin?" Kapıdan çıkıp gitti.

Alkışlar ve kahkahalar Durant'ın çığlıkları ve isim takmalarıyla birleşerek onun çıkışını izledi. Bu Sıradaki aşçıların onun pozisyonu açıldığı için mi yoksa cesaretine hayran oldukları için mi tezahürat yaptıklarını bilmek imkansızdı.

Önemli değildi. Hayatını toparlamak için nefret ettiği evine gitti.

İki

Kelly'nin tek istediği daha az yalnız olmak, dişlerini gıcırdatmayı bırakacak kadar rahatlamak ve mutfağı olan o cehennem çukurundan uzaklaşmaktı! Balkabaklarının resmine yirmi kez baktı; güzel ve büyük olsun diye dizüstü bilgisayarına aktardı. Verandada oturup yaprakların dönüşünü izlemeyi hayal etti.

Elbette bir şef olarak, sonbahar renklerine uygun sıcak çorbalar, sıcak yumuşak ekmekler ve yanan bir ocak hayal etti.

Kız kardeşi Jillian bir yazılım üreticisinde çalıştığı on yıl boyunca zengin olmuş ve Virgin River'da on dönümlük bir arazi üzerinde büyük bir Viktorya dönemi evi satın alabilmişti ama kendi restoranı, ticari markası ya da televizyon programı olmayan şef yardımcıları sadece makul maaşlar kazanabiliyordu. Kelly'nin biraz birikmiş parası vardı; ancak parasızlıktan çok uzaktı. Ama bir yandan da Durant ve arkadaşlarından kurtulmaya çalışırken Kelly, Jill'in ona bir oda ve yatak vermekten memnun olacağını düşündü. Düşündü ki

Daha sakın şef pozisyonları için internette ve bağlantıları aracılığıyla araştırma yapabiliirdi. Şu anda, para ve prestij, biraz huzurdan çok daha az önemliydi.

Kelly, Jill'e başından geçenler hakkında tek kelime etmeden evini topladı ve kutuları içeride bıraktı. Fazla eşyası yoktu; uzun sürmedi. Arabaya birkaç giysi, baharatları, yemek tariflerini, bıçakları ve.., Jill iyi bir aşçı olmadığı ve mutfağı da iyi döşenmediği için, en sevdiği tava ve masa örtülerinden bazıları. Anahtarı komşusuna bırakmıştı, böylece nakliyeciler içeri girebilecekti. Hepsini yükledi, ev sahibini arayıp bunun son ayı olduğunu söyledi ve yola çıktı. Genelde uzun bir bekleme listesi olurdu.

San Francisco'daki şehir daireleri için; ev sahibesi boşluğu doldurmakta zorlanmayacaktır.

Kelly, Virgin River'a doğru yola çıktığında Haber vermeden, sormadan ve kız kardeşine durumundan bahsetmeden geldiği için yapacağı açıklamayı prova ediyordu. Yaklaştıkça üzerindeki baskının arttığını hissetti. İki kızdan Jill her zaman aceleci olanıydı, Kelly'nin ise genellikle sağlam, pratik ve uzun vadeli planları vardı. Jill hiç eğitim almadığı bir işe sırf ilgisini çektiği için atlayan kişi olmuştu. Jill, çok az tanıdığı bir adama aşık olan kişiydi. Kelly her zaman sağlam olan taraftı, uçarı olan değil. Jill halkla ilişkiler, pazarlama ve iş dünyasında çok başarılıydı, buna şüphe yoktu. Ama Jill risk alırdı. Kelly yapmadı.

Yine de Kelly kendini tacizci, deli bir şef için çalışırken, ayrı yaşamak yerine evli olan bir adamın peşinden koşarken ve sinir krizi geçirmeden önce kaçmak için küçük bir kasabaya uçarken bulmuştu. Kelly, Jill'in iş hayatına atılmasından itibaren her sınavda yanında olan kişiydi. üniversiteye başlama dönemine kadar, tam bir kaçık gibi davranmıştı. Kelly, Jill'in ona acıyıp acımayacağından ya da gerçekten gülüp gülmeyeceğinden emin değildi.

Tahminine göre saat altı gibi Virgin River'a varmış olacaktı. Jillian'ın evine doğru yola çıkmadan önce kasabadaki Jack'in barına uğrayıp bir kadeh şarap ya da başka bir şeyle kendini güçlendirmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. Son iki gecedir neredeyse hiç uyumamış ve bütün gün bir şey yememişti. Hayatının aldığı şaşırtıcı yönler rağmen bunu nasıl yapabilirdi?

Lief Holbrook Jack's'e girdi ve bara oturdu. Ekim ayı ve av sezonu olduğu için, mekân haki gömlekli, kırmızı yelekli ve şapkalı adamlarla doluydu ve gün sonu birasının tadını çıkarıyorlardı. Hepsi gruplar halindeydi; ancak mekanda tek başına uçan tek adam oydu.

Lief buraya Los Angeles'tan ve kesinlikle Hollywood'dan daha iyi uyum sağladığını ilk kez düşünmüyordu. Aslen Idaho'daki büyük bir çiftlikten gelen Lief, pilili pantolon ve İtalyan ayakkabılarından ziyade kot pantolon, bot ve chambray giymeye daha yatkındı.

Ama o bir yazardı, oyuncu değil. Çalışmalarının çoğunu ya evde ya da bazen kamera arkasında yapıyordu, asla kamera önünde değildi.

Aynı zamanda avcı ve balıkçı olarak yetiştirildiği için bir doğa adamıydı. Bu işleri yaparken, avlanırken, balık tutarken ya da elleriyle çalışırken hikâyeler aklına gelirdi. Son zamanlarda Lief yazmaktan çok balık tutuyor, dışa vurmaktan çok iç gözlem yapıyordu. Üvey kızı Courtney, çok fazla zihinsel enerji gerektiriyordu.

On dört yaşına yeni girmişti, birkaç yıl önce annesini kaybetmiş sorunlu bir gençti. Sadece iki yıl içinde aşağı doğru iniyor gibiydi. Onu L.A.'den çıkarıp daha sakin bir yere götürmek zorundaydı, bu bağlanma olayını tekrar deneyebilecekleri bir yere.

Ama bu akşam öyle bir şey olmayacaktı.

"Bira?" Jack ona sordu.

"Teşekkürler, bu harika olur."

"Randevun nerede?" diye sordu taslağını sunarken.

Lief kıkırdadı, Jack'in bu sözlerle

Courtney, iki yıldan uzun süredir çıktığı tek kişiydi. "Küçük bir fikir ayrılığımız vardı ve uzay."

"Öyle mi?" Birayı peçetenin üzerine koydu. "Kırkli yaşlarında bir adamın sıksa bir kızla ne sorunu olabilir ki? on dört yaşındaki küçük kız?"

"Gardırop tercihleri. Televizyon tercihleri. İnternet siteleri. Ev ödevleri. Genel görünüm. Diyet. Ve dil, yani kızdığında bana kullandığı dil. Ve o kızgın düzenli olarak."

"Sana bahsettiğim danışmanı kontrol ettin mi?" Jack sordu.

"Önümüzdeki hafta için bir randevusu var, ama doğruyu söylemek gerekirse adam için üzüliyorum. Ona bunu yaşatmaktan nefret ediyorum. Gerçekten ağzı iyi laf yapıyor."

"Jerry Powell'ı tanırım. Göründüğünden daha serttir. Genç arkadaşım Rick'i onunla danışmanlığa gönderdim. Rick o zamanlar yirmi yaşındaydı, Irak'tan bir bacağı eksik dönmüştü ve Tanrım, çok kötü bir durumdaydı. Bu durumdan kurtulacağına dair pek umudum yoktu ama sonunda kurtuldu. Jerry'ye çok güveniyor." Jack barı sildi. "Çok sinirleniyor, berbat çocuklar. Sanırım ne yapacağını biliyor." Jack yakınına eğildi. "Bu daha çok annesinin ölümüyle mi ilgili?"

Lief başıyla onayladı. "Bu ve yeni bir okulda on dört yaşında olmak, ki bu da kendi sorunlarını beraberinde getiriyor."

"Bu konuda çok fazla deneyimim yok. Rick benim için bir oğul gibiydi ve o yaştayken çok tatlı bir çocuktü. Irak onu bir süreliğine epey hırpaladı ama şu anda iyi bir yerde, takma bacak falan. Evlendi, büyükannesine bakıyor, üniversiteyi bitiriyor. Mimar olmak istiyor, buna ne dersiniz?"

"İyi seçim," dedi Lief. "Yıllarca Los Angeles'ta film setleri inşa ettim. İnşaat yapmak bana uygundu, yaparken düşünebiliyordum. üretken bir şey."

"Şaka mı yapıyorsun? Eminim ilginçtir. Eminim bir sürü insanla tanışmışsındır-"

Kelly Matlock'un aniden bara girmesiyle Jack'in konuşması kesildi. Aslında erkeklerle dolu olan tüm bar yavaş yavaş sessizleşti. Orman yorgunu avcılarla dolu bir bara güzel bir sarışın girdiğinde, bu gerçekleşmesi

kaçınılmazdı. "Vay canına," dedi Lief.

Kelly ceketini çıkarıp kapının yanındaki askıya astı ve barda kalan tek koltuğa doğru ilerledi. Lief'in yanına. Lief ne yaptığının farkına bile varmadan, o otururken ayağa kalkmıştı.

"Peki, şimdi," dedi Jack. "Seni bu kadar çabuk geri

görmeyi beklemiyordum."

"Ben de beklemiyordum. Sen nasılsın?"

"Mükemmel. Yeni komşumuzla tanış Kelly. Bu Lief Holbrook. Lief, Kelly Matlock ile tanış, Bay Area'dan bir şef. Burada bir kız kardeşi var."

Kelly elini Lief'e uzattı. "Memnun oldum."

"Sana ne getireyim, Kelly?"

"Yaklaşık dört zeytinle evlendirebileceğiniz iyi, soğuk bir votkanız olma ihtimali nedir?"

"Ketel One işinize yarar mı?"

"Mükemmel."

Kelly ancak o zaman etrafına bakındı. Lief'e, "Buraya birkaç kez geldim ama daha önce hiç bu kadar dolu olduğunu görmemiştim," dedi.

"Av mevsimi," diye bilgilendirdi onu. "Sanırım onları bir dakikalığına sarstın. Güzel bir kadının gelmesini beklemiyorlardı. Kız kardeşini mi ziyaret ediyorsun?"

"Uh-huh. Jack'i doğru mu anladım - buraya yeni mi taşındınız?"

"Bu doğru. Yaklaşık bir ay önce."

Jack geri döndü ve Kelly'nin önüne bir içki koydu. "Şunu bir dene Kelly. Faturayı doldurup doldurmadığını bana söyle."

Bardağı kaldırdı, küçük bir yudum aldı ve gözlerinin kısa bir süre kapanmasına izin verdi. Sonra gülümsedi.

"Harikasın," dedi Jack'e.

Kıkırdadı ve tezgahın altına uzanarak bir kase balık krakerin yanına bir kase fındık koydu. "Benimle flört etmene bayılıyorum Kelly." Sonra da kalabalığa göz kulak olmak için bardan aşağı indi.

"Yani," diye başladı Lief. "Bir şef mi?"

Bir yudum daha aldı. "İşte sorun da burada. Hâlâ bir şefim ama baş şef arkamdan bir daha San Francisco'da çalışamayacağımı haykırırken restoranımı terk ettim. Burada biraz dursam iyi olur diye düşündüm.

Kız kardeşime işsiz ve evsiz olduğumu söylemeden önce cesaret."

Lief'in kaşları havaya kalktı. "Anladığım kadarıyla ziyaretinizin... ah... uzatılmasını beklemiyor?"

"Ziyaret bile beklemiyor. Yaptığım şey oldukça aceleciydi. Hiç büyük bir restoranın mutfağında bulundun mu?"

Başını iki yana salladı. "Gördüğümü söyleyemem."

"Çok acımasız. Korkusuz olmak zorundasınız. Ben her zaman iyi bir aşçıydım, ama bu işin üstesinden gelmek yıllarımı aldı.

bağırarak ya da şefin fırlattığı uçan nesnelerden kaçmak için gereken omurga. Ve görünüme göre bu benim için hiç de doğal değildi. Ben bir sokak dövüşçüsünden çok bir aşçıyım."

Dirseğini bara dayadı ve ona elini uzattı. tüm dikkatimle. "Ve bunu biliyorsun çünkü...?"

"Çünkü stres nedeniyle acil servise düşene kadar kendi başımın çaresine bakabildiğimi sanıyordum."

"İstifa etmeye mi karar verdin?" diye sordu, bariz olanı ifade ederek.

Çok sessizdi; Ketel One'ı yudumladı, sonra bir zeytin çıkardı ve onu kemirdi.

"O kadar düzenli bir şey değil. Çok sevdiğim bir arkadaşım ve akıl hocam vardı. Kabul ediyorum, fazla yakınlaşmış olabiliriz ama eşinden ayrıldığını, boşanma davasının sürdüğünü söyledi.

Sonra karısı beni işte görmeye geldi. Bu akıl hocasının restoranın ortağı olduğunu söylemiş miydim? Birçok Restoran mı? Bana kocasının onu sessizce gitmemi söylemesi için gönderdiğini söyledi. Mutfakta bir olay oldu. Herkesin ne yaptığımı anlaması beş dakika sürdü.

suçlandım." Bir yudum daha içmek için durakladı. "Yine de," diye ekledi, "en kötüsü, neden karısını bana gitmemi söylemesi için gönderdiğini sormak için onu aradığımda, asla

yanıt verdi." İri mavi gözlerini Lief'e çevirdi. "Karısının bu konuda yanılmadığını umuyordum. Anlıyor musun?"

Lief elini onunkinin üzerine koydu ve kısa bir süre sıktı. "Her şeyin ötesinde, kalbin kırıldı."

"Sanırım öyle," diye itiraf etti. "Daha iyi bilmeliydim. Şimdi kız kardeşime erkek arkadaşımın erkek arkadaşım olmadığını nasıl söyleyeceğim? Uğruna kendimi öldürdüğüm kariyerimin

kelimenin tam anlamıyla kendimi öldürmek mi? Ve haber vermeden istifa ettiğimi ve süresiz olarak onun davetsiz misafiri olacağımı mı?"

Kendini tutamayıp kıkırdadı. "Hikâyeyi çözmüşe benziyorsun. Eminim çok sempatik davranacaktır."

"Muhtemelen. Ama aynı zamanda çok şaşırdım. Jillian uçarı olan. Ben istikrarlı olanım."

"Biliyor musun evlat? Kötü bir durumda çekip gittin. Kulağa hem zeki hem de istikrarlı geliyor. Şimdi ayaklarınızın üzerinde durmak için biraz zamana ihtiyacınız var."

"Sıcağa dayanamıyorsan mutfaktan çıkmakla ilgili ne derler bilirsin..." dedi başını sallayarak umutsuzca. "Klişe oldum. Hem burada ne işin var? Virgin River'da mı?"

"Ben mi?" diye sordu. "Sadece daha sakın bir yer arıyorum. Balık tutmayı ve avlanmayı severim. Sipariş üzerine yapılır."

Jack aniden önlerinde belirdi. "Siz ikiniz nasılsınız?"

"Biliyor musunuz? Bence harika gidiyoruz!" dedi Kelly. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi - sert bir içki ve biraz sohbet. Bu kadar yardımcı olması inanılmaz."

"İyi misin o zaman?" Jack sordu.

"Birkaç dakika içinde bir tane daha alacağım. Arkadaşım Lief'e de benden bir bira getir. İyi bir dinleyicidir."

"Elbette," dedi Jack. "Akşam yemeği?"

"Benim için değil, ama biraz daha fındık alacağım, teşekkürler." Jack arkasını döndüğünde Lief'le tekrar yüz yüze geldi. "Daha sessiz mi?"

"Los Angeles. Eşim birkaç yıl önce öldü ve kızım hâlâ zor zamanlar geçiriyor. Yeni bir başlangıca ve daha yavaş bir tempoya gerçekten ihtiyacı vardı. Benim de öyle."

Kelly şaşırmış görünüyordu. "Oh, dostum, çok üzgünüm. Bu benim için her şeyi bir perspektife oturtuyor. Burada erkek arkadaşım olmadığı ve kötü bir şef olduğu için sızlanıyorum..."

Ona güldü. "Mızmızlanmıyordun, film setine benziyor. Sette bir sürü öfke nöbeti, skandal ve işlev bozukluğu var."

"Sen aktör müsün?"

"Hayır. Yıllarca set kurdum ve şimdi biraz da yazarlık yapıyorum" dedi. "Sette çok fazla zaman geçirmem gerekmiyor ama

genellikle oldukça çılgınca oluyor ve her zaman bunu yapmadığım için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum."

Yeni içecekleri geldi. "Sormamın sakıncası yoksa, o ortamda çalışmayı nasıl başardınız?"

"Kulaklardaki pamuk çok faydalıdır. Ben olsam yapmazdım.

deliliğe katılmak. Ve neredeyse hiç kimse konuyu zorlamadı."

"Tam zamanlı bir işe nasıl ihtiyacın olmaz?"

"Tam zamanlı bir işim var," diye düzeltti. "Senaryo yazıyorum. Yapımcılar ve yönetmenler onları yeniden yazdırıyor ve kendi yazarlarını işe alıyorlar. O yazarlar sete katlanmak zorundalar, ben genellikle sadece danışmanlık yapıyorum. Evde tek başıma çalışıyorum."

"Tüm senaryoların yazarlardan oluşan ekipler tarafından yazıldığını sanıyordum," dedi.

"Tüm senaryolar değil. Orijinal senaryolar genellikle tek bir yazar tarafından yazılır."

"Vay canına. Keşke bir delinin şamar oğlanı olmak yerine 'danışman şef' olmanın bir yolunu bulabilseydim. Bana yalnız çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlat. Evde."

Bir nefes aldı. "Bulabildiğim en iyi kelime rahat. Biraz içe dönük biriyim. Ama kendimi çok kolay eğlendirebilirim. Sevdiğim her şeyi tek başıma yapabilirim. Balık tutarım-sinek balıkçılığı. İnşaat yapmayı severim - şu anda yapacak bir şey yok ama kış için odun kesiyorum. Ortaokuldan beri yazıyorum ama bir senaryoyu satmak yıllarımı aldı. Herkesin sana baktığı aktivitelerde hiç iyi olamadım. Evde kalmayı tercih ederim. Hayatımın en güzel kısmı balık tutmak ve evde olmak." Sonra sırtıttı. "Tabii ki kızım balıktan nefret ediyor ama daha on dört yaşında, şu anda havadan nefret ediyor."

"Vay be. Bu nasıl çalışıyor?" Kelly söyledi.

"Asi, sümüklü, antisosyal, deneysel ve çok saygısız." Rahatsız bir şekilde güldü. "Tüm bunların altında annesini özleyen ve benimle sıkışıp kalmış bir genç kız var. Yüksek IQ'su ve kendine güveni olan güzel bir kız.

Sorun. Deniyorum ama iyiye gitmiyoruz. Gelecek hafta sorunlu gençler konusunda uzman bir danışmanla görüşeceğiz. Umarım işe yarar!"

"Ama sen kuruyorsun!" dedi.

Kurutmak mı? Lief kaşlarını çattı. Bardağına baktı, ikinci içkinin yarısı bitmişti. Sert bir içkiydi ama yine de. Ağzını gevelememesi gerekirdi. Bunun hayal gücü olup olmadığını merak etti.

"Ağzını mı geveliyorsun?" Emin olmaktan zarar gelmezdi.

"Tabii ki hayır," dedi. Ama göz kapakları aşağı kaymaya başladı. Sonra tekrar açıldılar.

"Kız kardeşinin evine nasıl gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Sürdüm. Sürdüm. Kanepem ve koltuğum hariç her şeyim arabada."

"Kelly," dedi ona yaklaşarak ve yumuşak bir sesle. "Şu bahsettiğin stres var ya? Bunun için ilaç kullanıyor olamazsın, değil mi?"

"Hm. Sadece prood blessure ve xiety için küçük bir şey. O uyku haplarını asla almam. Uykuya dalarsam, her şeyi rüyamda görürüm!"

"Sanırım bu iyi haber," dedi, ikinci ekstra kuru martinisini yavaşça ulaşamayacağı bir yere götürerek.

"Hey!"

"Eminim o ilaç şişelerinin üzerinde o ilacı alırken alkolün iyi bir fikir olmadığına dair bir şeyler yazıyordur," dedi.

"Biraz kaçıksın."

Öfkeyle doğruldu. "Affınıza sığınıyorum."

Düpedüz gülmeden önce gülümsedi. "Sarhoş," diye açıkladı.

"Kesinlikle sümüklüyüm."

Tekrar güldü. Sonra Jack'i çağırmak için elini kaldırdı. Ve o bunu yaparken, Kelly başını bara koydu. Gonzo.

Jack geri döndüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Lief, "Kelly'nin ilaç kullandığı ve muhtemelen birkaç enerji içeceği içmemesi gerektiği ortaya çıktı," dedi.

"Kız kardeşine götürölmeye ihtiyacı olacak."

Jack etrafına bakındı. "Kahretsin! Her yer dolu!"

"Onu memnuniyetle bırakırım, Jack. Zaten eve gidip Courtney'nin evi yakıp yıkmadığına bakmalıyım. Kız kardeşini arayıp onun... ah... ziyarete geldiğini biliyorum." Tekrar güldü. "Ve boşâ harcandığını."

"Ne alıyor?"

Lief omuz silkti. "'Prood blessure' ve 'xiety' için bir şey." Sonra sırtıttı. "Sanırım kız alışkın değil çok fazla reçeteli ilaç almak aklının ucundan bile geçmedi. Sadece kız kardeşine söyle."

"Peki ya arabası?" Jack sordu.

Lief omuz silkti. "Direksiyonda o varken yolda olmaktansa burada park etmek daha iyi."

"Doğru," dedi Jack. Sonra Jack onun kafasına vurdu.

"Kelly?" diye sordu. "Kelly mi?"

"Hmm?"

"Lief seni eve bırakacak. Tamam mı?"

Kısa bir süreliğine başını kaldırdı. "Lief kim?" Sonra başını tekrar eğdi.

"Pekâlâ," dedi Jack. "İşte oraya nasıl gidileceğı." Kasanın yanındaki not defterini aldı ve yönleri karaladı. "Jillian'ı arayıp geleceğini söyleyeceğim."

Lief Kelly'nin ceketini aldı. Onu oturttu ve o da kollarını sokmasına yardım ederken kısa bir süre için uyandı. "Seni Jillian'ın evine bırakacağım Kelly," dedi. "Sanırım çok... yoruldu."

"Hmm. Teşekkürler," diye yanıtladı.

Çantasını kaptı ve kayışını koluna geçirerek kıkırdamasına neden oldu. Jack'in gözlerine bakarak, "Hesabıma yaz. Yakında görüşürüz."

"Dikkatli sür."

Beline doladığı güçlü bir kolla onu ayağı kaldırdı ve bardan dışarı çıkardı, ancak dışarıda verandada bacakları

erişte haline geldi ve onu merdivenlerden aşağı indirmek için kollarına aldı.

"Vay canına, daha önce kimsenin beni taşıdığını sanmıyorum," diye geveledi. "Belki bir sağlık görevlisi hariç - belki o taşımıştır." Onun göğsünü okşadı. "Eğlencelisin. Tanıştığımıza memnun oldum. Adın neydi senin?"

"Lief," dedi. "Lief Holbrook."

"Çok güzel," dedi başını onun göğsüne yaslayarak. Kamyonetinin kapısını açacak kadar uzun süre onu ayakta tuttu. "Keşke seni bu kamyona bindirmeme yardım etsen Kelly. Yüksek. Sen çekersen, ben iterim."

"Shertainly," dedi içeriden tutarak.

Lief sağ ayağını koşu tahtasının üzerine yerleştirdi, poposunu yukarı doğru itti ve onu koltuğa oturttu. İçeri girdiğinde yüksek sesle bir ooommmph yaptı. "Güzel," dedi adam. "Seni dışarı çıkarırken hiç zorlanmamalıyım."

Başı Jillian'inkine kadar koltuğa yaslandı ve sarhoş, yarı baygın bir halde hıçkırı hıçkırı ağladı - Luca'yı seviyordu. Onu bir ambulansla götürdüler ama bir kişi onu kontrol etmeye geldi! Ne kadar aptalca davrandığını kız kardeşini arayıp itiraf edemeyecek kadar utanmıştı.

Başına gelen her şeyi.

Oh, adamım, diye düşündü. Neredeyse benim kadar yükü olan bir kadın.

Courtney bazen Lief'in bunu anlamadığını düşünüyordu. Daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, tüm güzellik malzemelerine sahipti, Saç köpüğü, göz kalemi, ruj. Kısa tırnaklarına siyah ojeyle bir kez daha bakım yapıyordu.

Lief. Eskiden ona baba derdi. Aslında, Lief annesiyle evlendiğinde ve kız henüz sekiz yaşındayken, ona bunun sorun olup olmayacağını sormuştu - ona baba diyebilir miydi? O da bunu çok seveceğini söylemişti.

Tabii ki bu iki tane olduğu anlamına geliyordu, ama hiçbir zaman aynı anda aynı odada bulunmadıkları için büyük bir meydan okuma değildi. Lief ve annesi evlendikten sonra gerçek babasını daha da az görmüştü. Gerçek babası Stu Lord'un rahatladığını düşünüyordu ve üvey cadının da rahatladığını biliyordu. Stu, anne babası boşandıktan sonra yeniden evlenen ilk kişiydi; o da iki yaşındaydı. Onunla ve hiçbir zaman anne demeyi teklif etmediğı üvey annesi Sherry ile ziyaretleri vardı. Babası ve üvey annesinin birlikte birkaç çocukları olmuştu, erkek. Courtney dört yaşındayken Aaron, yedi yaşındayken de Conner doğmuştu. Onlarla yaptığı ziyaretler giderek azaldı.

Courtney Stu ile ilişkisinin azalmasına aldırmıyordu. Stu ve Sherry sık sık kavga ediyorlardı, annesi ve Lief'le böyle bir şey olmamıştı. Küçük çocuklar da bağırıp çağırarak, bir şeyler fırlatan, saçını çeken ve eşyalarını karıştıran yaramazlardı. Annesiyle mutluydu.

ve Lief. Annesi ve babası.

Sonra, tam altıncı sınıftaki okul yılının sonunda annesi öldü. Öldü işte! İsteyken kafasında bilmedikleri bir şey patlamış ve

Bir daha geri gelmemek üzere öldü. Çok acıyordu, Courtney onunla birlikte ölmek istedi.

Sonra, her zaman dolu gibi görünen bavuluyla ilgili olması dışında, zar zor hatırlayabildiğı değişen hareketlerden oluşan bir bulanıklık vardı. Yaşamak için gitti Stu ile birlikte, kendi yatak odası bile yoktu. Sherry'nin annesi ziyarete gelmediğı sürece misafir odasında kalıyor, sonra da oyuncak odasına ya da aile odasındaki kanepeye taşınyordu.

Her ay en az birkaç hafta sonu Lief'i ziyaret ediyordu. Altı ay sonra Lief'le yaşamaya ve Stu'yu ziyaret etmeye geri döndü. Saçlarını kesip birkaç renge boyadıktan, tırnaklarını siyaha boyadıktan ve siyah ruj sürdükten sonra Stu, Lief'e onu tam zamanlı olarak alabileceğini, artık ziyaret etmesine gerek olmadığını söyledi. Aslında bundan çok daha kötü bir şey söylemişti ve kız rahatlamıştı. Üvey annesinin ona "o garip küçük canavar" dediğini duymuştu.

Ancak Lief, babasının kendisini tam zamanlı olarak istememesinin yanı sıra ziyaret etmek bile istememesine çok sinirlendi.

kimse onu istemedi. Lief istediğini söyledi ama istemiyordu. İsteseydi, babası onu geri verdiği için mutlu olurdu ama mutlu değildi. Büyük bir kavga oldu; iki baba bağıırıyordu ve vurmaya çok yaklaştılar ve o da Keşke birbirlerini öldüresiye dövselerdi.

O patlamadan sonra babasından bir daha haber alamadı. Bu aylar önceydi. Lief'le olan tüm bu gidip gelmeler yedinci sınıfta başlamıştı. Ve o zaman ona Lief demeye başlamıştı.

Tırnaklarına üfledi ve onları kontrol etti. Kuruydular. Rujunu ve parlatıcısını sürdürdü.

O zamandan beri büyümesi durmuştu. Eskiden tombul küçük bir kızdı, şimdi ise göğsünde göğüs olarak geçmesi gereken birkaç şişlik olan sıska, kısa boylu bir kızdı. Gotik, motorcu kız görünümüyle kimse ondan kıkırdamasını beklemezdi.

Lief onu yakalayıp kızgın olduğunu söyleyen bir danışmana götürene kadar internette intihar kulüplerini araştırmaya başladı. Hadi canım. Her hafta o ezik danışmanla oturmak zorundaydı ve bunun da ötesinde Tüm yetişkinlerle aptalca yas danışmanlığı. Lief'in de danışmanın ezik olduğunu düşündüğünü ve yetişkinler için bir yas grubunun hiçbir işe yaramayacağını söylemesinden sonra neredeyse Lief'ten tekrar hoşlanmaya başlamıştı. ve onu götürmeyi reddetti. Onu bu yüzden sevdi.

Başı belaya girmemiş olsaydı, hâlâ doğduğu ve dokuzuncu sınıfa kadar yaşadığı Los Angeles'ta olabilirlerdi ve arkadaşları ortadan kaybolmasaydı başı belaya girmeyebilirdi. Önce kendine acımasına tahammül edemedikleri için, sonra da siyah giysileri ve garip tavırlarıyla artık onlar gibi olmadığı için.

Saç. Böylece kendine, ebeveynlerinin ecza sandıklarına girmek, bazen biraz ot çalmak, annelerinin cüzdanlarından ve babalarının cüzdanlarından para aşırarak gibi şeyler yapan birkaç yeni arkadaş buldu - tabii ki ot için - ve yaklaşık tek şey

Evdekiler uyuduktan sonra gizlice dışarı çıkıp eğleniyordu. Gerçekten hiçbir şey yapmadılar; rahatsız edilmeyecekleri yerlerde takıldılar, bazen sigara içtiler. Kurallar hakkında söylenirlerdi. Courtney hapları ve esrarı; sadece biraz denedi. Kendini yeterince tuhaf ve kötü hissediyordu; nasıl hissedeceğini bilmemek hoşuna gitmiyordu. Çoğunlukla rol yapıyordu. Yapmak zorundaydı. Tekrar yalnız kalma düşüncesine dayanamıyordu. Eğer iyi çocuklar onu terk etti ve kötü çocuklar da onu terk etti, geriye kim kaldı?

Lief dedi ki, "Bu şehir işe yaramıyor. Sen çok fazla sorun buluyorsun, ben de gürültü ve trafikten bıktım. Biz Buradan çıkmak. Akli başında bir şeyler bulacağım. En azından arkadaş olmaya geri dönebilirsek sevinirim. eskiden olduğu gibi. Ve yeniden başlamak için bir şans kullanabilirsin. Belki de kanunun doğru tarafında?"

Courtney taşınmak istememişti. Nokta. Eski arkadaşlarını kaybetmiş ve yenilerini sevmemiş olsa bile. Annesinin geri dönmeyeceğini bilse de, hayatını kutuya koyup bir kamyonu yüklemenin, annesiyle birlikte olduğu yerden uzaklaşmanın onu korkutan bir yanı vardı.

Lief'le yeniden arkadaş olma fikri hoşuna gitmişti ama Lief'in bunu kastettiğine inanmıyordu. Onun daha çok eskisi gibi görünmesini kastettiğini düşündü. Ama asıl sorun, bunun işe yaramayacak olmasıydı - tek bir saç rengine geri dönmek yerine birçok piercing ve birkaç dövme.... Vazgeçmesi ne kadar sürer? Onu teslim etmeden, polisler zaten onun kızı olmadığını söylemeden, devam edip onu almadan, ona bir yer bulmadan ne kadar önce? Çünkü onun sadece Bunu annesine verdiği bir sözden dolayı yapıyordu. Ve ayrıca onun bunu atlatacağını ve kilitleri değişmiş ya da öyle bir şey. Ona her baktığında yüzünü buruşturuyordu. Rengarenk saçlarından, sivri kesiminden, siyah kıyafetlerinden nefret ediyordu ve nedense bu kız gerçekten

Kendini anlıyordu, bu konuya girmeden on kelimeyi geçemiyorlardı.

Aynaya baktı; saçları vahşi ve çılgın, gözleri karanlık ve korkutucuydu. Ona göre mükemmeldi.

Demek öyle. Yine tartışmışlardı. Bu seferki ev ödevi hakkındaydı. Kız ona bittiğini söylemiş, o da "Bir bakayım" demiş.

"Hayır" dedi. "Hayır." dedi. "Hem matematikten hem de İngilizce'den D alıyorsun ve IQ'n yüksek.

ev ödevi." Ona güvenmesi gerektiğini söylemiş, o da gülmüş ve bunu hak etmesi gerektiğini söylemiş. Ödevini teslim etmeden önce yırtıp atacağını söylemiş. Yadda, yadda, yadda. Sonunda,

Öfkesiyle mücadele ederek bir süre arabayla dolaşmaya, belki sahil kasabalarından birine gidip dolaşmaya, serinlemeye ve birkaç saat sonra döndüğünde ödevini paylaşmaya hazır olsa iyi olur demeye karar verdi.

Ha! Büyük şans, diye düşündü.

Birkaç saat dediğinde üç ya da dört saat demek istemişti. Onun ne yapacağını biliyordu; ona ödevini yapması için, kendisine de ona tekrar tahammül edebileceğini hissetmesi için bolca zaman verecekti. Saat beş buçukta çıktı. Dokuza kadar iyiydi.

Gerçek bir arkadaş edinmemişti, ama birkaç çocuk Ona çok benzeyen bir adam, sırf yanında birileri olsun diye birkaç risk alma isteğini anlamıştı. Lief gittikten sonra telefonu eline aldı ve Bruce Arnold ya da Bad Ass'in kısaltması olan B.A.'yı aradı. On yedi yaşında, son sınıfta olması gereken bir gençti.

"Hey, babam dışarı çıktı," dedi. Yüzüne karşı ona Lief diyordu ama okulda "babası" diye hitap ediyordu, çünkü hiçbir şey açıklamak istemiyordu. "Birkaç saatliğine bize gelmek ister misin?"

"Ne için?"

"Takılmak için mi?"

"Takılabiliri m..."

"Bira getirebilir misin? Çünkü burada hiç bira bulundurmuyor."

"Birkaç tane getirebilirim. Babam bunu asla kaçırmaz. Oraya nasıl gidebilirim?"

Kadın ona yolu tarif etti ve yaklaşık yirmi dakika sürdü. Eve vardığında bakmış ki zengin iç mekana baktı, ıslık çaldı ve "Vay canına!" dedi.

Üç

Lief Kelly'yi kız kardeşinin yaşadığı büyük Viktorya dönemine götürürken, Kelly yarı baygındı. Ama yol boyunca mırıldanıp durdu.

Başını bara koyana kadar söylediği her şeyi kesinlikle anlamıştı. Uygun olduğunu düşündüğü ama çok evli olduğu ortaya çıkan bir adamla kaçamak yapmış gibi görünüyordu. Ne kadar sıradan bir hikâyeye.

Erkekler bu hikâyeyi her zaman anlatırdı. Erkeklerin aldatmak istedikleri kadınlarla neden evli kaldıkları konusunda Lief'in hiçbir fikri yoktu. Lana'yla tanışana kadar hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı; her zaman yanında bir kadın vardı, sahada oynuyordu, bir şeyler yaşıyordu. biraz eğleniyordu ama nişanlanmamış ya da evlenmemişti. Onunla tanıştığında iki şeyi hemen anlamıştı; o aradığıydı, ve asla başka bir tane istemezdi. Aslında, burada dul kalalı iki yıldan biraz fazla olmuştu ve

Bir kez bile baştan çıkarılmadı. Elbette Courtney vardı. Bir günü daha atlatmaktan başka bir şey düşünmek zordu.

Ama bu güzel Kelly bara girer girmez dikkatini çekmişti. Ona bakarken bile biraz heyecanlanmıştı. Güzeldi, çok taze ve gürdü. Ve Lana gibi değildi, bu da onu rahatlatmıştı. Lana'yı kaybettikten sonra herhangi bir kadına karşı en ufak bir tepki hissedebileceğinden emin değildi. Lana ufak tefek, koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüydü. Kelly sarışındı, mavi gözlüydü, yuvarlak, dolgun bir vücudu vardı ve ilk düşüncesi ellerini onun üzerinde tutmanın, vücudunu kendi vücuduna yaslamamanın nasıl bir his olduğuydu. O yumuşak, zengin, lüks vücut. Onda Hollywood'daki gibi bir vücut yoktu.

Sahte şımarık göğüsleri olan çok zayıf vücutlar. Gerçek bir kadın vücudu vardı, tutunacak bir şey. Ve o ağız-

dolgun pembe dudaklar. Onun dudaklarını görür görmez kendi dudaklarını yalamıştı.

Sonra akli başına geldi ve bir süre onu dinledi. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda kazık yemiş gibi görünüyordu.

Ön ışık yanıyordu ve iki kişi vardı. verandada bekliyorlardı, şüphesiz Jack'in çağrısına cevap olarak. Bunlar Colin ve Jillian olmalıydı, kız kardeşi ve erkek arkadaşı. Kamyonetten indi ve Jillian hemen oradaydı. Lief onu görür görmez tanıdı. Aslında her iki kız kardeşi de geçen yaz Jack'in evinde, satın aldığı evin durumunu kontrol ederken gördüğünü o zaman fark etmişti.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Sanırım bu durum kız kardeşinizi tamamen şaşırtmış olmalı," dedi. "Bir şey için doktora gittiğinden bahsetti ve ikinci içkisini bitirmeden önce konuşması kesilmeye başlayınca ona reçeteli bir ilaç verilip verilmediğini sordum, o da verildiğini söyledi. Farkında olduğunu sanmıyorum..."

"Doktor?" Jillian sordu. "İlaç mı? Hasta mı?"

"Sanmıyorum, hayır," dedi Lief. "Dinle, şu anda çok fazla şey söylemek istemiyorum. Tek bildiğim içkiydi. Konuşurken detayları yanlış anlamış olabilirim. Bırak da neden habersiz geldiğini sana o anlatsın, tamam mı?"

"Colin?" Jillian söyledi.

Ama Colin çoktan yolcu kapısını açmıştı, Kelly'nin kemerini çözdü ve onu dışarı çıkardı. Lief anlık bir sızı hissetti; onu tutan kişi olmak isterdi.

Colin, "Ben onu yatak odasına kadar taşıyacağım, Jilly," dedi. "Sen çantasını ve onunla birlikte gelen diğer şeyleri al."

"Sadece cüzdanı var," dedi Lief, cüzdanı almak için kamyonete uzanırken. "Arabası barda kilitli."

"Doktoru arayayım mı?" Jillian ona sordu.

Lief omuz silkti. "İyi nefes alıyor. Yol boyunca konuşuyordu. Belki çantasına bakabilirsin,

Birkaç martini ile karıştırıldığında onu şaşkına çevirecek hap ya da başka bir şey var mı diye bak. Birini arayabilirsin. Eczane ve bir şey bulursanız etkilerini sorun. Bunu yapmayı düşünmemiştim..."

"Martini?" Jill sordu. "Gerçekten mi? Martini mi?"

"Oh, evet, çok spesifikti. İyi, kaliteli, soğutulmuş bir votka ve dört büyük yeşil zeytin."

"Vay canına. Bunu pek sık yapmaz."

"Onu beklemediğinizi ve açıklaması gereken çok şey olduğunu söyledi."

"Gerçekten bilmek istiyorum."

"Eminim sabah ilk iş olarak öğreneceksiniz." "Size bir fincan kahve ya da başka bir şey ikram edebilir miyim?"

"Teşekkürler, çok nazıksınız. Eve gitmem lazım.

Geleceğim.

Yarın bir ara uğrayıp, iyi olup olmadığını görmek için. Ve sen de iyi misin diye. Arabası onun eşyalarıyla dolu." Sırıttı. "Bir süre kalmayı planlıyor gibi görünüyor."

"Sorun değil," dedi Jill. "Bu iyi bir şey. Ama-"

"Anahtarlarının çantasında olduğunu tahmin ediyorum."

"Teşekkürler. Keşke bu iyiliğin karşılığını ödeyebilmenin bir yolu olsaydı..."

"Önemli bir şey değil. Jack onu eve getirirdi, eminim. Ama bar müşterilerle doluydu, ben de teklif ettim." Kamyonetinin yanında durduğu yerden etrafına bakındı. Islık çaldı. "İlginç bir yere benziyor."

Ona gülümsedi. "Gerçek bir ticari organik çiftliğe dönüşüyor. İşleri kontrol altına aldığımızda sizi bir tura çıkaracağım. Son mahsulümüzü alabilirsiniz - hasat bitmek üzere. Şu anda kavun ve çilek üzerinde yoğunlaşıyoruz."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu gülümseyerek. "Nasıl oldu da benim buradan haberim olmadı?"

"Sadece geçen bahardan beri buradayım. Yaz boyunca sadece ne yetiştirebileceğimi görmek için küçük bir arazide tarım yaptım.

Şimdi bahar için daha fazla tarım alanı hazırlıyoruz. Belki yarın geldiğinde sana etrafı gezdiririm."

Düşüncelere dalmış gibi bir an durakladıktan sonra,
"Umarım Kelly iyidir..." dedi.

"Git kendin gör. Endişeleniyorsan Doktor Michaels'ı ara.
Ben sizi yalnız bırakayım."

"Tekrar teşekkürler," dedi ve adam kamyonu geri dönerken o da hızlı adımlarla verandanın merdivenlerinden çıkıp eve girdi.

Lief geri geri giderken yolu izlemek için döndüğünde gösterge panelindeki saate baktı. Saat sekiz. Çok daha geç gibiydi. Courtney'ye sakinleşmesi ve ev ödevini yapması için yeterince zaman verdiğini umuyordu.

Doğru kararı verip vermediği konusunda endişeliydi, onu buraya, tek atlı bir kasabayı metropol gibi gösteren bir yere getirdi. Courtney gibi tuhaf, küçük bir gotik çocuk büyük bir şehirde o kadar da yersiz görünmüyordu.

Kırsal Idaho onlar için diğer seçenektir, emekli olmalarına rağmen anne ve babası hâlâ aile çiftliğinin sahibiydi. Orada iki erkek ve bir kız kardeşi vardı, hepsi de kendisinden büyüktü, evliydi ve aileleri vardı, hepsi de çiftlikten çok uzakta yaşamıyordu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapmaktan korkuyordu.

Courtney bazen o kadar çılgın oluyordu ki, ailesini, yeğenlerini onun maskaralıklarına maruz bırakmak istemiyordu. Tamam.

Dürüst olmak gerekirse, onu ne kadar başarısızlığa uğrattığını görmelerini istemiyordu.

Kız kardeşi şöyle demişti: "Lief, kendini bu duruma sokma! Onu toparlayın, babasına götürün, bırakın o çözsün."

Bunu yapamazdı. Zavallı Court. Annesiyle yaşadığı evden babasıyla yaşadığı istenmeyen yere her gidişinde onun gözlerindeki acıyı görmüştü. Tanrım, bu onu her seferinde yeniden yıkıyordu.

Evine giden uzun yola çıktığında tüm ışıkların açık olduğunu, evin önünde eski püskü bir cipin durduğunu gördü ve daha kamyonun motorunu kapatmadan asit kayasının zonklamasını duyabildi.

Bir parçası, neredeyse umuduna karşı, bulacağını umuyordu.

Courtney mutfak masasında pembe yanaklı bir şekilde

oturuyordu,

Normal görünümlü bir genç kız, ikisi birlikte müzik sağlar edici olmasına rağmen ev ödevlerini yapıyorlardı.

Garajdan mutfağa girdi. Kahvaltı barının üzerinde, büyük salonla mutfağı ayıran bir şişe vardı.

mutfaktan gelen Korona, yarısı dolu. Büyük odaya baktı ve yırtık kot pantolonlu, uzun boylu bir gencin Lief'in eğlence merkezinden aldığı DVD'leri sırt çantasına doldurduğunu gördü. Hayır.

Courtney. Çocuk diskleri o kadar çılgınca sırt çantasına dolduruyordu ki, neredeyse bir kapkaç gibi görünüyordu ama

Lief içgüdüsel olarak daha iyisini biliyordu.

Geniş odaya girdi, kanepenin masasından kumandayı aldı ve müziği kapattı. Çocuk ayağa fırladı, sırık gibi saçları yüzünden geriye doğru sallanıyordu. Tam o anda Courtney elinde kendi Corona'sıyla yatak odalarına ve banyolara giden koridorun girişinde belirdi.

"Lief!" dedi.

Çocuk fırladı, ön kapıya yöneldi. "B.A.! Bruce!" diye bağırdı arkasından.

Lief sadece orada durup paniği ve kaçıışı gözlemledi, bira, terk edilmiş sırt çantası. Tek ses ön kapının açılıp çarpılarak kapanmasıydı. Ortalık tamamen sessizleştiğinde ilk konuşan Courtney oldu.

"Sanırım yine cezalıyım."

"Ne demek istiyorsun Court? Son bir yıldır bir gün bile kısıtlamadan uzak kaldığını sanmıyorum." Sırt çantasına doğru yürüdü ve çömelerek çantayı açtı. "Bunu yarın okulda arkadaşına geri verebilirsin. Eğer okula devam ederse Okul." Elini içeri soktu ve film DVD'lerini çıkarıp yere dizmeye başladı. "Filmler olmadan tabii ki."

"Bunu yaptığını bilmiyordum," dedi. "Sadece tuvalete gittim."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Lief sordu. Tanrım, çocuk sırt çantasına otuz kadar disk koymayı başarmıştı.

"Onu sadece okuldan tanıyorum, hepsi bu. Sadece müzik dinleyecektik."

"Ve bira içmek." Sırt çantasını bıraktı ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Eminim çocukken bira içmişsindir," dedi çenesini kaldırarak.

"On dört yaşında mı? Pek sayılmaz." Çiftlik işleri yapmıştı; yaşına göre küçük olmasına rağmen futbol oynamıştı

O zaman da dayak yemişti. "Tanrım, Courtney. Beni daha ne kadar zorlayacaksın?"

"Bunu yaptığını bilmediğimi söyledim!"

"Belki de daha güvenilir arkadaşlar edinmeyi düşünmelisin," diye önerdi.

"Anlamıyor musun?" dedi ona doğru bir adım atarak. "Kimse beni sevmiyor!"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra ona doğru birkaç adım daha attı. Uzandı ve birayı aldı. "Bizden çalmalarına izin verirsen seni daha mı çok sevecekler?"

"Ben yapmadım," dedi ve sesinde hafif bir hıçkırık vardı. "Sadece tuvalete gittim."

"Arkadaşın ne kadar içti?" Lief sordu. "Neden?"

"Çünkü o sürüyor. Çünkü buradan bir yarasa gibi fırladı ve onun derisini yüzmek istesem de yaralanmasını istemiyorum."

Omuz silkti. "Biraz önce geldi. İki bira getirdi, hepsi bu."

"Tamam," dedi. Mutfağa gitti ve iki birayı da doldurdu. Büyük odaya geri döndü. "Yatmadan önce biraz kitap okumak için odama gidiyorum. Evin alarmını kuracağım. Gecenin bir yarısı senin peşinden koşacak halim yok Courtney. Sabah görüşürüz.

Neyse ki akşamdan kalma değilsiniz."

Arkasından, "Gizlice kaçmayacağım," dedi.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Güzel," dedi. Sonra da odasına gitti.

Lief bazen Courtney'e daha çok mu kızdığını yoksa incindiğini mi bilemiyordu. Ona sahip olduğu her şeyi vermişti. Neden

Arada sırada ona bir kemik atıyor mu? Lütfen ya da teşekkür ederim gibi küçük bir jest, hatta ev ödevi. Son derece zeki olduğunu bilse de iyi bir ödev olması gerekmiyordu. Yeni bitti.

Dış görünüşünü bu kadar iğrenç yapan içindeki acıyı daha ne kadar besleyebilirdi?

Ev yeniden sessizliğe gömüldü. Lief yalnız yatağına uzandı.

kral yatak, kucağında kitap. On dört yaşında olmasına rağmen daha çok on iki yaşında gibi görünen Courtney'nin birasını yudumlarken ona bakıp alay ettiği görüntüsü sayfaları karartıyordu. O danışmanla görüşmesi gerekecekti, onlar için bir yardım olup olmadığına bakacaktı. İyimser değildi - Los Angeles'ta iyi bir terapi bulamadıysa, burada bulma şansı neydi?

Sabah ilk yaptığı şey, Courtney'nin orada olduğundan emin olmak için koridorda onun yatak odasına doğru ilerlemek oldu.

Neyse ki odasına kadar gitmesine gerek kalmadı; banyosundaki duşun sesini duydu. O geçerken büyük odada DVD'lerin kaldırıldığını fark etti. Koy ya da belki de söz konusu küçük suçlunun sırt çantasına geri tıktı. Evin alarmini kapattı, kahveyi yaptı ve kendi duşuna yöneldi. Bugün okula zamanında hazır olmalıydı; rengârenk saçlarını dağıtması uzun sürmemiştir.

Mutfağa geri döndüğünde, kızın ev ödevi ve bir not masanın üzerindeydi.

Bakman için ödevimin bir kopyasını çıkardım ama bugün otobüse bineceğim, o yüzden çıktım. Beni sonra alır mısın? Okul mu? Lütfen.

Kemik.

Pencereden içeri süzülen güneşin ilk ışıkları Kelly'yi uykusundan uyandırdı. Yatakta doğruldu ve çevresini gözden geçirdi -Jillian'ın misafir odası. Ve yatakta yanı başında, yüzükoyun uyuyan Jillian.

"Hey," dedi Kelly, onu itip kakarak.

Jill başını çevirdi ve karışmış saçlarının arasından ona baktı. "Uyanmışsın."

"Hatırladığım son şey, barda hoş bir adamla sohbet ediyordum. Katil bir martini eşliğinde."

Jill saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Seni öldürmedi. Ama beni öldürmeye çalıştı."

"Ha?"

Oturur pozisyona gelmek için çabalayan Jill, Kelly ile yüzleşti. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Kelly gözlerinin kısa süreliğine kapanmasına izin verdi. "Kendime çok büyük bir baş ağrısı mı verdin?"

"Çantayı karıştırdım. Hem tansiyon ilacı hem de antidepresan ya da onun gibi bir şey alıyormuşsun. Her iki şişede de alkolün etkileri arttırabileceği yazıyor."

"Bunu şimdi görebiliyorum."

"Aşırı doz almadığından emin olmak için kalan hapları saymak zorunda kaldım. Ama sabahın üçünde horlamaya başlayana kadar oturup seni izledim. Ve oğlum, horlayabiliyorsun! On dakika boyunca uyuduğumu sanmıyorum."

"Ah, dostum," dedi Kelly şakaklarını ovuşturarak. "Kim bilebilirdi ki?" "Biliyor musun, eğer bir kadeh şarap içmiş olsaydın biraz çakırkeyif olmuş olabilirim. Ama bir martini? Aşırıya kaçmış."

"Sana uğramadan ve Colin'le olan yeni aşkını bozmadan önce cesaretimi toplamam gerekiyordu. Haplar konusuna gelince, tansiyon haplarına belirtildiği gibi başladım ama anksiyete hapları gerektiği gibiydi. Ama buraya gelirken kendimi oldukça endişeli hissediyordum, ben de bir tane aldım. Ve birkaç saat sonra hala oldukça endişeli hissediyordum, bu yüzden iyi bir önlem için bir tane daha içtim."

"Buraya geldiğinizde hiç de endişeli olmadığınızı bilmek

sizi mutlu edecektir."

"Whew. Böyle araba kullanacağımı düşünmek biraz korkutucu!"

"Sen yapmadın. Araban barda. Konuştuğun yakışıklı adam seni buraya getirdi. Colin seni buraya taşımak zorunda kaldı. yatak."

"Oh, lütfen bana bunu uydurduğunu söyle!"

"Uydurmuyorum. Şimdi, seni bu kadar endişelendiren ne?"

"Geçen hafta çok şey oldu. Kahve alabilir miyiz? Ve aspirin? Sana her şeyi anlatacağım. Hayatımı gerçekten mahvetmiş olabilirim."

Lief, Jack'in tavsiye ettiği danışmanla telefonda görüştü ve kendisi için bir randevu aldı, ardından Valley Lisesi'ne gidip Courtney. Grace Valley'e giderken, Kelly'yi kontrol etmek için Jillian'ın büyük evine uğramaya karar verdi. Fazla uzağa bakmasına gerek kalmadı; onu arka verandada tek başına otururken, ayaklarını uzatmış ve omuzlarına bir örtü sarmış halde buldu.

Kamyonetinden inerken sırtıyordu ve ona yaklaştı. "Hiç de kötü görünmüyorsun." "Oh, Tanrım," diye inledi. "Sanırım çok fazla

"Umarım seni bir daha görmem."

"Ah, yıkıldım," dedi. "Birbirimize bağlandığımızı sanıyordum." "Umduğum nedenlerden biri de buydu..."

"Bunu atlattığına sevindim. Seni kontrol etmek istedim. İyi görünüyorsun."

"Kötü haber, adını hatırlamıyorum. İyi haber ise, ben kendi adımları hatırlıyorum. Bu da demek oluyor ki çok fazla beyin hücrelerini öldürdü."

Kıkırdadı ve verandaya ilk adımını atarak direğe yaslandı. "Tekrar büyüyorlar," dedi. "Ama biraz zaman alır. Birkaç hafta aptal gibi kalabilirsin."

Kendine rağmen güldü. "Bunu başarabilirim." "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi aptal," dedi. "Bakın, beni daha az 'endişeli' yapması gereken bir reçetem vardı. Yeterince hızlı etki etmediğini düşündüm ve bir tane daha aldım. Sonra bir martini...."

"Neredeyse iki martini, aslında."

"Ve sen?"

"Lief Holbrook. Sen de Kelly'sin. Anladığım kadarıyla bu tür uyuşturucularla hiç deneyimin yok."

"Yemeğe ve aşka bağımlı oldum," dedi umutsuzca.

"Ah, evet, akıl hocası-sevgilisi," diye hatırladı.

"Gerçekten mi, bütün bunları sana anlattım mı?"

"Dürüstçe söyleyebilirim ki daha fazla detaya ihtiyacım yok. Görünüşe göre müsait olmadığı halde müsait olduğunu söyleyen bir adam tarafından kazıklanmışsın. Yasal olarak, her neyse, karısına göre."

"Aman Tanrım, sana her şeyi anlattım!"

Lief derin bir sempatiyle, "Bu seni çok incitmiş olmalı Kelly. Gerçekten çok üzgünüm."

Kadının iri mavi gözlerinde sıvının toplanmaya başladığını gördü.

Bu kadar açık tenli birinin bu kadar kalın, uzun, siyah kirpiklere sahip olmasını ilginç buldu. "Evet. Şey. Aptal ben," dedi. "Neredeyse o beyin hücrelerini aylar önce öldürdüğüme inanacaksın."

"Geçecek. Gerçekten."

Sabırsızlıkla gözlerini sildi. "Biliyorum. Peki. Bu ilaçlarla ilgili deneyiminiz var mı?" diye sordu cesurca.

"Kısa bir süre antidepresan kullandım ve benzer bir deneyim yaşadım. Bir gece birkaç bira içtim ve ölü gibi uyudum. Evin benim haberim olmadan yanmış olabileceği korkusuyla uyandım. Biraz depresyon muhtemelen daha güvenliydi."

Birden hatırladı. "Doğru, karınızı kaybettiniz."

"İki yıldan biraz fazla oldu. Ve evet, beni gerçekten ne kadar etkilediğini bilmeden bir süre bir şey aldım"

Çünkü ben de kendimi hemen hemen aynı şekilde yıkılmış ve zavallı hissediyordum. O zamandan beri hiçbir şey almadım."

"İyileştin mi?"

"Yıkılmış ve zavallı olmaktan mı? Tanrım, umarım öyledir. Depresyondan mı? Muhtemelen. Onu özlemekten mi? Henüz değil. Ama bana bunun zamanla geçeceği ve kolaylaşacağı söylendi."

"Özür dilerim," dedi.

"Teşekkür ederim. Bunu dün gece de söylemiştin."

"Benim muhteşem çıkışımdan önce gelmiş olmalı. Dinle, sana çay ikram edebilir miyim?"

"Teşekkürler, ama gitmem gereken bir randevum var. Ama buraya gerçekten bir göz atmak istiyorum; eve, araziye. Kız kardeşin beni gezdireceğini, son mahsulünü ikram edeceğini söyledi..."

Kelly sonunda ayağa kalktı ve şalı üzerine çekti. "Jilly Farms, onun deyimiyle. Organik meyve ve sebzeler. Şu anda dışarıda çalışıyor. Colin üst katta, güneşlenme odasında resim yapıyor. Diğer şeylerin yanı sıra o bir sanatçı. Ev, o satın almadan önce yenilenmiş; muazzam ve çok ilginç. Eğer randevunuz olmadığında tekrar gelmek isterseniz, size bahçeleri ve evi gezdirmeyi çok ister ve ben de..." Boğazını temizledi. "Ne zaman benim

Baş ağrısı geçerse sana yemek yapmaktan mutluluk duyarım. Benim işim bu, yemek pişirmek."

"Bu iyi olur," dedi gülümseyerek. "Sana birkaç gün vereceğim, sonra ararım."

"Ve Jill'e bize bir randevu ayarladığımı söyleyeceğim."

Lief arabadan inerken Kelly onu izledi ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. Hayatım büyük bir eşek şakası olmaya devam etmek zorunda mı? Eğer seksi bir adam iyi olup olmadığına bakmak için uğrayacaksa, neden en azından dağınık saçlarını taramasın ki? Ya da üzerine Kıyafet mi?

Görünüşe göre, onun kalın, sarkık, Robert Redford tarzı saçlarını, kare çenesini ve Köşeleri biraz kırışmış, eğlenen kahverengi gözler. İyi bronzlaşan sarışın adamlardan biriydi. Kız bunu da fark etti. Özellikle ön kollarını beğenmişti. Uzun kollu kot gömleği biraz kıvrılmıştı ve kaslı kollarındaki altın rengi kollar güneş ışığında parlıyordu.

Onda başka bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Diğer Virgin River erkekleri gibi giyinmişti ama bir kot pantolon ve botu şık göstermenin bir yolunu bulmuştu. Belki de konuşma tarzıydı -iyi- eğitilmiş ve kesin. Küfür ederken bile sesi bir profesör gibi çıkıyordu.

Gülümsedi. Dul, ha? diye düşündü. Hayata devam etmeye neredeyse hazır olabilirdi. Başını salladı ve kendi kendine kıkırdadı. Belki üçüncü kez karşılaşılırsa kendini yeni bir şekilde küçük düşürebilirdi. Onun tam bir hoppa olduğuna ikna olması gerekiyorsa diye. Ama oldukça ateşliydi.

Danışmanın Grace Valley'deki basit evi Lief'in terapistler için çok daha gösterişli yerlere gitmiş ama pek bir yardım alamamıştı. Bir de danışmanın kendisi vardı - çok çok uzun boylu, sıska... hayır, kemikli, tüylü, neredeyse beyaz-sarı saçları ve büyük kulakları olan bir korkuluk. Ve Lief'in o güne kadar gördüğü en büyük ayaklara sahipti. Courtney'nin kendisiyle düpedüz dalga geçmemesini umuyordu. Hem de yüzüne karşı.

"Bay Holbrook, merhaba," dedi adam neşeyle, selamlamak için elini uzatarak. "Ben Jerry Powell. Bugün nasılsınız?"

"İyi," dedi elini sıkarken. "Yani, iyi değil. İlk ziyaretinizde bir danışmana ne söylemeniz gerektiğini hiç çözemedim. İyi olduğunu mu yoksa yardıma ihtiyacın olduğunu mu? çaresizce?"

Jerry güldü. "Ofise gelin Bay Holbrook ve bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Yerlerine oturduklarında - Jerry masanın arkasında, Lief de masanın karşısında - Lief hemen söze girdi. "Şey, karım birkaç gün önce öldü.

ve üvey kızım bununla iyi başa çıkamıyor. Biyolojik babası ve üvey annesi onu kucaklamadılar, ailelerine çekmediler ve o depresyonda ve-"

Jerry elini kaldırarak durması gerektiğini işaret etti. "Tamam, bir saniye bekleyin, özür dilerim, bu tartışmayı benim yönetmem gerekirdi. Buraya üvey kızınız adına geldiğinizi ve ikinizin sorunları olduğunu biliyorum. Sorunların derinine inmeden önce size birkaç şey söylememe izin verin.

"Öncelikle, bu ilçedeki görevimin bir parçası da genç yetişkinlere mahkeme kararıyla danışmanlık yapmak üzere okul bölgesi tarafından görevlendirilmem. Bunun anlamı, genellikle sadece cezayı gerektirecek ne yaptıklarını biliyorum, kişisel yaşamları, ne yaptıkları ve ne yapmadıkları hakkında çok fazla ayrıntıya sahip değilim. onları böyle davranmaya itmiş olabilir. Bazen ailede istismar, ölüm veya boşanma gibi şeyler olduğunu biliyorum, ancak bana nasıl hissettiklerini kendilerinden başka söyleyecek kimse yok. Ve ergenin, tüm bu sorunlara neden olan davranışa kendisini neyin ittiğini açıklamaya çalışmasına izin vermem gerekiyor. İşe yarıyor gibi görünmesi şaşırtıcı. Bu nedenle bana temel gerçekleri anlatın, uygun olduğunu düşünüyorsanız olayları veya davranışları ele alın. Ve sonra bana kendinden bahset. Senin duygularından, onunkilerden değil. Sen ve ben konuşacağız. Sonra Courtney bana duygularını anlatacak."

"Bahse girerim yapmayacaktır," dedi.

"Ben acımasızım," dedi ve sonra gülümsedi. "Ayrıca, ergenler gerçekten çok fazla duygu tanımlayamazlar. İnatçı değiller. Bu sonradan kazanılan bir beceri. Büyümeye çalışıyorlar. Geliştirmeleri gereken şeylerden biri de bu."

"Tamam o zaman. Karım öldü," dedi baştan başlayarak. "İki yıldan biraz fazla bir süre önce. İlk başta üvey kızım... Ben onu kızım olarak görüyorum... Courtney bir süre acı içinde yas tutar gibi oldu, hemen ardından tuhaf, antisosyal

Davranışları. Şu anda yalan söyleyen, hırsızlık yapan ve saatler sonra onu dışarı çeken arkadaşlarıyla bir tür Goth. Dün gece onu banyodayken DVD'lerimi çalan yaşlı bir adamla yakaladım. Bira içiyorlardı. On dört yaşında ama dokuz gösteriyor."

"Dokuz mu?"

"Dokuz değil belki ama çok küçük. Bu kadar yaşlı görünmek için çok küçük. Onunla ilgili fark edeceğiniz ilk şeylerden biri

Courtney son derece zeki biri. Yüksek IQ. Okulda her zaman hızlandırılmış programlara katılırdı, ancak şimdi başarısız olmaya yakın. Entelektüel olarak gelişmiş ve duygusal olarak..." Lief bir omzunu yarı omuz silkerek kaldırdı. "Olgunlaşmamış mı? Bilmiyorum... Yaralı mı?"

"Bu size kendinizi nasıl hissettiriyor Bay Holbrook?"

"Bana Lief de lütfen. Bu beni aptal gibi hissettiriyor. Başarısız. Sanki onu uyuşturucu, araba hırsızlığı ya da intihar gibi bir felaket yüzünden kaybedecekmişim gibi."

"İntiharın bir sorun olduğunu düşünüyor musunuz? Bu bilgiyi sizden memnuniyetle alırım, bilmem gerekir."

"Söylemesi zor," diye cevap verdi omuz silkerek. "İntiharla ilgili baktığı bazı web siteleri buldum ve neredeyse kendimi kaybediyordum - ona intiharı düşünüp düşünmediğini sordum. 'Herkes düşünür ama ben düşünmüyorum' dedi. yapacağım.' Böyle bir şeyin merak mı yoksa yakın bir tehlike mi olduğunu nasıl anlarsınız?"

"İzliyoruz," dedi. "Bana daha fazla bilgi vermeleri için diyalogumuzu yönlendireceğimden emin olabilirsiniz."

"Kız neredeyse hiç yemek yemiyor. Anoreksik olduğunu sanmıyorum, bence yeterince yiyor. Ama çok zayıfladı ve hiç acıkıyor. Ben bir çiftçi çocuğuyum, bu beni tahmin edebileceğinizden çok daha fazla rahatsız ediyor. Bazı insanlar onun yaş grubu hakkında, sorunlu gençler hakkında içeriden bir şeyler bildiğimi düşünüyor, çünkü krizdeki gençler hakkında birkaç senaryo yazdım, ama onlar hakkında yazmıyordum, kendim hakkında yazıyordum! Ve

benim krizim çok çok uzun zaman önceydi ve ölü bir atla ilgiliydi, ölü bir anneyle değil."

Jerry daha dik oturdu. "Hangi filmler?" diye sordu.

"Deerstalker. Moonwalker. Birkaç şey daha..."

"Tanrım, sen şu Lief Holbrook'sun.... Oscar ve Emmy kazandın." Neredeyse heyecandan patlayacaktı. "Evet, nasıl önyargılar olduğunu anlayabiliyorum. Bunlar harika senaryolardı. O filmlerin ikisi de bende var."

Lief kısaca yere baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Jerry ona doğru eğildi. "Ve söyle bana, Lief. Karın öldü ve üvey kızın seni çileden çıkarıyor. Davranışları ve görünüşüyle ilgili hayal kırıklığının yanı sıra birlikte? Nasıl hissediyorsun?"

Lief gözlerini aptal görünümlü danışmanın soluk mavi gözlerine dikti. "Yalnız. Bazen oldukça sefil. Courtney söz konusu olduğunda tam bir başarısızlık gibi. Ve onu asla geri kazanamamaktan korkuyorum."

"Tamamen anlıyorum. Şimdi randevularınızı ayarlayalım, sonra gitmeden önce sohbet etmek için kırk dakika kadar vaktimiz olacak."

"Randevularımız mı?"

"Courtney için elimden geleni yapacağım elbette. Bu gerçekten benim

Senin olmasa bile özel. Ama kardeşim, şu anda seni anlayan bir arkadaşına da ihtiyacın var. Eğer çok cesurca değilse, bence beni bir denemelisin. Bu konuda gerçekten çalıştım."

"İyi misin?" Lief sordu.

"Öyleyim," dedi, neredeyse utangaç bir şekilde gülümseyerek.

Dört

Courtney, okulda neredeyse son derse kadar Kötü Kıçlı Zıpzip'ı görmemişti. Bütün gün onun sırt çantasını taşımıştı, O anı bekliyordu. Adam okula gelmezse bir sonraki gün, hafta ya da ay boyunca onu taşımaya hazırdı.

Dolabının önünde onu köşeye sıkıştırdığında yüzündeki ifadeye bakılırsa, gerçekten de kaçmayı düşünmüştü.

"Zahmet etme," dedi kız. "İşte sırt çantan. Babam DVD'leri çıkardı

bizden çalacaktın. Bir daha ne bana ne de evime yaklaşma." Gitmek için döndü, sonra geri döndü. "Senin adın B.A. yerine S.A. olmalı. Aptal Göt." Onu küçümseyerek süzdü.

"Kendinden utanmalısın. Onu polisleri aramaktan vazgeçirebildiğim için şanslısın. Bebek."

Adam sesini bulana kadar koridorun yarısını geçmişti, gergin sesini. "Öyle mi? Bir şeytandan daha iyi-tapınan elf!"

Bu onu sadece gülümsetti; kesinlikle hayal gücünden yoksundu. Günün son dersi psikoloji dersi idi.

Öğretmenin ona tuhaf tuhaf baktığını düşündü.

kesinlikle biraz psikolojiye ihtiyacı olan biri. Courtney dersi ilginç bulmuştu ama hiç belli etmemişti.

Diğerlerinden mümkün olduğunca uzakta, sol arka taraftaki koltuğuna oturdu. Bu kez Amber Hawkins onun yanındaki koltuğu seçti. Şu iki kişilik sınıf masalarına lanet olsun.

"Merhaba Courtney," dedi neredeyse utangaç bir sesle. "Merhaba."

"B.A.'ya verdiğini duydum."

"Şanslısın."

Amber kıkırdadı. "Sen gerçek bir sümüklüsün, değil mi?"
"Booger?!"

Amber yine kıkırdadı.

Courtney, Amber'ın popüler kızlardan biri olmadığını biliyordu ama buraya Courtney'den çok daha iyi uyum sağlamıştı. Çiftlik kızı gibi bir şeydi. Amigo kız değildi ya da dans ekibinde değildi, sade ve modası geçmiş giyiniyordu, makyaj yapmıyordu, popüler kızlar gibi erkeklerin peşinden koşmuyordu.

Amber ona "Cebirde birlikteyiz," diye bilgi verdi.

"Öyle miyiz?" Courtney öyle olduklarını biliyordu ama hiç fark etmemiş gibi davranmaya karar verdi.

"Merak ediyordum, anladın mı? Yani, anladın mı? Cebir mi?"

Çünkü kayboldum. Kaybolmaktan da kötüyüm.

Sanırım öldüm." Courtney iç çekti. "Gerçekten, o kadar da zor değil." "İyi notlar alıyor musun?" diye sordu.

"Şey... Hayır. Ama anlamadığım için değil. Kabul ediyorum, ödevleri takip edemedim. Ve eğer bunu babama söylersen, senin bütün kanını emerim. Boyun!"

Aptal Amber sadece kıkırdadı. "Peki, tamam o zaman, ona söylememem gerekecek. Peki, bana yardım edebilir misin? Bir ara?"

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Benimle eve otobüse binebilirsin. Ders çalıştıktan sonra babam seni eve bırakır."

Courtney sandalyesinde dönerek Amber'a baktı. "Dinle Amber, bir çiftlikte falan yaşıyorsun, değil mi?"

Amber biraz ürkmüş görünüyordu. "Alerjiniz mi var? Hayvanlar mı? Çünkü senin evine gidebilirim. Ya da burada kalıp kütüphaneyi kullanabiliriz ve babam beni alıp seni eve bırakırdı. Matematikte bir şansım olması için bunu yapardı."

"Bu onun için neden bu kadar önemli?"

Omuz silkti. "Bir aile işimiz var, çiftlik ve üzüm bağı. Bir de inşaat ve diğer işler. Benden büyük

kardeşler, hepsi de akıllı adamlar. Bir mühendis, bir muhasebeci, bir MBA."

"Cehennem gibi bir çiftlik olmalı."

"Sadece bir çiftlik," dedi Amber.

"Bak civciv, annenle babanı ölümüne korkuturum-"

Amber yine kıkırdadı.

"Kes şunu!" Courtney sert bir şekilde talep etti.

Amber durdu. Aslında rengi biraz soldu. "Özür dilerim," dedi usulca.

"Gülmeyi kes demek istedim, ciddiydim. Senin evine uyum sağlayabileceğimi sanmıyorum. Anlıyor musun?"

Kendini tutmak için bu kez elini ağzına götürdü. "Sorun yok Courtney. Sadece Hollywood'daki şeyler.

Ciddiye almazlar. Ama matematikten aldığım D'yi ciddiye aldıkları kesin! Bir şeyler yapmalıyım!"

"Öğretmene sordunuz mu?"

Amber ciddiyetle başını salladı. "Özel hayatında da sınıfta anlattığından daha iyi anlatmıyor."

Sonra Courtney güldü.

"Hanımlar?" diye sordu psikoloji öğretmeni. "Sınıfın geri kalanının bilmesini istediğiniz bir şey var mı?"

Courtney bir metre on bir santimlik boyuyla ayağa kalktı. "Evet, Bay Culmer. Kravat seçiminde yardımcı olması için bir danışman tutmanız gerekecek. Sanırım Bayan Culmer kayıyor-

o konuda gerçekten çuvalladı."

Sınıf kahkahadan kırıldı. Histerik bir hal almışlardı; Bay Culmer her geçen dakika daha da kızarıyordu. Sınıf nihayet sustuğunda ve Courtney tekrar yerine oturduğunda öğretmen, "Bunu söyleyen de on dört yaşında pembe-mor saçlı bir çocuk. Çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedi büyük ölçüde sırtarak.

Courtney pek çok çiftlikte bulunmuştu; Lief'in ailesi bir çiftlikte yaşıyordu, büyüdüğü çiftlik, bir çiftlik olmasa bile

Artık çiftlikte çalışmıyordu. Onun da çiftlikleri olan amcaları ve kuzenleri vardı - Idaho'da çoğunlukla patates yetiştiriliyordu. Amber'la birlikte ödevlerini yapmak için eve gitmek üzere sarı bir otobüse binene kadar o çiftliklere yaptığı ziyaretleri özlediğini pek düşünmemişti. Heyecanlanmıştı. Bunu belli etmedi elbette.

Idaho'daki Holbrook çiftliklerini ziyaret ettiklerinde Courtney'nin hiç Uyum sağlayıp sağlayamayacağı konusunda endişeliydi ama Virgin River'da göze batıyordu. Annesi hayattayken pembe-mor saçları, siyah tırnakları ve tuhaf, siyah retro kıyafetleri de yoktu.

Courtney ve Amber, Amber'ın evine vardıklarında birlikte ev ödevlerini yapmayı planlamışlardı, sonra Courtney akşam yemeğine kalacak ve Lief Courtney'i alıp eve götürmeye gelene kadar ya biraz daha ev ödevi yapacaklar ya da video oyunları oynayacaklardı. Amber'ın babası onu eve bırakmayı teklif etmişti ama Lief ısrar etmişti. Amber'ın ailesiyle tanışmak istiyordu, muhtemelen satanist ya da seri katil olmadıklarından emin olmak için.

So-Amber'ın ailesi Courtney'nin beklediğinden çok daha yaşlıydı. Onlar büyükanne ve büyükbabaydı. Courtney'nin Amber'ın evli ağabeylerinin hepsi üniversite mezunu ve "aile işinde" çalışan kişilerdi. Ve yaşlı insanlar için çok tuhaflardı - Amber'ın görünüşünü gördüklerinde irkilmediler bile.

İlk olarak Amber'ın annesi onları sıcak, güzel kokulu bir mutfakta karşıladı. Lastik çizmelerinin içine sokulmuş bol bir kot pantolon giymişti ve gri saçları dağınıktı. "Nasılsınız?" dedi Amber'ın annesi. "Ben Sinette Hawkins. Amber'a matematikte yardım etmen çok hoş. Sanırım Hawk ve ben, o yeni matematiği çoktan geçtik. Kardeşleri de kendi matematik derslerine yardım etmekle meşguller. çocuklar."

"Benim için fark etmez," dedi Courtney.

"Babanın akşam yemeğinde bize katılmak istemediğinden emin misin?" Sinette sordu. "Çünkü her zaman yiyebileceğimizden fazlası oluyor. Bunu bilerek yapıyorum; birileri mutlaka uğrayacak ve Hawk gün ortasında sıcak bir öğle yemeğini seviyor, bu yüzden bol miktarda yemek artığı saklıyorum."

Ah, bu Amber'ın tombul tarafa doğru eğilmesini açıklıyor, diye düşündü Courtney. "Hayır. Bir şey yapacağını söyledi. yap."

Ve tam o sırada tekerlekli sandalyedeki bir çocuk mutfağa girdi. Amber onu yeğeni Rory olarak tanıttı. Sadece sekiz yaşındaydı, kalın gözlükler takıyordu ve sandalyeyi bir Corvette gibi kullanıyordu. "Heceleme sözcükleri için hazırım," diye duyurdu Rory. "Amber, heceleme kelimelerimi yapmak ister misin?"

"Yapamam, Rory. Courtney ile ödevimi yapmalıyım. O kadar yolu bana matematikte yardım etmek için geldi."

"Kelimeleri hecelelemek ne kadar sürüyor?" Courtney sordu.

Amber omuz silkerek, "Belki on beş dakika," diye cevap verdi. "Her şeyi yoluna koyacaktır."

Courtney kendini zar zor tanıyarak, "O zaman yapalım," dedi. Ama o tekerlekli sandalyede, diye düşündü. Ve bu bile ev ödevinden muaf olmanı sağlamıyor mu?

Courtney ev ödevi sırasında Rory'nin kas distrofisi olduğunu öğrendi. Yakında tekerlekli sandalyeden kurtulup kurtulamayacağını sorduğunda Amber, "Tedavisi yok. Henüz." Courtney daha fazla soru sormaya korkuyordu. Ev ödevinden sonra, bir inek ve iki atın bulunduğu ahıra gittiler. Ayrıca tavuklar, birkaç keçi ve birkaç köpek de vardı. biraz yavaş. "Yavrulamaya neredeyse hazır," dedi Amber. "Ailenin bir bahsi var, katılmak ister misin? Son yavrulamasında yedi yavru düşürdü."

Courtney dokuz demişti.

Amber'ın babası Hawk, yaşlı ve sıska bir çiftçiydi. Traktörünü hortumla yıkarken onu yakalamışlar.

ailenin büyük sebze bahçesinin yanında. Adının soyadının kısaltılmış hali mi yoksa şahin burnundan mı kaynaklandığını söylemek zordu. Biraz kamburdu ama güçlüydü, tıpkı Belki de yıllarca çok çalışmıştı. Ama Courtney'le tanıştığında biraz aptal olduğu ortaya çıktı.

"Bunu dört gözle bekliyordum," dedi nasırlı elini ona uzatarak. "Saç modelini görmek için ölüyordum!"

"Baba!" Amber azarladı, açıkça mahcup olmuştu.

"Ne? Çok istiyordum. Kendini adamalısın, değil mi?"

Courtney güldü. "Sayılır."

"Courtney," dedi Amber yalvarırcasına. "Dalga geçmeyeceğine yemin etti."

"Ben dalga geçmedim," diye itiraz etti babası. "Nasıl bir his olduğunu merak etmeden duramıyorum. Dokunabilir miyim?"

Courtney başını ona doğru eğerek, "Sadece saç," dedi.

"Demek öyle. Sadece sormak zorundayım, baban bunu ilk gördüğünde ne dedi?"

"Bu onu tamamen korkuttu," dedi neredeyse gururla.

Ve Hawk bilerek gülümsedi. "İyi bir nedeni olması gerektiğini biliyordum."

Lief o fırsat penceresini gördüğünde -Courtney okuldan bir kız arkadaşıyla ev ödevi randevusu yapıyordu- bir tur ve biraz bedava bahçe stoğu için Viktorya dönemine geri dönmeye hazırdı. Sadece birkaç gün olmuştu ama Courtney bu tür fırsatları pek sunmuyordu. Kelly'den telefon numarasını isteyecek kadar ileriye düşünmediğini fark etti.

Tur ve sebzeler bahaneydi, yine de mülkü meraklı ve ilginç bulmuştu. Ama aslında onu çeken, nefis ağızlı, kalbi kırık sarışındı. Ve onun küçük ruhunu kutsayan Lief, kayıp aşkın üstesinden gelmesine neredeyse seviniyordu. Bu ona biraz zaman kazandırabilirdi.

Her ne kadar onu düşünmeden edemese de, hayatında çözmesi gereken pek çok sorun vardı. Her şeyden önce, Lief zaten zayıf olan ilişkilerine yeni bir kadın sokarsa Courtney'nin davranışlarının düzelmesi pek olası değildi. Ve onlara bulaşan herhangi bir kadın Courtney'nin tarzı olmasa bile küstahlığı onu dehşete düşürebilirdi. Buna ek olarak, yıllar önce Karısından başka bir kadına ilgi duyuyordu ve nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Eskiden kadınlarla arası iyiydi; takılmak için fazla çaba harcaması gerekmezdi. Bunun bisiklete binmek gibi bir şey olmasını umuyordu.

Evet, bir öpücüğe cesaret edebilmesi için muhtemelen Courtney ve kendisinin yıllarca terapi görmesi gerekecekti.

Ama Kelly'yi düşündüğünde, güzelliği ve sıcaklığı onu saran birini düşünüyordu. Tutmayı, içine girmeyi, sahip olmayı arzuluyordu. Onda öyle bir yumuşaklık ve cazibe vardı ki, sanki kendi iradesi yokmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Jack'in evine girdiği anda bunu hissetmiş ve şaşırarak, kız gözden kaybolduktan sonra da hissetmeye devam etmişti.

Ama bu tatlı rahatlığın ötesine geçti; aklına seks de geldi. Acil seks. Uzun zamandır gördüğü en seksi şeydi. Onun kollarında tamamen yeniden doğabileceğini hissediyordu.

Arabayı eve doğru sürdü, ön tarafa park etti ve zili çaldı. Kadın kapıya Pillsbury Hamur Çocuğu'yla güreş tutmuş gibi bir ifadeyle geldi; saçının telleri onu arkadan bağlayan eşarptan kaçıyor, yanağında unlu bir şey vardı, önlüğünün orası burası pembe lekeler içindeydi. Ellerini bir havlunun üzerinde kuruluyordu. "Lief!" dedi. "Görmeyi beklediğim son kişi sendin!"

Başını salladı. "Çünkü arayacağımı söylemiştim. Ama bir numara almadan kaçtım. Eğer bana bir tane verirsen, şimdi çıkar, kasabadaki bara gider, seni arar ve hemen geri dönerim. Yani

dayatıyormuşum gibi görünmüyor-" Burnunu çekti. "Nedir bu o harika koku?"

Kadın adama gülümsedi ve adam bunun ne olduğunu hemen anladı

Bir aşçıyı büyülemek gerçekten çok kolaydı; sadece yemeğinin kokusunu almanız yeterliydi.

"Yemek yapıyordum. Ravent mahsulü geldi ve görünüşe göre yüz mil kare içinde iyi bir ravent turtası yapabilen tek kişi benim. Bir de ravent reçeli var."

Omuz silkti. "Eğer yapmazsam işler kötüye gidecekti."

Kokulardan neredeyse bayılacaktı. "Tanrıya şükür kasabaya geldin," dedi.

"İçeri gel," diye gülerek davet etti. "Ben de mutfağı temizliyordum. Bakalım Jill'in seni evi gezdirmeye vakti var mı?"

evi ve araziye gezdireceğim. Sonra, eğer çok iyiyseniz, size bir dilim turta vereceğim."

"Emin misiniz? Çünkü gerçekten önceden arayıp bir zaman seçmenizi isteyecektim..."

"Bir zaman seçiyorum," dedi elini çekerek. "İçeri gel. Hâlâ mutfakta meşgulüm ve duş almak için can atıyorum ama belki Jill boştur. Bakalım."

Onu evin içine kadar takip etti ve mutfağa gelene kadar hiçbir mobilya olmadığını fark etti. Orada, söz verdiği gibi, bir dağınıklık vardı. Ama geniş kahvaltı köşesindeki mutfak masasının üzerinde on tane turta duruyordu. Ve şimdi başka kokular da vardı. Başını geriye eğdi ve burnu odayı incelemeye başladı.

Fark etti. "Akşam yemeği için kuzu budu kızartıyorum. Kalabilir misin?"

"Oh, eminim heybetliyimdir..."

"Bir şefin üzerinde mi?" Güldü. "Reddedersen daha çok hakarete uğrarım."

Ona sırtıttı. Belki de bir erkeğin kalbine giden en hızlı yolun midesinden geçtiğine dair o eski söz doğrudu, çünkü birden onu daha da çok istedi. Arzulamak! Gerçekten de bu tür şiddetli özlemleri çoktan geride bıraktığını düşünüyordu. Kendini, bir kızla birlikte olmak için bile

ilgisini çekti. Bu arzu müthişti ve o da bundan zevk alıyordu. "Ben kalacağım. Kızım bir arkadaşıyla ödev yapıyor ve bu akşam orada yemek yiyecek."

"Doğru," dedi. "Bir kızım var. Özür dilerim. Unutmuşum. Bir dahaki sefere ikinizi de alacağım."

Sadece güldü; bu fikri tekrar gözden geçirmeleri gerekecekti.

"Courtney aslında benim üvey kızım ama benim soyadımı kullanıyor. Biraz karışık bir durum. Sonra açıklarım. Ama bütün o turtaları ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Daha büyük bir dondurucu kullanabilirim ama şu anda evde sadece en gerekli ekipmanlar var. Sanırım onları etrafa dağıtacağım. Vaiz için birkaç tane, orası kesin - bana yıllardır iyi bir ravent turtası yapmaya çalıştığını söyledi. Jill'de bu kadar çok malzeme olduğuna inanamıyorum.

Zamanım tükeniyor. Yarın böğürtlenlere iyi bir başlangıç yapmalıyım. Burada arkadaşları ve komşuları vardı. İyi bir ay boyunca toplandı ve hala çok büyük bir ürün kaldı, birileri onunla bir şeyler yapmalı. Böğürtlen konservesi, reçel, turta dolgusu.... Buraya bir iş bulmak için internette gezinmeye geldim ve canımı dişime takarak çalışıyorum. İzin verin bahçeye çıkayım ve ona sizi bahçesinde gezdirmek için zamanı olup olmadığını sorayım..."

"Mobil bahçe mi?"

"Bahçelerinin arasına böyle giriyor. Oturun, bir dakikaya geliyorum."

Kelly aceleyle arka kapıdan çıkarken, Lief fazla uzaklaşmadı. Çalışma adasındaki taburelerden birini çekti ve etrafına bakındı. Nedense büyük mutfağın etrafındaki dağınık tencere ve kâseler ona huzur veriyordu. Bir çiftlikte çok sayıda kardeş ve ellerle büyüdüğünden beri, güzel kokularla dolu yoğun, dağınık bir mutfak her zaman kendini güvende ve korunmuş hissetmesini sağlıyordu. Masanın üzerinde soğuyan on turtayı görmek de tanıdıktı; annesi her zaman toplu halde pişirir, ailesiyle, arkadaşlarıyla, komşularıyla, herkesle paylaşırdı.

Kelly hemen geri döndü. "Jill az önce balkabaklarını, kabakları ve kavunları tekmeliyordu. Hemen dışarıda. Siz turunuza devam ederken, ben de kendi pisliğimi temizleyeceğim."

Ayağa kalktı. "Eğer beklersen, yardım ederim. İyi bir eğitim aldım. İyi bir mutfak temizleyicisiyimdir."

"Belki başka bir zaman şansın olur. Git, seni bekliyor."

Lief manzaradan çok şefle ilgilense de, tura gerçekten kendini kaptırdı. Jill onu götürdü.

organik tarım için kısmen hazırlanmış dönümlerce arazinin etrafında. Bir kış mahsulü yetiştirmeye başlamıştı; gelecek sezonun mahsulü için kendi meyve ve sebzelerinin tohumlarını kurutuyordu ve ilkbaharda ekim alanını en üst düzeye çıkarmak için tepenin eğimini düzleştirmek amacıyla step gibi kullanmak üzere istinat duvarları inşa etmeye başlamıştı.

Balkabağı, kavun ve kabakların sonbahar hasadı muhteşemdi - gerçekten de Sindirella'nın arabasını yapabilecek balkabakları.

"Gerçekten büyük olanları Kelly'den saklıyorum, böylece kasabanın çocukları onlara ulaşabiliyor. Yapmak için sabırsızlandığı bir balkabağı çorbası var ve ben de daha küçük olanları ona veriyorum. Ve bu kocaman kabak ve kış kabakları. Her şeyden çok deneysel. Hadi, gidip Colin'in ne çizdiğine bakalım. Bu sabah bir fil sürüsü üzerinde çalışıyordu. Serengeti'de bir sürü güzel büyük av hayvanını çekmekten yeni döndü."

Evin ikinci katındaki güneşlenme odası, arka verandanın çatısı boyunca bina boyunca uzanıyordu. Colin orada resim yapmayı severdi çünkü ışık iyiydi. Vahşi doğa sanatından büyük Afrika av hayvanlarına kadar uzanan tablolar hayret vericiydi. Ayrıca bu güneşlenme odasında bir koltuk, eğlence merkezi ve büyük düz ekran televizyon vardı - oturma odaları ya da makul bir benzeri.

Lief bu evdeki yaratıcılık karşısında büyülenmişti. Jillian bahçede hayal gücünü zorluyor, Colin dünyanın dört bir yanından inanılmaz hayvanlar çiziyor ve Kelly

Yemek pişirmek. Bugün turtalar vardı, ama yarın sadece San Francisco'daki beş yıldızlı bir restoranda bulunabilecek yemekler olabilir. Francisco.

"Hadi, Lief," dedi Colin. "Bir bira alalım ve arka verandada oturalım. Jilly bahçede duş almak zorunda, Kelly de beni Noel Baba şekline sokmaya çalışıyor. Kendi başımızayız."

"Bir şekilde yardım etmem gerektiğini hissediyorum," dedi Lief. "Beklenmedik bir anda uğradım ve şimdi karnım doyurulacak ve eğlendirileceğim. Belki bahçe aletlerini hortumla yıkayabilir ya da saksıları yıkayabilirim."

Colin ona sadece güldü. "Öğrendiğim şey şu ki, bu kızlar tam olarak kendilerine uygun olanı ve en iyisini yapacaklar. Senin yapacağın tek şey yoldan çekilmek." Mutfağa vardıklarında Colin buzdolabını açtı ve içindekileri inceledi. "Yakın bira' ve yüksek test var. Ne istersiniz?"

"Gerçek bir anlaşma, elbette," dedi Lief. "Bu nirvanaya nasıl rastladınız?"

Mükemmel Ekim havasında arka verandada oturan Lief, Colin'in ordudan emekli olduktan sonra Virgin River'a nasıl geldiğini, bir helikopter kazasından sonra nasıl iyileştiğini, Jillian'ın ise Silikon Vadisi'ndeki kurumsal bir işten nasıl kaçtığını dinledi.

Vadi. Birbirlerini tesadüfen buldular ama yaklaşık altı yüz nüfuslu bir kasabada karşılaşmaları kaçınılmazdı. Burası Olağanüstü olan aşık olma kısmıydı. "Ben genç bir adam değilim," dedi Colin. "Jilly'nin birkaç kadınla tanıştığını söylesem alınacağını sanmıyorum, hem de epeyce. Geçici, askeri bir hayat yaşadım ve yuva kurmaya hiç heves etmedim. Ama Jilly? O bende köklerimi derinlere salma isteği uyandırıyor."

"Kulağa ciddi geliyor," diye gözlemledi Lief.

"Jilly konusunda ciddiym. Ama şimdilik bir şeyler yapıyoruz, her seferinde bir gün. Peki ya sen? Böyle bir yere nasıl düştün?"

Hikayeyi tekrar anlattı; karısı ölmüş, kızı zor günler geçiriyor.

L.A.'den daha küçük, daha dost canlısı bir şehre ihtiyaç duymak, eşini ve annesini kaybetmenin zor dönemini atlatmaya çalışmak, yeni bir başlangıç yapmak. L.A.'de ne iş yaptığına dair soru ancak daha sonra, hep birlikte akşam yemeğine oturduklarında geldi. "Ben bir yazarım," dedi.

"Gazete gibi mi?" Kelly sordu.

O anda her türlü kötü şöhretten tamamen uzak olduğundan şüphelendi. "Hayır, senaryo yazarı olarak."

"Ciddi misin?" Jillian sordu. "Televizyon gibi bir şey mi?" "Onun gibi bir şey. Aslında filmler," dedi.

"Ne kadar ilginç," dedi Kelly. "Yıllardır bir film izlemedim. Bazen Akademi Ödülleri'nden sonra, nihayet kablolu yayın kanallarına çıktıklarında izliyorum. On sekiz yaşımdan beri mutfaklarda rehin tutuluyorum."

Jill, "Ve bir yazılım üreticisi tarafından esir alındım," dedi.

"Ya Afganistan'daydım ya da hastanede. Savaş filmleri yazmıyorsun, değil mi? Ben sadece savaş filmlerine giderim."

Lief gülümsedi. "Hayır. Çoğunlukla ailevi şeyler. Bir tür 'reşit olma' meselesi." Tamamen güvendeydi. Filmleri duymuş olsalar bile onun adını hiç duymamış olacaktı ki bu kesinlikle mükemmeldi. "Bu şimdiye kadar tattığım en iyi kuzu eti.

Ve bu patatesler harika. Idaho'da bir patates çiftliğinde büyüdüm ve hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Teşekkürler," dedi. "Bir iki şey eksikti ama sanırım her şey yolunda gitti."

"Dikkat et, Lief," diye uyardı Colin. "Bel kemeri biraz serttir."

"Biraz ağırdan alabilirsin," diye önerdi. "Kendini tıka basa doldurmak zorunda değilsin."

"O zaman her şeyi bu kadar güzel yapmayı bırak!" Colin karşı çıktı. Kelly mutfağını temizlemeye hazır olmasına rağmen

Lief yardım etmeyi teklif ettiğinde, Jill ve Colin tarafından itildiler.

Sıcak kahve fincanlarını arka verandaya götürdüler ve

soğuk bir sonbahar akşamının tadını çıkardı. Gökyüzü açıktı
ve

Milyonlarca yıldız vardı; rüzgâr yoktu ama sıcaklık önemli ölçüde düşmüştü.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdular, temiz havanın, berrak gökyüzünün ve ellerindeki sıcak kupaların tadını çıkardılar. Sonunda Lief şöyle dedi: "Burası harika, sanatsal bir ev; yetiştirmek, resim yapmak, mutfakta bir şeyler yaratmak..."

"Ve çok güzel," diye onayladı

Kelly. "Bir süre kalacak mısın?"

Omuz silkti ve şöyle dedi: "Jill ve Colin birlikte yeni sayılırlar. Sadece yazdan beri birlikteler. Onların tarzını bozmak istemem, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Mahremiyete ihtiyaçları olduğunu düşünüyorsunuz," dedi. "Tüm yeni çiftlerin mahremiyete ihtiyacı vardır."

"Jill'i bilmem ama Colin senin mutfakta olmandan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Beni yanlış anlamayın, kimse bana hayatıma devam etmem gerektiğini hissettirmiyor. Ama otuz üç yaşımdayım ve hayatımın geri kalanında kız kardeşimle yaşayacağım. Atlatmak için biraz zamana ihtiyacım var-" Düşünmek için durdu. La Touche'u unutmak mı?

San Francisco mu? Luca mı? Felaket koşu bandı mı?

"Sanırım kısa bir tatile çıksam iyi olacak. Sonra işime baksam iyi olur."

"Şey... Umarım çok kısa sürmez," dedi. "Sizi daha yakından tanıma fırsatını kaçırmak istemem."

Kıkırdadı. "Bu neredeyse bir flört gibi geldi. Disney tarzı bir adamdan...?"

Sandalyesinde dönerek ona baktı. "Öyle mi görünüyorum?"

"Dediğin gibi değil mi? Aileler için filmler? Disney geliyor aklıma..."

Hafifçe gülümsedi. "Ya sen?" diye sordu. "Betty Crocker?"

"Lütfen!" dedi. Ama sonra güldü. "Pekâlâ, pekâlâ. Acele karar vermemeliyim. En az birkaç hafta burada kalacağım ve bu da bir sonraki pozisyonumu bulmak çok kolay olursa."

"Bu akşam yemeğini yedikten sonra, turtadan bahsetmiyorum bile, eminim bir sonraki işi oldukça hızlı bulacaksın." Kahvesinden bir yudum aldı, sonra saatine baktı. "Gitmeliyim. Courtney'nin hoş karşılanma süresi dolmadan onu almalıyım. Bu onun arkadaşının evine ilk ziyareti."

"Ona hiç güvenemiyormuş gibi davranıyorsun," diye gözlemledi Kelly. "Güvenemem. Dediğim gibi, doğumundan beri gerçek bir mücadele içinde. annem öldü." Ayağa kalktı. "Ama bunu öyle ya da böyle atlatacağız. Sıradan bir aileden gelen normal bir kız arkadaş bu çabaya yardımcı olmak için uzun bir yol kat edebilir."

Kelly de ayağa kalktı. "Bu onun ilk normal arkadaşı mı?"
"Adı Amber. Okul sonrası ve akşam yemeği davetinin onlar için sorun olmadığından emin olmak için ailesiyle konuştum.

Üç yetişkin ve evli oğulları ve torunları olan çiftçiler. Amber'ın sonradan ortaya çıkan bir vagon olduğu izlenimine kapıldım. Courtney onu biraz aptal ama iyi biri olarak tanımlıyor. Birkaç gece önce onu iki saatliğine yalnız bıraktım ve eve gittiğimde onu bira getiren ve Courtney banyodayken eğlence merkezindeki DVD'leri boşaltan on yedi yaşında bir çocukla buldum."

Hafifçe gülümsedi. "Dorky Amber bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

"Yüce Tanrım!"

"Evet, birbiri ardına gelen şeyler," diye yakındı.
"Ama annenizi sadece on bir yaşındayken kaybettiğinizi düşünün."

Kelly, "Ailemi çok genç yaşta kaybettim," dedi. "I zor olabileceğini anlıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki çocuklar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Özellikle de gençler hakkında."

"Bir aile kurmayı düşündün mü?" diye sordu.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Her zaman doğru adamlarla tanışırsam bu konunun gündeme gelebileceğini düşünmüşümdür."

"Öyle olduğunu sanıyordun," diye hatırlattı ona.

"Uh-huh-ve o elli yaşındaydı ve beş yetişkin çocuğu vardı.

Çocuk sahibi olamayacağım düşüncesi beni hiç rahatsız etmedi. Anne olmak hiçbir zaman itici bir dürtü olmadı." Sonra gülümsedi. "Ben bir restoran istiyordum."

O da gülümsedi. "Muhtemelen o kadar çok konuşmuyorlardır."

"Oh, restoranları bilmiyorsun!"

"Haber vermeden uğramış olmama rağmen beni davet etmeniz gerçekten çok hoştu. Çok eğlendim. Ve yemekler..." Gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "Yemek yapmayı severim ama senin önünde utanırım."

"Bunu atlatmanı sağlayacağız. Aptal Amber'a bir turta götür bir teşekkür olarak. Belki Courtney'nin tekrar davet edilmesini sağlayabilir, sizi tekrar yemek için serbest bırakabiliriz."

"Bunu kabul edeceğim. Kabul ediyorum, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

Lief ve Kelly mutfaktan geçtiler. Amber'ın ailesi için bir turta topladıklarında, Lief kendisi için de bir tane aldı. Jill ve Colin'e iyi geceler diledi ve ön kapıdan birer turta taşıdılar. Lief yolcu kapısını açtı ve turtaları kamyonetin tabanına koydu, en güvenli yer olarak orayı önerdi. Sonra kapıyı kapatıp onunla yüzleştirdi. Kadın iyi geceler demek için elini uzattı.

Elini tuttu, çekti ve onu kucağına aldı. Onu kollarına alarak döndü, kamyonetin kapalı kapısına doğru bastırdı ve keyifli bir an için onu orada tuttu. "Tanrım," dedi, onun bedenini kendi bedenine karşı tutabilseydi hissedebileceğini düşündüğü her şeyi hissederek. Pelüş, erotik, tatlı. Bir parmağını çenesinin altına koyarak kaldırdı, sonra onu öptü - sadece kısa bir öpücük. Gözleri yuvarlandı ve büyük, onunkini izliyordu. Bu yüzden onun ağzını güçlü bir öpücükle, delici bir öpücükle kapladı. Dudaklarını açmaya zorladı; ah, çok lezzetliydi. Ve kollarının onu yakın tutmak için etrafına dolandığını hissettiğinde, bu kollar kalbi kırık kadın, o da zaferin tadına vardı. Arzusu artmış ve tüm varlığını sarmıştı.

Dudaklarını onunkilerden sadece bir santim kadar uzaklaştırdı. "Tadın turtadan bile daha güzel."

"Vay canına," dedi. "Sende Disney'e dair hiçbir şey yok."

Parmaklarını kızın ipeksi sarı saçlarına daldırdı, başını geriye doğru eğerek ağzının hafifçe açık ve hazır olmasını sağladı. O ağız bir kez daha aldı, ne kadar doğal hissettirdiğine hayret etti.

Uzaklaştığında, "Ben de bunu söylemeyi umuyordum. Yarın seni tekrar görmek için çok mu erken?"

Başını salladı, gözleri hâlâ yuvarlaktı.

"Güzel." Ona kısa bir öpücük daha verdi.

"Böğürtlenler üzerinde çalışıyorum," dedi biraz soluk soluğa.

Ona gülümsedi. "Yarın bir ara görüşürüz. Senin hakkında 1950'lerin Betty Crocker'ı yok."

Ona sırtıttı. "Söylemiştim."

Courtney'nin Hawkins'lerde yaşadığı akşam yemeği deneyimi, Lief'le evde yaşadıklarından çok farklıydı. Amber'in ağabeyi, Rory'nin babası, karısı çalıştığı için başka bir çocuğuyla birlikte yemeğe gelmişti. Oldukça dolu ve Yüksek sesli bir masaydı ve yemekler evde yediğinden daha taşralıydı -domuz pirzolası, koyu soslu patates püresi ve yeşillikler. Evde hiç sos yemezdi -Lief yemeklerinde minimum yağ kullanırdı.

Courtney, Hawk'ın yanına oturmuştu ve Hawk sürekli onun işine karışıyordu. Courtney patates püresine sos koyarken, Hawk ona doğru eğildi, işaret etti ve "Bir noktayı kaçırdın" dedi. Courtney yeşillikleri uzatınca, "Bunları denemek isteyeceksin" dedi.

"Sebze oldukları için mi?" diye sordu.

"Hayır. Vitaminlerini dondurmadan alabilirsin, umurumda değil. Çünkü onlar iyi. Dünyada Sinette'in yeşillikleri gibisi yok." Tabağına küçük bir topak koydu. "Öncelikle onları o yetiştiriyor. Sonra onları pastırma yağı ve sarımsakla yapıyor. Ufacık bir tadına bakın, sonra eğer vazgeçerseniz daha fazla patates yiyebilirsiniz."

Bu onun kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Sebzelerini yemezsen tatlı yok gibi bir şey değildi bu. Yeşillikler çok lezzetliydi.

"İşte," dedi. "Neden bahsettiğimi biliyorum, değil mi?"

Akşam yemeği ve tatlıdan sonra Amber ve Courtney diğer derslerden kalan ödevlerini bitirdiler. Courtney Ağustos sonunda okul başladığından beri ilk kez tüm ödevlerini bitirmiş ve iyi yapmıştı.

Sonra Lief elinde hediyelerle geldi. "Bir arkadaşım bugün on tane ravent turtası yaptı ve birkaç tanesi bana geldi. Bu da

Sen," dedi ve kitabı Sinette'in ellerine bıraktı. "O benim arkadaşım

-"Denememi ve eğer senin raventli turtan daha iyiye tarifini değiştirmemi istedi."

Sinette güldü. "Umarım bu konuda en iyisidir çünkü benim tarifim büyükannemden geliyor!"

Bu yüzden Lief, Amber'ın ailesine ödevlerinin nasıl gittiğini sordu, oysa Courtney'nin kastettiğinin Courtney kötü müydü? Courtney sorun çıkarır mıydı?

"Sanırım hepsi yetişti ve Amber bunun yardımcı olduğunu söyledi.

O cebirle çok zaman geçirdi!"

Eve dönerken arabada Courtney, "Ee, kim bu arkadaş?" diye sordu.

"Ha?" Lief sordu.

"On turta yapan bu arkadaş mı?"

"Oh," dedi. "Adı Kelly ve Bay Area'dan bir şef. Kız kardeşini ziyaret ediyor ve beni

Akşam yemeği." Ona baktı ve sırttı. "Her zamanki randevum meşgul olduğu için kabul ettim ve anlaşmadan bir turta aldım."

"Peki şimdi çıkıyor musunuz?"

"Henüz değil," dedi. "Hayatın o kadar nazik olabileceğini düşünüyor musun?" "Çıkmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Neden bana gerçekten sormak istediğin şeyi sormuyorsun Courtney? Lafı dolandırmayı bırak."

"Eğer bu kadar zekiysen, sana ne sormak istiyorum?"

İç çekti. "Hayır, anneni unutmuş değilim, Lana'yı her gün

özlüyorum. Ve evet, başka bir yetişkine sahip olmak istiyorum.

Hayatım boyunca bir ilişki yaşamadım. Yalnızım. Ve hayır, hiç kimse annenden daha önemli olamaz. Ya da, bu konuda, senden. Sana söz veriyorum, eğer bir gün gerçekten bir kız arkadaşım olacak kadar şanslı olursam, daha az baba olmayacağım."

Bir an için bunu düşündü. Bunu nasıl yaptığından emin değildi - nasıl soracağından emin olmadığı her soruyu yanıtlamıştı. O da "Sanki umurumda." dedi.

Beş

Kelly kız kardeşinin evinde sadece kısa bir süre kalmıştı, ancak işler onun için neredeyse anında küçük ama anlamlı şekillerde değişmeye başladı. Her şey bir yemek programıyla başladı. Çok küçük, portatif mutfak televizyonunu tezgahın üzerine bağladı, böylece yemek pişirirken televizyonu izleyebilecekti. Elbette izlediği ilk program Luciano Brazzi'nin Dining In programıydı. O elma püresi yapmak için elmaları soyup doğrarken, Luca da meşhur patlıcan rollatini'sini hazırlıyordu. Onun yakışıklı yüzünü, eğlenceli ve Patlıcan dilimlerini önce çırpılmış yumurtaya, sonra baharatlı ekmek kırıntılarına, sonra da Parmesan'a batırırken ilgi çekici bir tavır takındı... O Güzel mutfak yardımcısıyla şakalaşıyordu; elleri pürüzsüz ve kendinden emindi; beyaz dişleri bronz teninde parlıyordu, güçlü kahkahası baştan çıkarıcıydı. Rahat, konforlu, huzurlu ve kendinden emindi. Belli ki kırık bir kalpten muzdarip değildi.

Ağlamaya başladı ve sonra, rollatini fırına girmeden önce hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. O tamamen iyiydi! Adamın dünyada hiçbir sorunu yoktu. Yalnız değildi, depresyonda değildi ya da özlemin ıstırabını çekmiyordu. Aşılması gereken bir şey varsa, onu aşmıştı.

Üzerinde yüzü olan o meşhur kavanozlardan birini, Brazzi Spagetti Sosunu açtı, ısıttı ve tüm muhteşem yemeğin üzerine döktü ve hepsi bu kadar. "Seni piç kurusu," diye bağırdı televizyondaki yüzüne doğru. "Beni kandırdın, bana fırsatlar göstereceğine dair sözler verdin ve benimle uğraşması için karını gönderdin! Sanki sıkıldığın sıradan bir serseriymişim gibi." Burnunu çekti, sümküdü ve "Benden bu kadar!" dedi.

Bunun üzerine televizyon, "Ve bu da benim patlıcan rollatini'm! Bravo! Ve av benim gzellerim!"

"Hoşça kal, sik kafalı," dedi ve televizyonu kapattı.

Sonra işler saat başı olmasa da her gün düzeldi. Baskı yoktu; geri dönülecek çılgın bir mutfak yoktu ve bunun verdiği rahatlama muhteşemdi. Evi üç kişi paylaşmalarına rağmen,

herkes kendi yoluna gitti. Jill neredeyse tüm zamanını ya dışarıda ya da ofisinde bilgisayar başında geçirirken, Colin ya fotoğraf makinesiyle dağlarda dolaşıyor ya da st kattaki güneşlenme odasında resim yapıyordu. İlk defa Kelly zgrlğ böyle hissettiğini hatırlıyordu. Geçmiş ziyaretlerinde ya da tatillerinde bile sürekli olarak ve genellikle işle ilgili bir sorun hakkında endişeleniyordu.

Neredeyse tüm öğünler ve kesinlikle tüm akşam yemekleri Kelly tarafından hazırlanıyordu ve küçük ama özel izleyici kitlesiyle başarılı oluyordu. Jill'in çiftlik asistanı Denny de sık sık öğle ve bazen de akşam yemeklerinde onlara katılırdı. Yirmi beş yaşında yakışıklı, genç bir bekrdı, sürekli neşeli ve komikti. "Jilly iftliği'nde mükemmel bir iş bulduğumu sanıyordum ve bu sen ortaya çıkmadan önceydi, Kelly," dedi. "şimdi mükemmel bir işim ve restoranım var! Hayatımda hiç bu kadar iyi yemek yediğimi sanmıyorum! Kelly, sen sadece bir dahi değil, aynı zamanda muhteşem bir dahisin."

Ve Kelly, 1.80'lik adamın kare biçimindeki gamzeli çenesine, parlak gözlerine ve kaslı fiziğine bakarak, "Ah Denny, keşke seninle on yıl önce tanışsaydım!" dedi.

"On beş yaşındaydım ama önemli değil," dedi sinsi bir sırtışla. "Her zaman yaşlı kadınlardan hoşlanmışımdır."

Yaşlı kadın mı? O kadar da yaşlı değildi! Ona ters ters baktı ve "Yemek ister misin, ukala?" dedi.

Kısa geceler ya da yorgunluğun ardından gelen uykular yerine, sekiz saat ya da daha uzun süre huzur içinde uyudu.

Daha fazla. Kafası rahattı; günlük çatışmalarla yüzleşmiyordu. Jill söylediğinde Jillian'ın evinde sadece bir haftadır kalıyordu,

"Nakliyeciler evinizdeki eşyaları boşalttığında, Her şeyi buraya getirin. Üçüncü katın tamamını alın - size kanepeniz, en sevdiğiniz koltuğunuz, televizyonunuz, masanız için yer sağlayacaktır - dairenizden daha geniştir. İstedğin kadar mahremiyetin olacak ve eğer insanların arasında olmak istersen, nerede olduğumuzu biliyorsun."

"Uzun süre kalmayı planlamıyordum-"

"Dinle, eğer istediğin buysa, bu evde bir yıl boyunca kimseye rastlamadan yaşayabilirsin. Ama sana ne istediğimi söyleyeyim," dedi Jill. "Sağlığının iyi olduğundan, duygularının seviyeli ve olumlu olduğundan ve zavallı kalbinin onarıldığından emin olmak için kendine yeterince ara vermeni istiyorum. Yapılacak ilk şey, yeni tansiyon ilacının işe yaradığından emin olmak için Dr. Michaels'ın seni hızlı bir kontrolden geçirmesi. Tahminimce, o tımarhane gibi restorandan biraz uzaklaştıktan sonra artık ihtiyacım yok."

Kelly yetişkinlik hayatının çoğunu doktorlardan kaçarak geçirmişti ve o zamandan beri tek bir belirti ya da olay yaşamamıştı.

Jill'in evine taşınmak. Ama yerel doktora görünmek mantıklı geldi.

Olumlu duygusal durumuna ve zavallı kırık kalbine gelince? Bunun üzerinde çalışıyordu. Her şey yoluna giriyordu.

perspektif- Luca'yla birlikte yaşamaya dair tüm fantezileri bir hataydı ve daha iyi bilmeliydi.

Seksi bir adam tarafından öpülmenin zararı yoktu. Lief'le olan her neyse - tam bir romantizm değil ama Basit bir arkadaşlıktan öte bir şeydi bu; kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. O yanındayken ona bakmaktan kendini alamıyordu; gür, parlak sarı saçları, etkileyici kaşları, sıcak kahverengi gözleri onu çok yakışıklı kılıyordu. Ama o vücut ve bir kot pantolona yaptıkları onu bayıltıyordu.

Lief her gün uğrardı. Ev halkına yük olmamak için odun kesmeyi kendine görev edindi, Jillian'ın kışı geçirmesini sağlayacak büyük bir yığına başlamasını sağladı. Sabahları gelir ve Kelly yemek pişirirken çalışma adasında oturmadan önce bir süre kütükleri ayırırdı. Sorun şu ki, o baltayı kaldırırken Jillian'ın o günkü projesine odaklanması oldukça zordu. depo kulübesinde. Omuzlarındaki, sırtındaki ve kollarındaki güzel gerginlik onu erotik bir transa sokabilirdi.

Ve onu her seferinde mutfak penceresinden dışarı bakarken yakaladı. İşe dönmeden önce ona o geniş, beyaz sırtışını gösterirdi.

Yine de bundan hiç bahsetmedi. O günkü kütük bölme işi bittikten sonra mutfakta oturup konuşmaktan memnundu.

Kelly, "Bana bir filmin nasıl yazıldığını anlatın," dedi. "Tıpkı bir yemek tarifi hazırlarken olduğu gibi" dedi. "Siz tatlarla deneyler yapıyorsunuz, ben kelimelerle, duygularla ve ortamlarla deneyler yapıyorum. Kafamda sayfaya aktarmaya çalıştığım bir görüntü var. Senaryo bir mimari gibidir

Bir film inşa etmek için detaylar ve talimatlar içeren çizim." "Gerçekten kaç tane sattınız?" diye sordu.

Omuz silkti. "Yarım düzine. Önemli olan satmak değil, filme çekmek ve yayınlamak. Pek çok orijinal senaryo, bir süreliğine 'rezerve edilmiş' gibi bir şey olan opsiyonludur. Daha sonra ana çekimler yapıldığında, yani filmi gerçekten çekmeye başladıklarında, resmi olarak satılmış olurlar. Ancak izleyicinin onları görmesi için hala önlerinde uzun bir yol var."

"Ama onları ne zaman yazıyorsun? Gece geç saatlerde mi?"

"Son zamanlarda pek bir şey yazmıyorum; bir ev kuruyorum, Courtney'i gözetliyorum, balık tutuyorum, odun kesiyorum, düşünüyorum ve her şeyi kontrol altına almaya çalışıyorum. Bir zamanlar olduğu gibi."

"Bunu Courtney'nin annesi hayattayken demek istiyorum."

Başını salladı. "Lana bir yapım şirketinde gardirop bölümünde çalışıyordu. Onunla tanıştığımda bekar, çalışan bir anneydi ve çok iyi geçiniyordu. Dört yıl evli kaldık. Aniden öldüğünde yıllar önceydi. Anevrima. İsteydi. Court ve ben şoktaydık ama yazmayı seviyordum ve Courtney'nin hayatının cehenneme döndüğünü fark ettiğimde kederimi atlatmaya çalışıyordum. Babası ve ikinci ailesi ile benim aramda gidip geliyordu ve artık nereye ait olduğundan emin değildi. Görünüşü ve davranışları değişti - sanırım yavaş yavaş oldu ama sanki bir gün kafamı kaldırdığımda karşımda ağır suçlar işlemiş bir gotik yaratık vardı. eğilimler."

"Ve buraya gelmeye mi karar verdin?"

"Yeterince hızlı değil," dedi. "Tanıdığım herkesten tavsiye aldım-arkadaşıarımdan ve ailemden. Danışmanların, yas gruplarının, Tough Love'dan Dr. Spock'a çocuk yetiştirme uzmanlarının isimleri. Bocaladım ve Courtney'nin başı belaya girdi. Bu oldukça Ona yardım etmek için umutsuz bir hamle. Bize. Bize yardım etmek için."

Çalışma masasına yaslandı ve "Kim yardım etti?" diye sordu.

Sen?"

"İdare ettim. Unitarian kilisesi aracılığıyla bir destek grubum vardı ve eminim ki büyük, iç karartıcı bir bunalıma girdikten uzun süre sonra benimle birlikte olan birkaç iyi arkadaşım vardı."

Ona gülümsedi. "Yaşadıklarının acı gerçeklerine rağmen, şu anda moralini bozmuyorsun."

"Teşekkürler, Kelly. Hayatımın bir sonraki aşaması için hazırım. Tek önceliğim bu olmadan önce halletmem gereken pek çok şey var."

Bazen arazide dolaşıyorlardı, ki çok fazla arazi vardı. Lief ve Kelly evin arkasındaki balkabağı tarlasının etrafında dolaşırken Lief ona, "Restoranda gerçekten ne oldu da Virgin River'a kaçtın?" diye sordu.

Bir nefes aldı. "Bunun bir uzun bir de kısa cevabı var. Uzun cevap yıllarca süren

ABD de dahil olmak üzere birçok farklı ülkede eğitim, aşçılık eğitimi ve çıraklık birincil hedefi mutfak şefi pozisyonuna yükselmek veya Büyük bir restoranda baş şef ve ardından çok tanınmış, beş yıldızlı bir restoranda ortak olmak. Her enstitüde Çalıştığım mutfakta çalışmak çılgınlıktı. Rekabet her zaman acımasızdı, kişisel ilişkiler karmaşıktı ve çoğu zaman yıkıcı ve işlevsizdi..."

"Hollywood da böyle olabiliyor," dedi.

Yürümeyi bıraktı. "Evet. Eminim. Notlarımızı karşılaştırmalıyız..."

"Önce notların, Kelly," diye ısrar etti. "Devam et."

"Hm. Bu hayatta başarılı olmak için belirli bir tür insan gerekir - çelik gibi sinirleri olan, kendine güvenen bir insan. sürekli eleştiriye, tek fikirli hedeflere, bir Sonunda sadece hayatta kalmakla kalmayıp savaşı kazanacağınıza dair derin bir kararlılık ve inanç - ve bu bir savaş. Bunun da ötesinde arkanızı kollayacak çok güçlü bir destek ekibiniz olsa iyi olur. Elbette aynı zamanda bu bir kıskançlık, Rekabetçi bir iş dünyası ve kimse kimseye güvenmiyor. Herkes zirveye çıkmaya çalışıyor. Bunun bana zarar verdiğinin farkında değildim, ta ki iş yerinde kaza geçirip bayılana ve hastaneye kaldırılana kadar. hastaneye. Ödüm koptu." Büyük turuncu balkabaklarının arasından geçerken durdu ve "Ben harika bir aşçıyım" dedi.

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. "Ben bir tanığım."

"O kadar düzenliyim ki seni korkutabilirim. İyi bir içgüdülerimle hareket ediyorum. Ve ben gerçekten ve dürüstçe

tüm bu çılgınlıklar olmadan büyük bir mutfağı yönetebileceğime inanıyorum. Aslında, eğer şansım olsaydı ve müdürü işe alabilseydim, tüm evi çılgınlık olmadan yönetebilirdim!"

"Sana inanıyorum."

"Ama bu şansı elde edeceğimi düşünüyorsam kendimi kandırıyorum demektir. Ufuktaki en büyük şansım Luca'ydı. Onda sevdiğim ilk şeylerden biri deli olmamasıydı. Mutfağa geldiğinde, her yer

düzene soktu. Kimse sesini yükseltmeye ya da onunla tartışmaya cesaret edemezdi. O bir akıl hocasından daha fazlasıydı, bir rol modeldi. Bana beş yıldızlı restoranlarından birini yönetme sözü verdi. Ve orada ne olduğunu biliyorsunuz."

"Başarına giden tek yol bu olmayabilir Kelly," dedi.

"Olmayabilir. Ama şu anda ekonomi çökmüş durumda. süslü restoranlar zorlanıyor. Bir sonraki işimi bulduğumda, La Touche kadar şık olmayacak."

"Aslında orada yemek yedim, biliyorsun," dedi ona.

"Pek sayılmaz!"

"Gerçekten. Senin zamanından önce olmuş olabilir." "Onun hakkında ne düşündüğünü hatırlıyor musun?"

"Bunun küstahça ve sonradan görme olduğunu düşündüm. Haftalarca ya da aylarca rezervasyon yaptırmış insanları iki saat bekletmek

Bir masa için saatler mi? Aptalca keyfi bir hareket - ücret yerine kuruluşun üst düzey görünmesini sağlamaya çalışmak. Waitstaff iyiydi ama yönetim insanları almalı masalarına. Gerçekten iyi bir restoran yemeklerine güvenir. Hatırladığım kadarıyla yemekler iyiydi ama bir daha asla gitmem."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Eminim yemeği hatırlamıyordursundur bile çünkü sana yapılan muameleye çok kızmışsındır!"

"Kısacası, ana meselenin ne olduğunu söyleyebilirsiniz?"

"Yaşam kalitesi yok," dedi. "On dört yılı aşkın bir süre çok çalışıyordum, hedefime yaklaşılamıyordum, arkadaşlarım yoktu, sevgilim yoktu, kendi hayatımı yaratamıyordum.

en iyi iş mutfakta. Yüksek tansiyondan başka neyim vardı? Jillian'ın en azından dev balkabakları var. Dışarı çıktım. Genelde hayatımı yıllar öncesinden planlarım. dışarı."

Ona gülümsedi. "Bence çok zekisin. Şimdi," dedi, etrafına bakınarak, "burada ne yapıyoruz?"

"Biraz meşe palamudu kabağı toplayacağım. Seni öldürecek bir kabak çorbam var, çok güzel. Bir de

domates orbam var ki yeryüzündeki cennettir. Yanında servis etmeyi seviyorum.

"Gurme ızgara peynir, közlenmiş kırmızı biberli bir şey."

"Kulağa mükemmel geliyor. Courtney'nin Perşembe akşamı Amber'ın evinde ödev randevusu var," dedi ve onu kendine doğru çekti.

"Neden sevişmek için dersi ekiyormuşum gibi hissediyorum?"

Ona güldü. "Çünkü öylesin! Kızımı yola getirebilirim, hareket etmek için daha fazla özgürlüğüm olacak. Ama alabildiğimi alacağım ve şimdilik o ev ödevi randevusu için o kadar minnettarım ki ter içinde kalıyorum."

Bir sonraki gayri resmi randevuları güzel bir Ekim öğleden sonrasında nehirdeydi. Tüm olta takımları yanındaydı ama onun yerine bir battaniye serdi ve nehrin kenarında birlikte oturup konuştular. Onu öptü ve şöyle dedi: "Bunun artık bir ribaunt olmadığını bana söylemeni bekliyorum. Bu bir

Bir erkekle ilişkiye girmek için muhtemelen çok erken." "Bir geri tepme durumu var mı bilmiyorum," açıkladı. "Eğer varsa bile, muhtemelen hepsi kafamın içinde. Luca hakkında pek çok fantezi beslediğimi şimdi görebiliyorum - onun gıda dünyasındaki önemi oldukça seksi ve Benim gibi biri için ezici. Yakışıklı, nüfuzlu bir adam. Sanırım gücü beni cezbetti. Bir de baştan çıkarma girişimi vardı."

Lief kaşlarını kaldırdı, başını eğdi ve "Baştan çıkarma girişimi mi?" diye sordu.

"Oh, tamamen bağlanmıştım. Ona tapıyordum. Ama aklımı kaçırmış olmalıyım. O sadece dünyanın en başarılı ve önemli şeflerinden biri değil, aynı zamanda çok büyük bir Aile. Eğer tüm fantezilerim gerçekleşseydi ve onun ikinci karısı olsaydım, bana işkence ederlerdi. Zaten yardımcıları aracılığıyla ona bir mesaj bile iletemedim. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Gülümsedi ve bir parmağını omzundan geçirip kolundan aşağı indirdi ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Ona aşkıydın Kelly. Bunu öylece göz ardı edemezsin."

"Bilmiyorum, Lief. Onun fikrine aşık olmuş olabilirim. Mesleklerimizden başlayarak çok fazla ortak yönümüz var. Fantezilerimde kendimi onunla çalışırken, o beni bir üst seviyeye taşıırken bile ona ilham verirken gördüm."

Lief bir an sessiz kaldı. "Bir sorum var. Ne kadar sürdü?"

"Hangi kısmı? Şefler arasındaki temas mı? Arkadaşlık mı? Akıl hocalığı mı? İlgisi ve cilvesi mi?" "Ben aslında seksi düşünüyordum..."

Tam bir şok içinde ona baktı. Sonra güldü. "Seks falan yoktu! Onunla hiç yatmadım!"

"O zaman karısı neden seni görmeye geldi?"

Kelly sırt üstü uzandı ve gökyüzüne baktı. "Bir süreliğine kafamı karıştıran kısım buydu ama artık önemsiz hale geldi. Beş yıldızlı restoranlar küçük bir ve benim dünyamda Luciano Brazzi sadece kral değil, karısı da kraliçeydi. Sadece benim kraliçe olduğuma inanmakla kalmıyordu.

Onunla bir ilişkisi vardı, bunu ifşa ettikten beş dakika sonra birlikte çalıştığım herkes buna inandı. Birlikte çalışabileceğim herkes yirmi dört saat içinde buna inandı." Lief'e baktı. "Bana taptığını söyledi.

Bana aşık olduğunu, sahte evliliğini bitirmek ve benimle ciddi bir ilişki yaşamak istediğini söyledi. Ona tüm bunları bekar bir adam olduğunda tekrarlamasını söyledim. Bu konuda çok konuştu, her kelimesini yalayıp yuttum ama olmadı." Lief'e mahcup bir gülümseme verdi. "Öpüldüm," dedi. "Harikaydı."

Lief tamamen şaşkına dönmüştü. Kadının söylediklerinden yola çıkarak uzun, ateşli ve tatmin edici bir ilişki hayal etmişti. Unutulması zor bir şey.

"Öpücük mü?"

Başını salladı. "Bir çift gök gürültüsünün bir araya gelmesi gibi. Potansiyel beni çok heyecanlandırdı."

Lief bir an için bunu düşündü. Sonra ona doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirerek, "Bundan daha mı iyi?" diye sordu.

"Oh, çok daha iyi," dedi gülümseyerek.

Tekrar denedi ve bu kez diliyle dudaklarını araladı.

Ağzının ıslak kadifesini seviyordu. Ve onun özel tadı, zaten bağımlısı olduğu bir tür topraklı ambrosia idi. Aralarında o kadar çok öpüşme olmamıştı.

Onu eve bırakmak zorunda kaldığı o uğursuz gecenin üzerinden iki haftadan az bir zaman geçmişti. Ama Tanrı biliyor ya, yaşamak istiyordu.

ağzının içinde. "Bundan daha mı iyi?" diye sordu. "Biraz daha iyi," dedi kadın.

"Unut onu," dedi, ağzını kapatarak.

İçine dalan talepkâr öpücük. Ah! Kolları ona sarıldı ve dili de oyuna katılarak onunkiyle düelloya tutuştu. Ağızları kaynaşmış, açık, sıcak ve ıslaktı ve adam iri bedenini onun daha küçük, yumuşak, tatlı bedeninin üzerinde kaydırды.

Sevdi

kalçalarının ve göğüslerinin dolgunluğu. Onu sertleştirdi, işte bu.

Ona doğru itti. Bir dizini stratejik bir konuma yerleştirerek bacaklarını biraz ayırdı ve daha derine itti. Onun Memnun inilti kulaklarına müzik gibi geliyordu ve henüz erken olmasına rağmen şansını deneyerek elini kazağının altından geçirip göğsünün üzerine koydu. Meme ucunu hissedebiliyordu.

Sütyenin altında, elinin altında sertleşti ve umutsuzca onu ağzına almak istedi.

"Bundan daha mı iyi?" diye sordu, sesi boğuk ve biraz da nefessizdi.

"O kadar da değil," dedi nefes nefese kalmış bir halde.

"Bugünlerde bu konuda harekete geçmemiz gerekecek," diye açıkladı. "Seninle tanıştığım andan beri seni istiyorum."

"Sanırım bilmeniz gereken bir şey var..."

"Hm? O da ne?" diye sordu, yüzüne ve boynuna küçük öpücükler kondurarak.

"Çok fazla ilişkim olmadı," dedi.

"Hey, son yedi yılda sadece bir tane yaşadım ve son iki yılda hiç yaşamadım," dedi ona. "Bu bir handikap değil, güven bana."

"Aslında pek bir şey yaşamadım... Yani, yemekle çok meşguldüm. Birkaç kısa kaçamak oldu, hepsi bu. Ve pek bir şey yaşamadım..."

Daha uyanık hale geldi. "Eninde sonunda bu cümleyi bitireceğini biliyorum," dedi.

"Seks," dedi. "Çok fazla seks değil."

"Sorun değil, tatlım. Aslında, bu çok tatlı."

"Peki ya gerçekten iyi seks? Dünyayı sallayan seks? Tatmin edici seks mi? Temel olarak..." Bu cümlelerin uçup gitmesine izin verdi. Ama o bekledi. Tek kaşını kaldırdı. Kadın nefes aldı. "Aslında hiç yok."

Bir an sessiz kaldı. "Yani... Hiç mi?" diye sordu. Kadın başını sallayınca, "Peki ya tatlı, rahat ya da uyumlu seks?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Birkaç kısa şey yaşadım. İş hayatında tanıştığım erkeklerle, bilirsiniz. Çabucak bitti. Ve her biri beni neden rahatsız ettiğimi merak ettirdi."

"Anladım," dedi. Kızın şakağındaki saçları geriye doğru taradı. "Dinle, eğer kariyer alanını değiştirmeye karar verirsen, belki de kadınlara bir erkeğe nasıl meydan okunacağı konusunda seminerler verirsin, bence burada bir şeyler buluyorsun..."

"Bunun gerçekten zaman ayırmaya değmeyeceğine karar verirsen seni hiç suçlamam," dedi.

Hâlâ onun üzerinde duruyordu. Onun gözlerinin içine gülümsedi.

Sonra tekrar o nefis ağzına yöneldi, onunla alay etti, ondan bir şeyler istedi, dudaklarını zorla açtı ve sonra bekledi

Adam daha derine, daha sert girmeden önce diliyle oyunu başlattı. Adam onu tüm vücuduyla öptü ve kadın da bunu hissederek onu geri itti. Kız sertçe nefes alıp vermeye başladığında, adam biraz geri çekildi. "Öyle bir şansın yok tatlım. Bu sefer neden rahatsız olduğunu kendine sormayacaksın. Güven bana."

"Beni biraz daha öp," diye talep etti. "Bu oldukça iyi. En azından kendini uyguladığında."

Courtney danışmanın bekleme odasına girdiğinde, bu iyi olacak, diye düşündü. Adamın ekoseli, kısa kollu gömleğinin düğmeli yakası uzun, sıska boynunda daha sıkı olamazdı. Biraz balıkçıl kuşuna benziyordu.

"Courtney, merhaba!" dedi neşeyle. "Ben Jerry."

"Merhaba," dedi Courtney, soğukkanlılıkla.

"Ofise gel." Adam kenara çekildi ve kadının kendisinden önce girmesine izin verdi. Kadın masanın karşısındaki sandalyeye oturdu, adam da masanın arkasına geçti. "Tavırlarınızdan anladığım kadarıyla bu tür işleri daha önce de yapmışsınız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu ince, siyah bir kaşını kaldırarak.

"Durumun böyle olduğunu varsayarsak, ne hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Sandalyede arkasına yaslandı. "Sanırım annemin öldüğü gerçeği hakkında konuşmak istiyorsunuz."

En ufak bir şok bile yaşamadı. Başını eğdi ve şöyle dedi: "Nasıl sevdiğinle başlardım.

Buralarda. Sizin için büyük bir değişiklik olmalı."

"Oldukça," diye yineledi. Birkaç seçeneği olduğunu biliyordu - bunu bir meydan okuma haline getirebilir, kolaylaştırabilir, ilginç hale getirebilir ya da korkunç hale getirebilirdi. "Alışık olduğumdan biraz daha kırsal bir yer." İlginçte karar kıldı.

"İnsanları tanımaya başladın mı? Arkadaş ediniyor musun?" diye sordu.

"Bir arkadaşım var ama ödevlerine yardım etmem için bana ihtiyacı olan biri, yani ödevi aldıktan sonra artık arkadaşım olmayabilir."

"Rahatsız edici bir düşünce var," dedi. "Sen değil misin Sadece kullanacağı biri yerine kendisine yardım edecek sevdiği birini bulabilir miydi?"

Korkunç olana geçmeyi düşündü. Onun dışında garip bir şekilde onun dilini konuşuyor gibiydi. "Sanırım muhtemelen benden hoşlanıyor. Kendi tarzında."

"Peki ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Senin tarzında mı?" Kadın omuz silkti.

"Sanırım."

"Oradan başlayalım. Onun nesini seviyorsun?"

Courtney gözlerini kıstı. "Onun topallığı beni tamamen rahatsız etmiyor."

Jerry hoşgörüyü gülümsedi. "Başka ne var?"

Gerçekten aşağılık bir inek olduğu için ona acımaya karar verdi. "Onun evinde, çiftliğinde takılmayı seviyorum. Ailesi iyi sayılır. Babası komik biri. Yaşlı ve oldukça çökmüş ama aptal. Akşam yemeğine kaldığımda babamın yaptığı sağlıklı yiyecekler yerine güzel, yağlı şeyler yiyorum."

Jerry, "İşte tam burada büyük bir tavsiye var," dedi. "Korkarım sağlık-gıda-bokuna düşüyorum. departmanı."

"Şaka mı yapıyorsun? Ve tekerlekli sandalyede küçük bir yeğeni var.

Ağabeyinin çocuğu." "Oh?"

"Kas distrofisi. Sekiz yaşında. Bazı zamanlar diğerlerinden daha az hasta olabilir ama iyileşmeyecek. Ölene kadar daha da kötüleşecek. Çocukken bu hastalığa yakalanan pek çok insan yetişkinliğe ulaşamıyor."

"Arkadaşın tüm bunları sana açıkladı mı?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "İnternette araştırdım. Söylediği şey yüzünden, onu

DMD-Duchenne musküler distrofi. Tedavisi olmadığını, iyileşmediğini ve şimdiden tekerlekli sandalyeye mahkum olduğunu söyledi. Burnundan kayan gözlükleriyle gerçekten çok sevimli - Jerry Maguire'daki küçük çocuğa benziyor. Ve korkunç derecede zeki. Sekiz yaşında ve yedinci sınıfa gidiyor.

heceleme ve matematik. Ve çok komik. Ailesi reflekslerini çalıştırması için video oyunlarına dalmasına izin veriyor ama sırtındaki ya da bacaklarındaki kaslar için yapabilecekleri bir şey yok."

"Ondan hoşlanıyorsun. Bütün aileyi seviyorsun," diye gözlemledi Jerry. Kız başını sallar gibi bir şey yaptı. Ama sonra şöyle dedi,

"Böyle bir çocuğun başına böyle bir şey geldiğini görünce insan Tanrı var mı diye merak ediyor."

Jerry öne doğru eğildi. "Courtney, sen de bunu merak eden yüzyılların dâhilerine katıldın. Adaletsizlik ve adaletsizlik, kör inancı gerçekten tehdit eden iki şeydir."

"Neden benimle bir yetişkinmişim gibi konuşuyorsun?" O yaptı

Bir yüz.

Şaşırmış görünüyordu. "Anlamadığın bir şey mi söyledim?"

"Hayır," diye yumuşadı. "Evet, aileyi seviyorum. Çok fazla olmasa da hayvanları seviyorum. Babam bir patates çiftliğinde büyümüştü ve oraya giderdik. Bir süredir oraya gitmedik."

"Hangi hayvanlar?" Jerry sordu.

"Yavru doğurmak üzere olan bir golden retriever melezi var ve yavruların içinde hareket ettiğini hissedebiliyorsunuz - bahse girerim dokuz tane olacak. Bu gerçek bir bahis, kavanoza bir dolar bile koydum. Tavuklar, keçiler, bir inek ve

iki at. Babamın Idaho'daki çiftliğinde olduğu gibi bir milyon kedi. Fareleri uzak tutuyorlar."

Jerry ona gülümsedi. "Eğer çiftliklerde takılmayı seviyorsan, burada bir sürü arkadaş edineceksin. Buralarda bir sürü çiftlik çocuğu var."

"Evet, şey. Şimdiye kadar tam olarak bir arkadaşım oldu."

"Ama ona güveniyor musun? Ondan hoşlanıyor musun? İyi bir insan mı?" Jerry sordu.

"O iyi biri. Biraz ezik ve aptal ama nasıl kötü bir insan olunacağını bilmez."

"Size şu anda kabul etmenizin biraz zor olduğu bir şey söyleyeceğim ama birkaç iyi, güvenilir, sadık arkadaş çok şeydir. Ortaokul ve lisede çocuklar o kadar çok sayıda arkadaş edinirler ki, bazen sadece birkaç iyi arkadaşla idare edebileceğinizi düşünmek saçma gelir. Ama gerçekten, çok emin olmadığınız bir düzine arkadaş yerine bir tane iyi arkadaş, tartışmasız."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Annem ölmeden önce bir sürü arkadaşım vardı."

Jerry de bir dakika boyunca saygıyla sessiz kaldı. "Kaybın için çok üzgünüm Courtney. Yakın bir sevdiğinizin ölümü genellikle hayatınızdaki diğer her şeyin manzarasını değiştirebilir.

hayat."

"Burası ölmüş annem hakkında konuşmaya başladığımız yer mi?"

Ona gülümsedi ama bu rahatlatıcı bir gülümsemeydi. "Segue. Film konuşması. Muhtemelen bu terimi burada açıklamak zorunda kalacaksın. Birlikte geçireceğimiz ilk gün olan bugün bunu kısa tutmayı ve daha zor konulara zamanla girmeyi düşündüm. Senin için sorun olur mu?"

"Evet," dedi. "Sanırım şimdiden yoruldum. Neden bilmiyorum, buraya kadar yürümek zorunda da değildim."

"Sorun yok. Sanırım iyi bir başlangıç yaptık. Kıyafetimle ya da saç kesimimle dalga bile geçmedin. Her zaman bu kadar kolay kurtulamıyorum."

"Duygularını incitmemeye karar verdim, bilirsin, hassas olabilirsin."

"Teşekkür ederim. Çok sportmensiniz. Pazartesi günü okuldan sonra gelmek ister misin?"

Doğruldu. "Bunu ne kadar süre yapmak zorundayım?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Sanırım ikimiz de ne zaman yeterince içtiğimizi anlayacağız."

Sandalyesinin kenarına doğru kaydı. "Saçlarım tek renk olana, tırnaklarım pembeye boyanana ve kıyafetlerim pastel olana kadar bunu yapmak zorunda mıyız?"

Kocaman sırttı. "Courtney, bana bak. Birinin tarzıyla dalga geçme olasılığım nedir ki?"

"Hiç iyi arkadaşın var mı?" "Evet.

Aslında birkaç kaliteli arkadaşım var."

Homurdandı. "Bu umut verici! Pazartesi gelirim ama abartmayalım."

"Anlaştık. Şimdi, sana bazı temel kurallar vermek istiyorum. Benimkiler, seninkiler değil. Arada sırada babanla da konuşacağım ama senin hakkında konuşmayacağım. Oh-o senin hakkında konuşabilir eğer istiyor ama ona seni sormayacağım.

Onun hakkında konuşabilirsin, ama sana onun hakkında soru sormayacağım - bir şey sormak için zorlayıcı bir neden olmadıkça. Mesela seni dövdüğünü söylersen. Muhtemelen bunu soracaktır. Ama en önemlisi de şu: Ne onun ne de sizin ne söylediğinizi asla söylemeyeceğim. Aramızda gizlilik anlaşması var. Endişelenmenize gerek yok. Tüm şikayet ve endişelerinizi burada güvenle dile getirebilirsiniz."

"Yani ona aşağılık, kan emici, parazit bir orospu çocuğu dersem beni ispiyonlamayacağına inanmamı mı bekliyorsun? Dışarı mı?"

Ona gülümsedi. "Aynen öyle."

Lief'in danışmanlık sırasında Jerry ile konuştuğu şeylerden biri de Lief'in güven duygusunu nerede bulduğuydu, Çocukken özgüven ve özsaygı. Nerede ya da nasıl büyüdüğünüz önemli değildi, bunlar tüm çocukların ihtiyaç duyduğu şeylerdi. Lief, Jerry'ye bunun kendisine iki yerden geldiğini söyledi; yazılarından ve hayvanlarından. Çiftlikte bir atı ve bir köpeği vardı. kendi adını verdi.

Courtney yazmaya hiç ilgi göstermediği için Lief kendini Jensen Veteriner Kliniği ve Ahırında buldu. Daha konuşacak birini aramaya başlamadan, ağılda bir tayı çalıştıran bir adam gördü. Adam parmaklığa yaslanıp bir süre izledim.

Ağıldaki genç bir Kızılderili adam genç bir Arap atının etrafında yavaşça hareket ediyordu - çok canlı bir genç Arap atı. At ipi çekti, şaha kalktı, toprağı eşeledi ve adam tayın gözlerine odaklandı, at ile yumuşak bir şekilde konuşurken dudakları hareket ediyordu. Sonunda tay sakinleşti ve ağılın içinde bir daire çizmesine izin verdi. Sonunda başını hafifçe eğdi ve eğitmenin boynunu okşamasına izin verdi. Eğitmen tay ile konuştu ve tay başını salladı gibi görünse de bu çılgınca bir şeydi.

Eğitmen atı ağıldan çıkarana kadar Lief'i fark etmemiştir. Elini kaldırdı ve "Merhaba. Seninle ahırda buluşuruz."

Lief içeri girdiğinde at tımar için emniyete alınmıştı ve adam elini uzatmış ona doğru yaklaşıyordu. "Nasılsınız, ben Clay Tahoma."

"Lief Holbrook," dedi elini tutarak. "Bir süre seni tay ile birlikte izledim."

Clay sadece başını salladı. "Bir atla çalışırken, başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi fark etmiyor gibiyim."

"On dört yaşında bir kızım var. Eğer taya yaptığın gibi ona da nazik davranabilirsen, seni vasiyetime yazacağım."

Clay güldü. "Atlar hakkında genç kızlardan çok daha fazla şey bilirim, dostum. Ata biniyor mu?"

"Onu birkaç kez ata bindirmeye çalıştım ama çekindi. Los Angeles'ta ona binicilik dersleri vermeyi teklif ettiğimde ilgilenmedi. Tekrar deneyebiliriz diye düşündüm. Birini tavsiye edebilir misiniz? Size karşı dürüst olacağım, bazen ele avuca sığmıyor."

Clay, "Eşim ve Annie Jensen biraz binicilik öğretiyorlar," dedi. "Çok iyi eğitmenler. Eşim Lilly de gençlik yıllarına dair anlattığı hikâyelerle beni çok etkiliyor. Buna ek olarak, bir gün bir kızımız olursa minnettar oluruz, değil mi? Delirdin mi? Ama işte, eğer anlayabilen varsa ve zor bir genç kızla başa çıkabilseydim, bu muhtemelen Lilly olurdu. Kızınızı bir ara buraya getirmek ister misiniz? Atlarla tanışmasına ve eğitmenlerle konuşmasına izin verir misiniz?"

"Bir gün okuldan sonra uygun olur mu? İlgilenmesi şartıyla. Onu hiçbir şeye zorlamamayı öğrendim. Mücadele etmeye değmez. Bazen çok sinirli olabiliyor."

Clay gülümsedi. "Eski bir Navajo deyişi vardır, çocukken hep duyardım. 'Uyuyan bir insanı uyandıramazsın. uyuyormuş gibi davranıyor.' Öfkesini daha hassas ihtiyaçlarını örtmek için kullanıyor olabilir."

"Büyüdüğünüz evde başka eski Navajo deyişleri var mı?"

"Evet," dedi sırtarak. "Ya dediğimi yaparsın ya da yapmazsın. Ve bunun birçok varyasyonu."

Altı

Kelly'nin San Francisco'daki evinden küçük bir ev eşyası nakliyesi

Francisco'nun dairesi Virgin River'daki ikinci haftasının sonunda geldi. Jill'le birlikte kutuları ayırdılar; kişisel eşyalar üçüncü kata çıktı, mutfak eşyaları mutfakta kaldı. Evin düzenlenmesi bir öğleden az sürdü.

Kelly'nin yatak odasını yukarı kaldırın ve çatı katını masa, kanep ve sandalye, masa ve TV ile tamamlanmış bir oturma odası olarak düzenleyin.

"Burası çok rahat görünüyor," dedi Jill. "Colin ve ben herhangi bir nedenle üst kata çıkacak olursak duvara vurmayı ihmal etmeyeceğiz. Açık merdiven size çok fazla mahremiyet sağlamıyor ama en azından yatak odanızın kapısı kapanır."

"Bu çok rahat," dedi Kelly. "Beni mahzene koyarsanız, bu beni iş aramak için motive edebilir."

Jill, Kelly'nin kanepesine uzandı. "Hiç gitmeseydin mutlu olurum."

"Alınma ama küçük kız kardeşimle sonsuza kadar yaşamak istemiyorum."

"Bunu anlayabilirim. Gerçekten anlayabiliyorum. Ama ne yapacağıma dair bir karar vermem için üzerimde büyük bir baskı hissettim.

Buraya geldiğimde ne yapacağımı düşündüm ve düşünürken ellerimi meşgul etmek için arka kırkı sürdüm ve hayal edebileceğim her şeyi yetiştirdim. Şimdi sırada ne yapacağım var. En azından birkaç aylığına izin veremez misin?"

"Ama bundan sonra ne yapmak istediğimi düşünmüyorum bile, Jill," dedi Kelly. "Tek düşünebildiğim bundan sonra ne yapmak istemediğim. İş dünyasından tanıdığım insanlara müsait olduğumu bildirmek için e-posta gönderebilirdim,

ama her seferinde biri
Onlarla çalışmanın gerçek bir meydan okuma olduğunu
hatırlıyorum. I

Özgeçmişimi birkaç farklı şef istihdam sitesine göndermeliyim, ama korkarım ki sonuçta ortaya çıkacak tek şey yine çılgın ve stresli bir mutfak olacak. Farklı bir şeye ihtiyacım var. Ve bunun ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Jillian ona gülümsedi.

"Ne?" Kelly söyledi.

"Yeni mutfak aletleri birkaç gün içinde geliyor. Evi satın aldığım da Paul bana mutfağa uyması için bazı özel aletler sipariş etti çünkü şu anda orada bulunanların hepsi geçici. Çift Sub-Zero buzdolabı/dondurucu, altı brülörlü Wolf ocak, iki bulaşık makinesi, çöp sıkıştırıcı alacağım. Çok güzel olacak..."

Kelly dik oturdu. "Ciddi misin?"

"Senin gelmenle hiçbir ilgisi yoktu," dedi başını sallayarak. "O eşyaların çoğunu kullanacağımı düşünmesem de mutfağın düzgün bir şekilde bitirilmesi gerektiğini düşündüm. Gelecek yıl, ekimler iyi giderse, oturma odasını, yemek odasını ve oturma odasını döşeyeceğim ve bir dekoratör tutacağım. pencere kaplamaları ve alan halıları hakkında konuşmak için geldim." "Seni küçük baştan çıkarıcı," dedi Kelly.

"O yüzden biraz rahatla. Gevşemek için ne yapıyorsan onu yap.

Sürekli etrafta dolaşan o adamın ilgisinin tadını çıkarın..."

"Okul saatleri boyunca," diye ekledi Kelly gülerek.

"Aslında Luca'yla hiç ilişkim olmadı, ama eminim ki Lief'le bir tane var."

"Peki yatakta... bilirsin işte... nasıl?"

Kelly sanki bir sır veriyormuş gibi yakınına eğildi.

"Bilmiyorum" diye fısıldamadan önce sağına soluna baktı.

"Kahretsin," dedi Jill hayal kırıklığına uğrayarak.

"Peki, neden gizlice dolaşıyorsun?"

"Ben değilim. O öyle. Kızına sadece çıktığımızı söylemesi ve bazen onu da dahil etmesi gerektiğini düşündüm ve o da ne önerdiğimi bilmediğini söyledi. Courtney'nin bir milyon dolar hakkında şikayet edebileceğini söyledi. Ama aynı zamanda kızının

Lief'in daha mutlu günler geçirdiğini düşündüğü bir arkadaşı

var.

Oldukça iyi anlaştığı, konuşmaktan çekinmediği bir danışman var ve onu binicilik dersleri alabileceği yerel bir ahıra gitmeye ikna etmeye çalışıyor. Kız düşünmeye başladı. Sadece birkaç atı olan yeni arkadaşıyla daha fazla ortak noktası olması için düşünebilir. Tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gençler hakkında bir şey biliyor musun?" Jill sordu.

"Ben de bir zamanlar öyleydim." Kelly söyledi. "İşte bu kadar."

Kelly'nin rahatlamak ve düşünmek için yapmayı sevdiği şey yemek pişirmek ve fırıncılıktı. Kulaklarından kabak, böğürtlen ve elma fişkırıyordu. Ayrıca sağlıklı miktarda geç domates, yadigâr biber ve fasulye de vardı. Domatesler onu meşgul edecek kadar çok değildi ama kendine Kaliforniya'nın domates dünyası olduğunu ve çiftçi pazarına gidebileceğini hatırlattı. İnternete girip pazarın ne zaman kurulduğunu öğrendi ve kendine bir not yazdı.

Jill'in kamyonetini ödünç aldı ve daha büyük tencereler ve konserve kavanozları almak için Eureka'ya gitti. Bu küçük taşra kasabalarının en güzel yanı, San Francisco'da bulması zor olan o ilginç, eski moda taşra konserve kavanozlarını satıyor olmalarıydı.

Sadece bir hafta sonu boyunca elma püresi kavanozları, turta dolgusu için dilimlenmiş elmalar, daha fazla böğürtlen konservesi ve turta dolgusu, büyükannesinin İtalyan yemekleriyle dolu dondurucu poşetleri üretti. sos ve meşe palamudu kabağı çorbası. Elinde çiftçi pazarında bir stant açmaya yetecek kadar ürün vardı.

"Bunu etrafa yaymam gerekecek," dedi Jillian'a. "Para israfı gibi görünüyor, değil mi?"

Jill başını salladı. "Kavanozlar dışında hiçbir şeye mal olmadı. Sadece ne yetiştirebileceğimi görmek için yetiştiriyordum ve çoğunu dağıtıyordum. Ticari lisanslarımı sadece birkaç ay önce aldım. Ne tür lisanslar ve izinler aldığınız hakkında hiçbir fikrim yok. işlenmiş gıda satmaya ihtiyacımız var."

"Evet. Bir sürü teftiş ve evrak işi var. Bu eyalette şef olarak çalışmak için zaten sahip olmam gereken sertifikalardan bazıları, ancak mutfağınız onaylanmamış olsa da olabilir."

"Kilere birkaç raf koyabiliriz..."

"Paul Haggerty'nin buraya bir şarap mahzeni yaptırmasını sağlamalısınız, mükemmel olur. Kileri doldurmaya çalışıyorum. Ben gittikten sonra bir sürü şeyiniz olacak."

"Mallarını kasabaya yay, Kelly. Bir kısmını Vaiz'e götür. Birazını servis eder, birazını da bara koyar. Corner Store'daki Connie'ye birkaç kasa götür; ya satar ya da dağıtır. Yani, güvenli, değil mi?"

"Ben bir şefim!"

"Ve ninem eşyalarıyla bizi öldürmedi," diye ekledi Jill. "Vay canına, şu mutfağa ve kilere bak. Bütün bunları nasıl yaptınız?"

"Lief'in kızı hafta sonları okula gitmediği için kızının başında durmakla meşgul, o yüzden onu göremedim. Sadece devam ettim." Etrafındaki kavanozlara bakarken gülümsedi. "Gerçekten çok eğlenceliydi. Tek kadınlı bir mutfağa girebilirim."

Pazartesi günü, yani okul günü geldiğinde, Lief onunla vakit geçirmek istedi. Ama Kelly'nin yapacak işleri vardı. Hazırladığı konserve ve şarküteri ürünlerinin çoğunu kutulamıştı, onları etiketledi ve üzerlerine hesaplanmış bir raf ömrü koydu. Bu

Konserve elma püresi, elmalı turta dolgusu, böğürtlen ve İtalyan sosu bir yıl dayanabiliyordu ama domates çorbası ve kabak çorbası tereyağı ve krema içerdiğinden raf ömürleri çok kısaydı; buzdolabında saklanırsa beş gün.

Hâlâ onun gözüne girmeye çalışan Lief, kamyonetini yükleyip kutuların üzerini örtmekten ve onu kasabaya götürmekten büyük mutluluk duyuyordu. "Eğer birazını Vaiz'e tatması ve ikram etmesi için vereceksen, sana öğle yemeği ve bira ısmarlamaktan memnuniyet duyarım. Kulağa

nasıl geliyor?"

"Sanki beni baştan çıkarıyormuşsun gibi," dedi.

"Hayır, ihtiyaçlarınızı karşılıyorum, sonrasında sizi baştan çıkarmayı umuyorum!"

"İtiraf etmeliyim ki, düşünce tarzını seviyorum," dedi.

Böylece önce bara gittiler. Jack ve Vaiz'in boş vakitlerinin olduğu öğle yemeği saatinden önceydi.

Kelly, kavanozları işletme sahipleri için tezgâhın üzerine dizdi. "Bunların hepsi organik Jilly Farms ürünlerinden yapıldı.

Birazını onun kilerinde saklıyorum çünkü gelecek hafta çiftçi pazarına gidip yerel sezon sonu sebzelerinden satın alacağım ve diğer üreticilerin stoklarından bir parti yapacağım. Kız kardeşimin ürünlerinin daha lezzetli olduğuna bahse girmeye hazırım ama kim bilir? Belki de her şey malzemelerle değil aşçıyla ilgilidir. Göreceğiz."

Kaşıklar ve küçük kaseler dizdiler. Lief'in tadıma katılmasına izin verildi. Tıpkı şarap, bira ya da Kahve tadımı - örnekler arasında düz krakerler, her biri için yeni kaşıklar. "Ve bu bisküviyi ısıtmak istiyorum," dedi Kelly. "Mutfağı kullanmak için izniniz var mı?"

"Kabul edildi!" Vaiz dedi ki.

Eleştiriler her yerde övgüyle karşılanıyordu ve elbette Vaiz ona ne kadar satabileceğini, onunla hangi tarifleri paylaşacağını, daha fazlasını sağlayıp sağlamayacağını bilmek istiyordu.

"Eğer servis etmeye istekliysen bu malzemeyi alabilirsin - yemek yiyenlerin ne düşündüğünü bilmek isterim. Büyük büyükanneimin tariflerini paylaşmıyorum ama sizinle paylaşabileceğim pek çok tarifim var. Ninemin balkabağı çorbasını yapacağım, kavrulmuş kabak çekirdeği, kabak turtası, kabak ekmeği ve Cadılar Bayramı açık evi için kabak kekleri."

Vaiz bu maddeleri sıraladıkça yanakları daha da kızarıyordu, sonunda bitirdi ve "Vay canına! Bunun için sana bir şey vermeliyim Kelly."

"Birkaç sandviçe ne dersiniz?" diye önerdi Lief. "Sadece sandviç mi? Ve çikolatalı kadifemden bir dilim kek?"

"Mükemmel," dedi Kelly. "Sakıncası yoksa kavanozları da geri istiyorum. Sterilize ettikten sonra tekrar kullanacağım."

"Bugün hindi pastırması var," dedi. "Ve eğer kartlarınızı doğru oynarsanız, biraz domates çorbası."

"Bana bırak," dedi Lief.

"Yavaş yiyeceğiz, böylece biraz takılabiliriz ve belki öğle yemeği kalabalığınızdan bazı tepkiler alabiliriz."

Ve olan da buydu, Kelly'nin bilmediği bir şekilde. Jack ona açıklayana kadar bu bar için alışılmadık bir durumdu. Vaiz genellikle her öğün, günde bir öğün servis ederdi ve tantana yapmazdı. Doğru kişi tarafından yemek artıkları konusunda ikna edilebilirdi ama menü kadar telaşlı bir şey yoktu. Çoğunlukla mutfakta kalır, bitmiş yemekleri hazır olduklarında dışarı çıkarır, kendi halinde kalır ve genellikle konuşkan.

Ancak, bu özel günde, kelimenin tam anlamıyla Her lokantaya, konuk şefin varlığını ve özel bisküvilerini açıklayarak -ona bir şeften ziyade bir şef olarak atıfta bulunarak

ve ücretsiz olarak kabak ya da domates çorbası ikram etti. Örnekleri, Vaiz'e özgü doyurucu porsiyonlardı; öğle yemeği kalabalığı övgüler yağdırdı ve hoş geldiniz diyerek elini sıktı. Bu ona, tanıştığı herkesi balkabağı toplamak ve daha fazla şekerleme için balkabağı tarlasına davet etme şansı verdi.

Sonra içeri bir çift girdi, bara oturdu ve kadın etrafına bakınırken Kelly'nin nefesi kesildi. Muriel St. Claire, Oscar adayı aktris. Ünlüler La Touche'u pek çok kez ziyaret etmişti; bu Kelly'nin ilk kez gördüğü bir şey değildi. Ama onu burada görmek şaşırtıcıydı. Ve şoklar gelmeye devam etti. Muriel, Lief ile göz göze geldi ve "Aman Tanrım, yaşadığım ve nefes aldığım gibi!" dedi.

"Muriel!" Lief şaşkınlıkla "Muriel!" dedi. Ve ikisi barın ortasında buluşup eski dostlar gibi kucaklaştılar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Ben burada yaşıyorum," diye cevap verdi gülerek. "Peki ya sen?"

"Burada bir ev satın aldım. Courtney'i buradan çıkarmak istedim.

L.A. ve belki daha sakin bir hayat."

"Her zaman sessiz kalmıyor," diye uyardı onu. "Dağlarda vahşi zamanlarımız oluyor! Adamımla tanış. Walt, buraya gel!" diye seslendi.

Kelly, altmış yaşlarında yakışıklı bir adamın onlara katılmasını izledi; Lief onun elini sıktı ve Kelly, Muriel'in Lief'i "Harika Çocuk" olarak tanıttığını duydu - oynadığı bir filmin Oscar ödüllü senaristi, yardımcı kadın oyuncu dalında aday gösterildiği bir film. "Bu olay olduğunda kaç yaşındaydın, Lief? Yaklaşık on iki mi?"

"Otuz beş, Muriel," diye cevap verdi gülerek. "Gel de bir arkadaşım ile tanış." Ona doğru döndü ve Kelly hâlâ birçok ifşaatin şokunu üzerinden atamamış bir halde ayağa kalktı. "Kelly, Muriel ve Walt'la tanış. Muriel eski bir arkadaşım."

Ve sen, diye düşündü, Oscar ödüllü bir yazar mısın? Sadece bir yazar değil, ünlü bir yazar? Ama o, "Memnun oldum." dedi. Elini uzattı.

"Ona bir tavsiye mektubu yazacağım," dedi Muriel. "Bu çocuk bir cevher. Eğer oğlum olacak kadar genç olmasaydı onu kendim kovalayacağım."

"Ben senin oğlun olacak kadar genç değilim," dedi Lief. "Aslında, seni tanıdığım yıllar boyunca benden daha genç erkeklerle çıktın!"

"Ş," dedi Muriel. "Walt'un karanlık geçmişim hakkında çok fazla şey bilmesini istemiyorum."

"Bunun için çok geç," dedi Walt. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." "Bize katılın," diye davet etti Lief.

"Yaptığınız her şeyi duymak istiyorum yapıyordum."

Kelly, Muriel'in Lief'in filminden bu yana yaptığı, her ikisi de aday gösterilmiş ama kazanmamış filmler hakkındaki güncellemesinden büyülenmişti, ve büyüdüğü yere yakın bir yerde emeklilik girişiminde bulundu - atlarını tutabileceği, biraz binicilik yapabileceği ve Labs'ıyla ördek avına çıkabileceği bir yer. Kelly, Walt'un ordudaki kariyerini ve ailesini duydu. Ve sonra, Walt için Tanrı'ya şükürler olsun.

Lief'in işini sordu. Kelly, Lief'i çok iyi tanıdığını fark etmişti.

varsayımları ve kendi alanındaki önemini küçümsemesi nedeniyle bu konuda çok az şey söyledi.

"Ortaokuldan beri yazıyorum ya da yazmaya çalışıyorum ve sonunda senaryo yazarlığında karar kıldım, Los Angeles'a taşındım, UCLA'da bazı dersler alırken set yapımında çalıştım ve biraz yazdım."

Muriel, "Ve altı akademi ödülü alan Deerslayer adlı gişe rekorları kıran bir film yazdı," dedi.

Geyik avcısı mı? Kelly düşündü. Adını duymuştu ama hiç izlememişti. Ama on yaşından küçük olan film çoktan bir klasik olmuştu.

"O filmi bildiğimi sanmıyorum," dedi Walt. "Büyük ihtimalle ordu bize bunu ülkeden göndermemiştir..."

Muriel, "Savurgan Oğul'un ya da James Fenimore Cooper'ın Geyik Avcısı'nın ya da her ikisinin muhteşem bir yeniden anlatımı," diye açıklıyor. "Ergenlik çağındaki bir çocuk, atını öldürmek zorunda kaldıkları için ailesine kızıyor, çiftlikten kaçıyor, yakalanıyor militan bir grup hükümet karşıtı izolasyonist ile ve ona inanmaktan vazgeçmeyen ailesi tarafından kurtarılmak zorunda kalır. Çocuk arada kalmıştır. Herkes tehlikededir. Bu en dokunaklı Film!"

"Biraz reşit olma, aile gibi bir şey mi?" Kelly kendisinin Lief'e söylediğini duydu. Onun hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Kimse onun şaşkınlığını fark etmemiş gibiydi.

"Lief, Sam'e ziyarete gelmesini, biraz ata binmesini ve avlanmasını teklif ettim ve o da kabul etmekle tehdit etti. Onu arayıp burada olduğunu söyleyeceğim, bu onu ikna edebilir. taahhüt et."

Lief şakayla karışık, "Eğer seni daha fazla kaldıramayacaksa ona da yerim olduğunu söyle," dedi.

"Sam?" Kelly sordu.

"Sam Shepard," dedi Muriel. "Filmde benimle birlikte oynadı, benim meslektaşım. Kendisi de harika bir yazar ve Lief'e bir nevi akıl hocalığı yaptı."

Lief kısa bir süre Muriel'in elini tuttu. "Bana babamdan daha sert davrandı ve onu hâlâ seviyorum. Ama ona hiçbir iş göstermiyorum! Hassaslaştım. O çok acımasız."

Kelly bir saat kadar Muriel ve Lief anılarını anlatırken onları dinledi. Ortak arkadaşlarının ve meslektaşlarının isimlerinin çoğunu tanıımıyordu, ama sonra ara sıra biri herkesin bileceği bir konuşmaya sürüklenirdi. Jack Nicholson. Meryl. Diane Keaton.

Ama Hollywood dışı pek çok şey konuşuldu. Lief onlara Idaho'daki ailesinden bahsetti. Muriel elini sıkıp Courtney'nin nasıl olduğunu sorunca Lief, "İyi, ama idare eder. Bana bağlı olduğu fikrine alışmak onun için hiç de kolay olmadı."

Muriel, "O çok şanslı," dedi.

"Bunu bilemem, zavallı çocuk..." Lief cevap verdi.

Adam hakkında çok az şey bildiğim halde ona kendimle ilgili her şeyi anlattım. Anlamlı bir ilişki yaşayacağımızı umuyordum.

çünkü onun derin ve karmaşık bir hayatı olan gerçek bir adam olduğunu hatırlamadan buna açtım.

Birkaç soru sormuştu ama yüzeysel cevaplarını memnuniyetle kabul etmişti. Çünkü ben daha çok Onun ne kadar savunmasız olabileceğini düşünmeden kendimi koruyordum.

Onlar konuşup gülerken, Muriel ve Walt onun bisküvilerini överken ve nereden alabileceklerini sorarken

Kelly, Lief'in ona anlatmasını istediği çok şey olduğunu içinde saklıyordu. Lief ve Muriel yeniden bir araya geldikleri için kimse onun normalden daha sessiz olduğunu fark etmedi. Öğle yemeği bitip de planlarına devam etme vakti geldiğinde hepsi birbirlerine sarıldı ve çok yakında, balkabağı tarlasının açılışında bir araya geleceklerine söz verdiler.

Bir sonraki durak caddenin hemen karşısındaki Connie ve Ron'un Köşe Dükkanı'ydı ve burada Connie'yi

Kelly'nin tekliflerinden bazılarını stoklamak için. Connie, "Envanterimde olmadığına göre, eminim bunu karşılayamam," dedi.

"Sorun değil. Bu şeylerden bazılarını sergiler ve geri bildirim isterseniz hepsi sizin. Bu çok yardımcı olur. Buradaki kadınların harika aşçılar olduğunu biliyorum - benim nasıl olduğumu bilmek isterim."

Connie, "Satılırsa size bir şey vermek zorundayım," diye ısrar etti. "Yeni kavanozları finanse etmek için bir bağış yararlı olacaktır," Kelly dedi. "Ve çorbaların son kullanma tarihi yaklaştığında, ya tadını çıkarın ya da Preacher'a verin. Hepsi doğal, koruyucu madde yok ve uzun süre dayanmazlar. Belki sen ısınmak için bir şeyler arayan avcılar ya da balıkçılar var."

"Belki," diye kabul etti Connie. "Nasıl gideceğini göreceğiz!"

Lief'in kamyonetine geri döndüklerinde, Lief onun elini tuttu. "Sana yaşadığım yeri göstermek istiyorum," dedi. "Eve giderken benim evime uğrayabilir misin?"

Ona döndü ve "Ah, Lief, konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki" dedi.

Kaşlarını kaldırdı ve biraz şaşırmış görünüyordu. "Ne gibi?"

"Hakkında pek bir şey bilmediğim şu hayatın gibi." "Halka açık kısmını bilmemen hoşuma gitti." dedi. "Bilirsiniz - sömürülen kısım - kimin kiminle görüştüğü, kimin boşandığı, bir sonraki Oscar iddiasının kim olduğu hakkındaki varsayımlar. Ama gerçek hayatım? Bilmek istediğiniz her şeyi anlatırım."

"O zaman yaşadığın yeri görmeye gidelim. Ve birkaç hafta önce yapmamız gereken konuşmayı yapalım."

Lief'in evi son derece güzeldi. Kelly onun geçmiş hakkında biraz daha fazla şey bildiğine göre, bu hiç de şaşırtıcı değildi; kesinlikle iyi bir gelire sahip olmalıydı. Yeni, geniş, yüksek, açık kirişli tavanları vardı ve zevkle dekore edilmişti.

ve onun için asıl önemli olan harika, büyük bir mutfağı vardı.

Kısa bir turdan sonra mutfak masasına oturup kahve içtiler. Ona nasıl büyüdüğünü sordu.

"James Fenimore Cooper okuyan oldukça fakir bir çiftlik çocuğu mu?"

"Oldukça iyi eğitimli çiftlik çocuklarıydık," dedi gülümseyerek. "Okullar iyiydi. Ve ailem çok katıydı. Courtney'nin bugünlerde takıldığı şu küçük Amber var ya? Onun ailesi bana bazı yönlerden benimkileri hatırlatıyor. Onlar A'nın değerini bilen oldukça basit insanlar."

"Neden yazar olmak istedin?"

"Bilmiyorum. Pek çok şey yapmayı severdim ama burnumu bir kitaba soktuğumda ya da tamamen uydurma bir hikaye karaladığımda biraz kaybolurdum. Kimse beni bulamazsa,

Elimde bir kitap ya da defterle samanlıkta olurdum.

Zihnimde farklı bir yere giderdim. Belki de gerçek hayatım benim için yeterince ilginç değildi. Ağabeylerim benim tam bir inek olduğumu düşünürlerdi ve bu konuda hiç susmazlardı. Futbol da oynadım, çiftlik işleri de yaptım, ata bindim, avlandım, balık tuttum... Ama yalnızken yazdım çünkü iyi hissettiriyordu. Roman yazacağımı sanıyordum ama sonunda filmler ilgimi çekti ve sinemayı sevdiğime karar verdim. Sanırım tüm bunlar diyaloglardan kaynaklanıyor. İnsanların birbirleriyle konuşma biçimlerini dinlemeyi seviyorum. Şef olmak istemenize ne sebep oldu?"

"Nana," dedi. "Ailemiz kötü bir trafik kazası geçirdiğinde Jillian beş, ben de altı yaşındaydım. Babam öldü ve annem sakat kaldı ve hayatının geri kalanında tekerlekli sandalyeye mahkum oldu. Büyük büyükannem bizi yanına aldı. Fakirdik, bazen umutsuzca fakirdik. Ninem nasıl geçinileceğini bilirdi; bahçeyle uğraşır, konserve yapar, sığır etini Eski ayakkabı derisini kaşıkla kesebileceğiniz bir şeye dönüştürür, bir dahi gibi yemek pişirirdi... Ayrıca ütü yapar ve komşular için çamaşır yıkardı, kurdu kapıdan uzak tutacak her şeyi yapardı. Annemizin bakıcısıydı ama hepimiz her şeye yardım ederdik, bir ekiptik. Tüm bunların yanı sıra Sosyal

Güvenlik, sadece bizi geçindirmekle kalmadı, acil durumlar için biraz biriktirmeyi de başardı. Jill bahçeyi severdi, mutfaktan nefret ederdi. Ben mutfağı severdim."

"Bahçeden nefret mi ediyorsun?" diye sordu.

"Yemek seçimini seviyorum. La Touche'da sipariş verdiğimiz satıcılar vardı ama ben balık seçmek için rıhtıma gitmeyi, bazı ürünlerimiz için özel pazarlara gitmeyi, et için doğrudan kasaba gitmeyi seviyordum. Yetiştirmekle pek ilgilenmiyorum, sadece kullanıyorum. Sonuçlarını değiştirebilirim

her şey bir tutam baharatla, bir ot ilavesiyle."

"Yetenekli bir damak tadın var."

"Hassas damak. Biliyorum çünkü diğer tadımcıların damaklarıyla test ediyorum. Dinliyorum. Deney yapıyorum. Bir zamanlar hayatta kalmak olan şey artık sanat."

Sanki biliyormuş gibi gülümsedi.

"Oh, evlat," dedi. "Bana Deerslayer'dan bahset. Sanırım orada bir tarih var... belki de sanat için hayatta kalma..."

"Saman çöpünden altın çıkarıyor olabilirim," dedi.

"Taşra çocuklarının işi nadiren kolay olur. En az otuz yaşına kadar buna içerledim - bana hiçbir şey verilmemesine.

Her şey çok zor geliyordu. Futbol oynayabilmemin tek yolunun ağabeylerimin takımlarını kullanmak olmasından nefret ediyordum.

kaskı, pedleri, hatta fındık kabını kullanan üçüncü kişiydi. O eşyaların ne kadar yıpranmış olduğu hakkında bir fikrin var mı? Babam, 'Sanırım o zaman çok iyi oynaman gerekecek, çünkü ekipmanların o kadar süslü değil' dedi. Biraz cılızdım ve Noel'den Noel'e, doğum günümünden doğum gününe bir ağırlık seti istedim.

Doğum günü. Bir yıl babam, 'Lief, sana ağırlık seti aldım, beni takip et' dedi. Daha yeni saman ve yakacak odun almıştı. Hepsini ahıra yığmamı söyledi. Akşam yemeğinden önce."

Ona güldü; yetenekli biri olduğunu düşündü çünkü onu bir hikaye anlatırken dinlemek harikaydı!

"UCLA'daki derslerimde bu konular hakkında yazdım.
İnşaatçı olarak çalışıyor, geceleri yazıyor ve film dersleri
alıyordum,

yazarlık ve yapımcılık. Bir çiftlik ekipmanıyla çarpışan ve inleyerek yatan bir köpeği uyutmak hakkında yazdım..."

"Ah," dedi Kelly. "Onu veterinerine götürdün mü?"

Başını iki yana salladı. "Ailenin geçimi o hayvana bağlı olmadıkça veterinerler için ne zamanımız ne de paramız vardı,

ve köpeğim acı çekiyordu. Bunu yapmak zorundaydım. Bir de atım vardı; sekiz yaşımdan beri benim atımdı ve tendonu yırtılıp topalladığında on altı yaşındaydım. Babam Birçok ev tedavisi denedik, hatta bunun için veteriner çağırdık, ancak boş zamanlarımızda pahalı ameliyatlar yapmadık. İlk etapta o iğdişe sahip olmak büyük bir şımarıklıktı. Ama savurganlık yaptı ve veterinerine onu uyutturdu. Kaçtım, çok kızmıştım. Ama üşüyünce, kaybolunca ve acıkınca eve döndüm. Yolun yarısına geldiğimde babam beni buldu. Beni aramaya gelmişti. Babam şöyle bir şey söyledi: 'Bak Lief, hayat zor olduğu için üzgünüm. Keşke Tanrım, değildi.'"

"Deerslayer?" diye sordu.

Onun ellerine uzandı. "Kısa bir hikâye olarak başladı, futbol takımı, köpek, ağırlık seti gibi. Bana yazdıklarımın iyi ama tuhaf olduğunu söyleyen bir yazardan ders alıyordum. Bana tuhaf, taşra hikayeleri anlatmak isteyip istemediğimi sordu.

Amerikan hikayeleri, çünkü eğer anlatırsam, sorun olmazdı. Biri bunu filme bile çekebilir. Ya da biraz daha sertleştirebilir, o çocuğun deneyimini bir üst seviyeye taşıyacak bir deneyim ve duygu yakalamaya çalışabilirdim. Denedim.

Uzaylılar tarafından kaçırılması... Bunu sevdim," diye ekledi sırtarak. "Sonra ona kazara kardeşini öldürttüm... Sanırım o sırada kardeşlerimden birine kızmıştım.

Sonunda işe yarayabileceğini düşündüğüm bir fikir buldum - kaçağı kurtaran, sonra onu köklerine karşı çeviren, sonra onu ortaya koyan ve Federallere karşı kullanan militan bir hükümet karşıtı gruba masum ama tehlikeli bir katılım. Ve onu geri isteyen bir ailesi var-

Kimsenin tarafında olmayan bir aile, ne izolasyonistlerin ne de federallerin. Sadece çocuğun." Omuz silkti. "Sanırım işe yaradı."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Bu fikir nereden aklına geldi?" diye sordu.

Ona doğru eğildi. "Yerel renk ve hayal gücü. Kelly, Ruby Ridge'in nerede olduğunu düşünüyorsun?"

"Peki bugünlerde yazmak yerine ne yapıyorsun?" "Son zamanlarda yemek yapan birini izliyorum," dedi. bir gülümseme. Sonra daha da ciddileşti. "Courtney'e odaklanmış durumdayım... Ve düşünüyorum. Bazen yaptığım en zor iş yazmak gibi görünmüyor. Courtney'nin benim yaşadığım bazı zorlukları yaşamasını ama bu kadar zorlanmamasını dilediğim çok zaman oldu. Bir hayvanı öldürmek zorunda kalmasını istemezdim, bu korkunç bir şey. Ama belki de

Her şeyin en iyisine sahip değildi, belki bu ona benim yardım edemeyeceğim şekillerde yardımcı olabilirdi. Ama annesini kaybettiğinden beri çektiği gibi acı çekmesini asla istemedim."

Kelly, "Courtney'nin annesi hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedi.

Ama telefon çaldı ve Lief cevap vermek için ayağa kalktı. "Belki sonra," dedi.

"Lief!" Courtney neredeyse çaresiz bir fısıltıyla konuştu. "Amber'la eve gitmek zorundayım! Gitmek zorundayım!"

"Sorun ne Courtney?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Amber bir süre önce evi aradı. Yavru köpekler gelmiş!

Geldiler! Onunla eve gitmeliyim! Otobüse bineceğiz!"

Kıkırdadı. "Bir sorun olduğunu düşünmüştüm."

"Beni daha sonra alabilir misin? Mesela dokuz gibi?" "Sekiz," dedi.

"Sekiz buçuk! Ödevimi yapacağım! Lütfen!"

"Orada olacağım."

Kelly'ye bakmak için döndü. "Courtney bu gece meşgul olacak."

Lief, Kelly ile yakın bir karşılaşma umuyor olabilirdi, ancak elde ettiği şeyle tamamen hayal kırıklığına uğramadı. Jill, Colin, Shelby ve Luke için yemek pişiriyordu, bu yüzden Lief'i de dahil etmekten çok mutluydu. Ve Lief'in şansına, Shelby ve Luke'un bebekleri olduğu için erken saatlere kalmayı tercih etmişlerdi. Saat sekizde Lief Hawkins çiftliğine doğru yola çıkmıştı.

Sinette onu ön kapıdan içeri aldı. "Gelda ve ailesi çamurluğa yerleşti Lief," dedi. "Mutfağın hemen arkasında."

"Bana ne yaptın, Sinette?" diye alay etti.

"Hawk o köpeği tedavi ettirmezse, ben onu tedavi ettirebilirim! Bu sefer dokuz tane. Ve yemin ederim, sanırım yarı kurtlar!"

"Gelda pek iyi bir planlamacı değil sanırım," dedi. "Belki de yaşlı bir kurt ona sinsice yaklaşmıştır."

Sinette ondan uzaklaşıp mutfağa doğru yürürken, "Gizlice girmek zorunda kaldığından şüpheliyim," dedi.

Oradan gelen boğuk sesler vardı.

Çamurluğun içinden çocukların fısıltıları geliyordu. Kapının çerçevesinde durdu ve Amber, Courtney ve hatta Rory'nin yerde oturmuş, yepyeni yavru köpekleri kucakladıklarını gördü. Rory'nin tekerlekli sandalyesi bir kenara itilmişti. Hepsi aynı anda ona baktı.

Courtney küçük sarışın bir yavruyu çenesine yakın tuttu. "Bu benim," dedi sert bir sesle. "Onun adı Spike."

"Spike mı?" Lief gülmemeye çalışarak, "Spike," dedi.

"Büyüyünce alıŖacak," dedi kendinden emin bir şekilde ve onu nazikçe kutusuna geri koydu. "Cidden, o benim."

"Bunu konuşacağız," dedi Lief. "Artık gitmemiz gerekiyor Court. Ev ödevini yaptın mı?"

"Hemen hemen," dedi.

Courtney yavru köpeği Gelda'nın yavrularına geri vermek üzere Rory'nin elinden aldı. Sonra Lief, Courtney'nin ayağına kalkıp Rory'yi nazikçe dikleştirmesini şaşkınlıkla izledi. Rory Courtney'nin boynuna asılırken Courtney onu tekerlekli sandalyesine oturttu, ayaklarını tabanına dayadı ve

Saçları. Neredeyse onun kadar büyüktü. Ya da Courtney neredeyse Rory kadar küçüktü.

Gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu onun kızıydı, nazik ve sevgi dolu.

Cömert. Bazen onu çok özliyordu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Amber'ın odasından eşyalarımı alayım. Hemen dönerim."

Lief oturma odasına doğru yürüdü.

Hawk ve Rory'nin babasını pencerenin önünde iskambil oynarken buldum.

Hawk başını oyundan kaldırmadan, "Kaç yavru olacağına dair iddiayı kızınız kazandı," dedi.

"Öyle mi? Ne kazandı?"

Hawk kısa bir süre başını kaldırdı, yüzünde orantısız bir gülümseme vardı. "Yavrular."

Lief güldü. "Sen gerçek bir dostsun."

Sonra Courtney yanındaydı, ceketini giymiş ve sırt çantasını bir omzuna asmıştı. "Tamam," dedi.

"İyi geceler Tavuskuşu," dedi Hawk, hâlâ oyununa konsantre olmuş bir halde.

"İyi geceler, Hawk. Yemek için teşekkürler."

"Her zaman bir zevk, Peacock. Kendine iyi bak."

Yedi

Jillian ve asistanı Denny, Viktorya döneminin batı yakasında yarım dönümlük bir araziyi sürerek malçlamaya hazır hale getiriyorlardı ilkbahar ekimine hazırlanmak için. Jillian gazla çalışan çapa makinesini kullanırken, sevgili Denny de onun arkasındaydı, büyük kayaları kaldırıyordu. Ekim sabahının serinliğinde bile ikisi de terliyordu.

Bir sıranın sonuna gelip döndüğünde Colin'in bahçenin kenarında durduğunu fark etti. Buraya gelmek için evden epeyce uzaklaşmıştı, bu yüzden önemli bir şey olmalı diye düşünerek yanına gitti.

"Resim yaptığını sanıyordum," dedi.

"Öyleyim. Öyleydim. Dinle, evde garip bir şeyler oluyor. Kelly'nin çatı katı güneşlenme odasının üstünde ve sesler geliyor. İlk başta duşta şarkı söylediğini falan düşündüm. Ama sonra ağlıyor olabileceğini düşündüm."

Jill bir kaşını kaldırdı. "Lief'in burada olmadığına emin misin?"

Ev mi? Belki de şarkı söylemek ya da ağlamak gibi sesler çıkaran bir şey yapıyorlar..."

Colin başını sallıyordu. "Hayır. Hatta dışarıda bir araba ya da kamyon var mı diye baktım. Bir süre meşgul olup bunu görmezden mi geleyim?"

"Bu sabah yapacak bir işi olduğunu söyledi, ama ne olduğunu söylemedi... Ben de sabahları meşgul olacağını düşündüm. mutfak."

"Her neyse, sanırım onu ağılattı. Hem de çok."

"Belki de onu kontrol etsem iyi olur, ciddi bir sorun olmadığından emin olmalıyım. Belki tartışmışlardır ya da bir şey."

"Ben de bunu yapacağını umuyordum."

"Neden? Endişeli misin?"

"O kadar da değil, ama beni bahçe arabasıyla eve geri götürmeni umuyordum. Siz araştıranaya kadar verandada kalacağım."

Jillian aslında şaşırmıştı.

Üçüncü kata tırmanırken hâlâ burnunu çekme ve inleme sesleri geliyordu. Bu onu biraz korkuttu; Kelly ağlamasıyla tanınan biri değildi. Merdivenin yarısında durdu ve duvara vurdu. "Kell?" diye sordu.

"Hmm?" Kelly cevap verdi, sonra burnunu sümkürdü. "Yukarı gelebilir miyim?"

"Uh-huh," dedi yüksek sesle burnunu çekerek.

Kelly'yi kanepesinde otururken buldu, yanında bir kutu mendil, küçük yan sehpaşının üzerinde bir demet mendil vardı.

"Tatlım!" Jill söyledi. "Sorun nedir?" "Film," dedi, mendil dolu elini göstererek TV ekranına doğru. "Lief'in yazdığı ve Oscar kazandığı film! Aman Tanrım, bu çok üzücü!"

Jillian onun yanındaki kanepeye yığıldı. "Lief Oscar mı kazandı?"

"Uh-huh. Daha dün öğrendim. Benim bile Dün gece mutfak Lief de dahil olmak üzere bir sürü insanla doluydu." Burnunu bir kez daha sümkürdü. "Bu gerçekten bir şeydi. Preacher'a vermek için tüm eşyalarımı bara götürdük ve Lief'in eski bir arkadaşından başka kime rastladık sanıyorsun-Muriel St. Claire, aktris. Filmde oynamıştı ve şimdi burada yaşıyor! Ve diğer eski arkadaşlarını da ziyarete davet ettiğini söyledi-Sam Shepard. Lief ünlüdür."

Jillian omuz silkti. "Adını hiç duymadım..."

"Muriel ve Sam'i duymuşsunuzdur umarım!"

"Ah, evet. Ama bırakın yazarları, ünlü oyuncuların kim olduğunu bile zar zor biliyorum. Hatta iki yönetmenin adını bile zar zor sayabilirim."

"Ben de. Oh, Jill, bu film harika! O bir dahi."

"Peki tüm bu süre boyunca filmler ve ünlü insanlar hakkında mı konuştular?"

"Sadece biraz. Çoğunlukla köpeklerden, ördek avından, sinek balıkçılığından ve Virgin Nehri'nin mükemmelliğinden bahsettiler.

-Temel olarak ormanlık ve engebeli. Muriel St. Claire'i bir avcı olarak kabul eder miydiniz?" Kadın başını salladı. "Shew."

"Filmin konusu ne?"

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. On altı yaşında bir çocuk kaçıyor, bir FBI ve ATF baskınının ortasında kalıyor, ailesi tarafından kurtarılıyor... Old Yeller'ın Witness ile buluşması gibi bir şey."

"İçinde bir köpek ve Amişler mi var?"

"Bir at. Amish de değiller ama iyi yürekli, çalışkan, cesaretli, inançlı ve ailelerine bağlı bir grup çiftçi. İstersen Colin'le birlikte izleyebilirsiniz; neden bahsettiğini anlayabilmek için Lief'ten bir kopyasını rica ettim."

"Ve görüyor musun?"

Yanağından aşağı büyük bir gözyaşı süzüldü. "Görüyorum ki kesinlikle hiçbir ortak noktamız yok! O bir sürü parlak film yıldızını tanıyan parlak bir yazar ve ben zar zor okuyorum! O kadar uzun zamandır sinemaya gitmedim ki, sonuncusunu hatırlayamıyorum."

Jill, "Buna gerek yokmuş gibi görünüyordu," dedi.

"Luca'nın benden neden etkilendiğini anlayabiliyordum. -Tüm o mutfak ve yemek işleri. Lief'in bende ne bulacağını hayal bile edemiyorum - onun ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Jill gülümsedi. "Ama bunu çok iyi yaptığını anlamışsındır."

"Ne olmuş yani?"

"Colin ve benim ortak noktamız nedir? Ben sebze yetiştiriyorum, o da resim yapıyor. Ama onu resim yaparken izlemeye bayılıyorum. Ben çok Sanatından etkilendim. Onu her zaman güneşlenme odasının penceresinden dışarı bakarken ya da arka verandada oturup benim gelmemi beklerken yakalıyorum. Bence Lief'e gerçeği söylemelisin - hayret ettiğini, etkilendiğini ve hatta biraz da korktuğunu."

"Yemek yapmayı sevdiğini ama benim için yemek yapacak kadar cesur olamayacağını söyledi..."

"İşte böyle!"

Kelly burnuna son bir darbe indirdi. "Lief'i görmeye gitmeliyim. Sonra da çiftçi pazarına gideceğim. Akşam yemeği için önüne bir şeyler atmak için zamanında evde olacağım."

Lief kimseyi beklemiyordu, hele Kelly'yi hiç beklemiyordu. Ona yaşadığı yeri göstereli tam bir gün olmuştu. Belki bir telefon görüşmesi. Ama ön kapıyı açtığında Kelly verandada duruyordu.

"Bana bu kadar üzücü olduğunu söylememiştin!" dedi. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Yalınayak ve çıplak göğüslüydü, saçları nemliydi, boynuna bir havlu dolanmıştı. Ve oh! Ne iri yarı! O sarı saçları, geniş omuzları beklemeliydi. Ama o kaslar? Beklediğinden çok daha belirgin. "Uh-oh. Seni bu arabadan çıkardım mı? duş?"

Kapıyı daha geniş açtı. "Dışarıdaydım. Burada ne işin var?"

"Bu sabah filminizi izledim. Çok üzücüydü, sizinle konuşmak zorundaydım! O filmde gerçekten bağlandığım her şey ya da kişi ölüyor! Ve bu senin kendi çocukluk...?"

"Şey, çok gevşek bir şekilde," dedi.

"Babanı mı öldürdün?" dedi burnunu çekerek.

"Aslında babam değil ama senaryodaki baba. Sam Shepard. İçeri gel, Kelly."

"Çiftçi pazarına gidiyorum ama bunu bilmem gerek." Kendini içeri çekmesine izin verdi. İstedığı şey onun pantolonunu çıkarmasıydı, böylece gözlerini onun geri kalanıyla doldurabilecekti. Ama söylediği şey

"Bir gömlek bulmak ister misin?" oldu. Sonra eliyle yüzünü yelpazeledi.

Ona sırtıttı. "Elbette," dedi. "Bana bir saniye ver."
Kapının hemen içinden kıpırdamadı. Geri döndüğünde,
"Ailen bu film hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Annem, anneyi Muriel St. Claire'in, babayı da Sam Shepard'ın oynadığı bölüm hariç, filme pap dedi. Ama o kadar genç yaşta dul kalmaktan hoşlanmadı. Öte yandan babam harika olduğunu düşünüyordu. Seksen beş yaşında patates tarlasında yüzüstü yatmaktansa Sam gibi kurşun yağmuruna tutularak ölmeyi umduğunu söyledi." Sonra gülümsedi.

"O film beni neredeyse öldürüyordu," dedi. "Bir saat boyunca hıçkıra hıçkıra ağladım!"

"Hoşuna gitti," diye suçladı.

"Bilmiyorum. Bir daha senin filmlerinden birini izlemem için çok uzun zaman geçmesi gerekecek! İzlemeden önce daha iyi bir brifinge ihtiyacım olacak." İç çekti. "Sanırım travma sonrası stres bozukluğu yaşayabilirim."

Kıkırdadı. "Yazması da zordu." "Yazarken ağladın mı?"

"Biraz tıkandım ama hissetmeye başladığımda, bir sayı vuruşu yaptığımı düşündüm. Ben de bunu arıyordum. Lütfen içeri gelir misiniz?"

Orada öylece durdu. "On altı yaşındayken sen olmak bu kadar zor muydu?"

"Bence on altı yaşında olmak herkes için zor." Onu kollarına çekti. "Biliyor musun? Seni karşımda hissettiğimde biraz sarhoş oluyorum." Elleri kızın sırtında aşağı yukarı geziniyor, çenesi kızın başının üstünde dengede duruyordu. O

saçlarının saf kokusunu içine çekti. "Çok iyi hissediyorsun. Cennet gibi kokuyorsun."

"Ortak hiçbir şeyimiz yok. Hiçbir şey."

"Sanırım pek çok ortak noktamız var. Ben seni böyle tutmayı seviyorum, sen de böyle tutulmayı seviyorsun. Sen yemek yapmayı seviyorsun, ben de yemeyi. Film işi kimin umurunda? Onları izlemek zorunda değilsin. Sen ve annem verandada oturup

Ben babamla izlerken, o da kurşun yağmuruna tutulmayı umuyor."

"Bunu yakın zamanda atlatabileceğimi sanmıyorum. Duygusal olarak hasarlıyım."

"Bir süre öpüşeceğiz ve sen de kendini daha iyi hissedeceksin."

"Biliyor musun Lief, bence burada büyük bir hata yapıyoruz. Bu işe karışmamalıyız, bunun bir yere varacağı yok. Bir iş bulmalıyım ve burada iş yok. Sen de kendi işini bulmalısın.

aile hayatını düzene sokmak ve daha yıkıcı yazmak, Oscar-kazanan senaryolar aklımı başımdan alıyor. Ben gençler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve senin bir tane genç kızın var ve beni ondan saklıyorsun." Başını salladı. "Bunların hepsi büyük bir hata."

"Ya değilse?" diye sordu. "Ya mükemmelse?"

"Kızınız için bir anne mi arıyorsunuz? Çünkü seni temin ederim, ben değilim. Ve onu tanımıyorum bile!"

"Seninle tanışana kadar hiçbir şey aramıyordum. Seninle tanıştığımdan beri bir tür kız arkadaş arıyorum." Ona gülümsedi. "Hepsi bu kadar. Zavallı Court, sahip olduğu tek anne benim.

sanırım. Ama Courtney ve Amber'ı Cadılar Bayramı partinize getireceğim. Bu seni dolaptan çıkaracaktır."

"Bu bir parti değil, bir tür piknik. Balkabağı toplama."

"Herkes bu konuda heyecanlı. Bence kasaba bunu bir fırsat olarak görüyor.

Parti. Kızları da getiriyorum."

"Courtney'nin beni tahammül edilebilir bulma ihtimali nedir sence?" diye sordu ona.

"İhtimaller harika," dedi. "Amber'ın köpeğinin yavrularından bir yavru istiyor. Onu seçti ve adını koydu. En azından birkaç hafta boyunca benimle ilgili her şeyi beğenecek. Ben de bundan sonuna kadar faydalanacağım! Şimdi, hadi," dedi ve büyük odaya varana kadar onu evin içinde ilerletti. Kanepeye oturdu ve onu kendine çekti.

kucağına oturttu. "Çiftçi pazarına gitmen gerekene kadar sevişelim."

Parmak uçlarını adamın şakaklarındaki kızıl-altın saçlarda gezdirdi, gömleği önerdiği için çok üzgündü. "Bir dakika daha kalmamalıyım. Bence sen benim savunmasızlığımdan yararlanıyor."

"Sonunda sahip olduğun her şeyden yararlanmayı umuyorum," dedi. Kanepeye uzanana kadar onu aşağı çekti. Sonra onu öpmeye başladı.

son zamanlarda daha da iyi oldu. Sonra elini gizlice gömleğinin altına sokmaya başladı. "Bir fikrim var," dedi öpüşme arasında. "Bunları bir sürelğine dışarı çıkaralım."

"Şimdi sevişiyor muyuz?"

"Henüz değil," dedi. Ve eli sutyeninin ön kopçasını bulup açtı. Önce elleri sonra da ağzı çıplak göğüslerini buldu ve kadın sadece zevkle inlemekle kalmayıp ona doğru eğildi. "Gördün mü? Bir başka ortak noktamız daha var: Göğüslerini seviyorum ve sen de benim onları seviyorum."

"Filmin ve sonuçları hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm..." dedi ama bunu gözleri kapalı söyledi.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şu anda senin mükemmel meme uçlarından ve ağızımda ne kadar iyi hissettirdiklerinden bahsetmek istiyorum..."

Kelly'nin Lief'e olduklarından daha fazla yakınlaşmaları için bir neden olmadığını söyleme fikrinde ölümcül bir kusur vardı ve bu da onu öptüğünde ve ona dokunduğunda, içindeki her şeyin yumuşaması ve özensizleşmesi ve kıyafetlerini çıkarmak istemesiydi. Daha önce Şimdiye kadar tamamen çıplaktı, ama dil ve dudaklarla öpüşme-dokunma şeyini yapmaya devam ederse, sadece etrafındaydı.

köşede. Ne de olsa henüz doğru dürüst sevilmemiştii. Ve bunu zaman kaybı olarak görmeyeceğine dair söz verip duruyordu. Ondan daha fazlasını istiyordu.

Eureka'daki çiftçi pazarına giderken Kelly biraz kızarmış hissetti ve dudakları karıncalandı. Aslında vücudunun diğer kısımları da hâlâ karıncalanıyordu. O kesinlikle iyi olduğunu düşünüyordu. Marketten ne alacağını düşünmesi gerekirken, onun yerine filmine ağlayıp sonra da onun kollarında iyileşmenin kendisini ona ne kadar yakın hissettirdiğini düşünüyordu.

Hâlâ onun evini terk edecek kadar iradeli olmasına ve onun da kendisini bırakacak kadar iradeli olmasına şaşıırıyordu.

Ama ona stok lazımdı. Yoksa yemek yapamazdı.

Ekim ayının ortasını geçtiği için, çiftçi pazarı Ağustos ayında tüm ürünlerin satıldığı zamanlardaki kadar kalabalık değildi.

ürün içerideydi ama bulduğu şey onu şaşırttı.

Bir araba kaptı ve alışverişe başladı. Verilen

ılımlı hava, geç şeftaliler, armutlar, erikler ve çok sayıda limon ve misket limonu vardı. Oldukça stokluydu.

Sonbahar meyvelerinden oluşan büyük kutularla, jöle ve konservelerle çok meşgul olacakken, numune sunan bir kadın tarafından dikkati dağıtıldı.

Kelly standın önünde durdu. "Merhaba," dedi kadın. Bir tabak kaldırdı. Üzerinde krem peynir ve yeşil bir jöle olan krakerlerle kaplıydı. "Biberli jölem. Buyurun."

Kelly küçük bir ısırık aldı, tatma tekniği. Bu tat alma tomurcukları hemen kıvılcımlandı. "Mmm! Harika!" dedi ikinci bir ısırık almadan önce.

Kadın gülümsedi. Kelly'nin boylarında, sarışın ve belki ellili yaşların başındaydı. Hoş, sıcak bir gülümsemesi ve sıcak kahverengi gözleri vardı. "Teşekkür ederim. Onunla gurur duyuyorum."

"Bu gerçekten harika." Kelly kavanozlardan birini kaldırdı. Muhtemelen yerel bir matbaa tarafından hazırlanmış küçük, hoş bir etiketi vardı. Laura'nın Biber Jölesi. Kendine bir kraker daha aldı. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?" Kelly sordu.

"Birkaç yıldır. Haftada iki kez geliyorum. Kooperatife de biraz jöle koyuyorum."

"Ah. Sağlıklı gıda
kooperatifi mi?" "Doğru."

"Bunun içinde ne var?" Kelly sordu.

"Yeşil biber, jalapeños, şeker, bal, elma sirkesi; gerçekten çok basit. İlk partimi yaptıktan sonra insanlar benden satın almaya başladı, bu yüzden kocam bana bazı etiketler yaptı ve satmam gerektiğini söyledi. Neden olmasın, ha?"

"Çiftçi pazarında işlenmiş gıda satmak oldukça karmaşık bir iş mi?"

"Sağlık Bakanlığı denetimi gibi izinler gerekiyor. Herkes ilkbaharda pazar açılmadan önce bunları halletmeye çalışıyor gibi görünüyor, bu yüzden her zaman bir bekleyiş oluyor. Yılın bu zamanı kolay olmalı. Bir sonraki sorun ise yer bulmak."

Kelly elini uzattı. "Ben Kelly."

"Laura," dedi, sonra güldü. Kavanozu havaya kaldırdı. "Belli ki ben Laura'yım. Laura Osika."

Kelly, "Biraz geç organik domates almayı umuyordum," dedi.

"Kooperatifte çok sayıda organik sebze olacak, Bazıları yerel, bazıları da dışarıdan geliyor. Ama Rt. 199'da saat beşe kadar açık olan bir yer var. Tüm yıl boyunca organik ürün yetiştiren ticari bir çiftçi tarafından işletiliyor. Tattığım en iyi şeylerden bazıları. Ve ben bir vejeteryenim. Ve çok iyi bir aşçıyım."

Kelly ona sırtıttı. "Öyle mi?" Sonra büyük omuz çantasını karıştırdı ve bir iş Kart. "Ben bir şefim ve jölenizi beğendim. Bana beş tane ver. Hayır, on tane verin. Sonra bir ara beni ara, burada ya da kooperatifte satış hakkında daha fazla konuşmak isterim. Görünüşe göre yemek yapmaktan başka yapacak bir şeyim yok."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen şef misin? Ve benim jölemden on tane mi istiyorsun?"

Kelly kıkırdadı. "Eskiden San Francisco'da La Touche adında beş yıldızlı bir restoranda şef yardımcısıydım."

Bir ara Google'da ara. Meşhurdur. İşi bıraktım, stres çok fazlaydı. Yeni bir iş bulmam gerekecek ama şimdilik Virgin River'daki kız kardeşimi ziyaret ediyorum ve toplayabildiğim, satın alabildiğim ya da çalabildiğim her şeyi konserve yapıyorum." Kelly omuz silkti. "Rahatlamak için yaptığım şey bu."

"Evet, ben de."

"Tüh," dedi Kelly, kartviziti geri alırken. "Unutmuşum, yeni bir cep telefonum var." Etrafta bir kalem aradı ve kartın arkasına yeni bir numara karaladı, ona uzattı. "Dağlarda telefon çekmiyor ama mesaj bırakabilirsiniz, ben size dönerim."

Laura o on kavanoz jöleyi paketlemediği için yeterince şoktaydı. "Her yerde çalıştın mı?"

"Paris, İtalya, İspanya ve ABD'de aşçılık enstitülerine gittim ve harika şeflerle çalıştım. Ama bu sinirleri çok rekabetçi ve talepkar. Kendi bildiğim gibi yönetebileceğim küçük bir restoranım olması için her şeyimi verirdim."

"Neden yapamıyorsun?" diye sordu.

Kelly güldü. "Şey, sadece zengin olmadığım için."

"Kahretsin Kelly, bunun gibi küçük bir şeyin seni durdurmasına izin vermemelisin!"

"Neden Laura'nın Biber Jölesini seri üretime geçirmiyorsunuz?" Kelly kaşlarını kaldırarak sordu.

Laura yakınına eğildi. "Şaka mı yapıyorsun? İstemiyorum! Bu küçük bir altın madeni! Batıda en iyi saklanan sır. bit pazarları, çiftçi pazarları ve kooperatifler. İki gün boyunca satış yapabilecek kadar stok için haftada üç gün çalışıyorum ve neredeyse her zaman satış yapıyorum ve kârım yüzde yüz oluyor."

Kelly kavanoza baktı, fiyatı 2,50 dolardı. "Bu sana Bunu üretmek için 1.25 dolar mı?"

Laura başını salladı ve "Buna kavanoz, ulaşım, izinler, üyelikler, lisanslar ve stant masrafları da dahil" dedi.

Kelly başıyla onayladı. "2.99 dolara çıkar." Sonra göz kırptı. "Daha da iyisi, 3.99 dolar. Hediye ediyorsun!"

"Kocam da öyle diyor. Bu hafta seni ararım," dedi Laura, on kavanozu poşetleyip yirmi kavanoz aldı.

Kelly'den beş dolar nakit. "Sanırım takas edecek bilgimiz var."

"Tabii ki! Şimdi kooperatifi ve sebze standını kontrol etmeye gidiyorum." Elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum!"

Lief, pek ilgilenmediğini söylemesine rağmen Courtney'i Jensen Veteriner Kliniği ve Ahırına götürdü. "Sorun değil," dedi arabayı sürerken. "Sadece etrafa bakmanı, birkaç eğitmen ve atla tanışmanı, ilgini çekip çekmeyeceğini görmeni istiyorum."

"Ama neden?" diye inledi.

"Pek çok neden var Court. Arkadaşın Amber'ın hayvanları var ve sen de onun evinde olmayı seviyor gibisin.

onunla ata binecekseniz, önce biraz ders almanızı tercih ederim. Ve eğitmenlerden biriyle konuştum. O da hiçbir şeyin genç bir kızda ata binmek kadar, büyük bir hayvanı kontrol edebilmek kadar güven oluşturmamayaacağını söyledi. Lilly Tahoma, bu yüzden öğretmenlik yaptığını söyledi.

genç kızın sorumluluk, güven ve bağlılığı öğrenmesine yardımcı olmak için yaptığı en önemli şeydi."

"Atlara binmenin ödevlerimi zamanında yapmamı sağlayacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Lief. "Amber'larda takılmana izin verilmesinin ödevini yapmanı sağlayacağını düşünüyorum."

Derin bir iç çekti. "Amber'inki iyi ama ata bineceğimizi sanmıyorum. Atlarından biri yaşlı, diğeri de bazen sorun çıkarıyor. Yine de köpekleri seviyorum. Ve anlaştık, o köpeği ben alacağım. Tamam mı?"

Lief, "Ben de hemen hemen oradayım," dedi. "Evimizin etrafında köpek beslemenin Hawkins çiftliğinde köpek beslemekten çok daha farklı olacağını anlıyorsunuzdur."

"Nasıl farklı?" diye sordu.

"Çiftlikte onları başıboş bırakırsınız ve büyük köpekler yavruları eğitir ve onlara bakar. Çoğu zaman sürüyle birlikte kalırlar. Başıboş dolaşamazlar.

Evimizin dışında bir saniyede kaybolurdu. Kaybolan bir yavru vaşak ya da kartal için akşam yemeği olur. İzlenmesi ve eğitilmesi gerekecek."

"Ne yapmak için eğitildin?" Courtney sordu.

Ah, diye düşündü Lief. Hiç evcil hayvanı olmamış. O ve Lana bunun önemini nasıl tamamen göz ardı etmişlerdi? Çünkü sürekli çalışıyor ve seyahat ediyorlardı; evcil hayvanlar yaşam tarzlarına uymuyordu. "Çimlere işemek için," dedi Lief. "Ve evi yememeleri için. Yavru köpekler her şeyi çiğner."

"Bir köpeği bunları yapması için nasıl eğiteceğinizi biliyor musunuz?" "Uzun zaman oldu ama sanırım halledebiliriz. Sen

Bu yavru köpeğin seni ne kadar meşgul edeceğinin henüz farkında değilsin." "O halde, bir şeyler yapmak için çok fazla zaman kalacağını sanmıyorum.

binicilik gibi şeyler..."

"Binicilik konusunda bir karar vermek zorunda değilsiniz," dedi.

ona hatırlattı. "Sadece etrafa bir göz atın, eğitmenlerle konuşun." "Kamyonla oraya gittiğimize göre, fazla bir şey göremiyorum.

seçim," dedi.

"Güzel. Anlamaya başlıyorsun."

"Zaman kaybı," diye mırıldandı.

Lief kendi kendine nasıl akli başında kalabilirim diye sordu? "Açık fikirli ol..."

Ahıra vardıklarında, Lief onları gördüğüne memnun oldu. Veterinerin eşi Annie Jensen'in ağılında ata binmiş birkaç genç kız vardı. Kızlar dresaj antrenmanı yaparken o da ağılın ortasında durmuş bağılıyor ve işaret ediyordu. Ağılda bazı koniler vardı ve kızlar bineklerini bunların etrafında manevra yaptırıyorlardı. Sırtları dik, çeneleri yukarıda, elleri dizginleri hafifçe kaldırıyorlardı. Lief kızların kot pantolon giydiklerini ve jodhpurs gibi süslü bir şey giymediklerini görünce rahatladı. Ağılın dışına park edilmiş bir kamyon ve römork vardı, arkası

açıktı ve rampa aşağıdaydı. Kızlar kamyonu sürmek için çok genç görünüyorlardı, ama belki bir

Ebeveyn onları ve atlarını getirmiş ve ahırda ya da veterinerin ofisindeydi. "Bir süre burada takıl Courtney. Ben gidiyorum.

Clay ya da Lilly'yi bulabilir miyim diye bakmaya gidiyorum."

"Elbette," dedi çitlere yaslanarak.

Ve oradan uzaklaşırken, "Umarım bu büyük bir hata değildir" diye düşünüyordu.

Courtney ağıla binen iki kızı izlerken bunun eğlenceli görüldüğünü kabul etmek zorundaydı ama bunlar daha büyük kızlardı. On beş ya da on altı. Ve o sadece Sadece on dört yaşındaydı ama belki de sınıfındaki en küçük on dört yaşındaki kızdı. O devasa hayvanlardan birinin üzerine çıkmasına imkân yoktu. Çenesinin altına sığabileceğini düşünüyordu.

"Merhaba. Sen Courtney misin?"

Courtney sese doğru döndü. Ona doğru gelen çok ufak tefek bir kadındı, belki de kendisinden sadece birkaç santim daha uzun.

Courtney. Yine de o bir kadındı. Courtney'ninki hâlâ düz ve yassıyken onun vücudu dolgun ve kıvrımlıydı. Ve çok güzeldi; koyu renk saçları, bronz Kızılderili teni ve alışılmadık parlak mavi gözleri vardı. Ağır bir eldiven çıkardı ve elini uzattı.

"Ben Lilly Tahoma. Baban bugün seni getireceğini söylemişti."

"Nerede o?" Courtney etrafına bakınarak, "Nerede?" diye sordu.

"Ofiste olmalı. Bir dakika benimle gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Lilly arkasını döndü ve Courtney'nin de onu takip etmesini bekleyerek uzaklaştı.

Biraz isteksizdi. Ama eminim bu insanlar ne yaptıklarını biliyorlardı ve onun o devasa canavarlardan biri tarafından ezilerek öldürülmesine izin vermezlerdi.

Lilly onun çok önündeydi, bir ağılin kapısını açıyordu. Siyah bir atın yularını çekerek onu ahırdan dışarı çıkardı. Courtney güvenli bir mesafeyi korudu.

"Seni Blue ile tanıştırmak istiyorum Courtney. Tam adı Blue Rhapsody ama ben ona Blue diyorum." Lilly burnunu okşuyordu

ve yanağını, uzun ağzını öptü. "Onu buldum, inanabiliyor musun? Arabayla giderken onu yerde yuvarlanırken gördüm, hastaydı. Doktor Jensen ve Clay'i aradım ve onunla ilgilendiler ama terk edilmişti. Onu evlat edinebildim."

Courtney, atın şaha kalkıp onu ezmeye başlama ihtimaline karşı bir metre kadar geride durdu.

"Biraz daha yaklaşabilirsin. Mavi, ahırdaki en nazik, en güvenilir at olabilir. Yeni bir binici için her zaman onu seçeriz."

Courtney birkaç adım daha attı. Omzunun üzerinden bakınca Lief'in ahırın kapısında, çerçeveye yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş onu izlediğini gördü. O büyük hayvanlardan birinin üzerine çıkma fikrinin bile onu korkuttuğundan ona bir kez bile bahsetmemiştir.

"O tamamen uysal Courtney. Özellikle de ahırda, benimleyken - kontrollü bir ortam. Burada onu ürkütecek hiçbir şey yok."

"Ata binmeyi öğrendiğinde kaç yaşındaydın?" Courtney sordu.

"Tam olarak emin değilim. Çok, çok küçük. Hopi rezervasyonunda büyüdüm ve büyükbabam beni komşunun atı. Bizim atımız yoktu ama komşularımızın vardı ve bana ata binmeyi öğrettiler. Sonra taşındık ve yirmili yaşlarıma kadar yıllarca ata binmedim."

"Şey," dedi Courtney sesini alçaltarak, "bir iki atın etrafında bulundum ama hiç binmedim." "Onların yanında biraz rahatsız mı oluyorsun?" Lilly sordu.

"Çok fazla diyebilirim."

"Bunu gerçek bir artı olarak görüyorum," dedi Lilly. "Nedenini söyleyeyim- muhtemelen güvenliğe çok dikkat edeceksiniz, öğrettiğim bazı kendini bir şey sanan acemilerden çok daha fazla. kırılmaz. Ve unutmanız gereken kötü alışkanlıklarınız olmayacak."

En başından itibaren doğru şekilde ğreneceksiniz. Ama en önemli şey - binicilik becerilerinizi geliştirdiğinizde bir tanrıça gibi hissedeceksin!" Sonra güldü. "Gel bir Biraz daha yaklaş. Buraya. Boynuna dokun, tam buraya. Ve çenesine- buraya. Ona bir vuruş yap. Ah.... Blue, sen ahırın kraliesisin, değil mi?"

Courtney ekingen bir şekilde elini uzattı. Atın boynunu okşadığında Mavi usulca kişnedi ve başını biraz ona doğru çevirdi. Courtney elini geri çekti ve Lilly kıkırdadı. "Bu seni şaşırttı mı Courtney? Senden hoşlanıyor, hepsi bu. Bu tatlı, sevecen bir sestir.

kedi yavrusunun mırıltısı. İşte," dedi ve arka cebinden birkaç havuç çıkardı. "Ona bir havuç vermek ister misin?"

"Hayır. Sen devam et."

"Pekala, şunu izle. Onu burada tutacağım ve ince ucunu içeri sokacağım ve aldığı anda bırakacağım. Eğer ona bir şeker ya da küçük bir şey veriyor olsaydım, elime alır ve düz bir şekilde tutardım.

O koca dişlerle ilgili!" At havucu aldı ve ağzında evirip çevirdi. "Devam et Courtney. Bu onunla biraz bağ kurmana yardımcı olur."

"Dinle..." Courtney başladı.

"Sorun yok Courtney. Bana güvenebilirsin. Atımla sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Blue ilk havucu bitirdiğinde Courtney ona ikincisini verdi. Ve tabii ki Blue onu mutlulukla aldı ve hemen çiğnedi. Ama Courtney o kadar etkilenmemişti. Hâlâ bu kocaman attan korkuyordu.

Ama çok güzeldi. Lilly'yi ağzıyla drtt ve Lilly de "Bir şey değil," dedi. Sonra Courtney'i drtt ve bu onu neredeyse bir adım geriye savurdu, Her şeyden çok şaşkınlıktan. Lilly güldü. "Bu arada, bu bir teşekkrd."

"Evet. Tabii."

"Benim nerim, ahırda benimle birkaç saat geirmen. Onu fışlamama, beslememe yardım edebilirsin,

Belki onu dışarı çıkarırız. Sizin için ona eyer takmadan önce onunla konuşun, onu tanıyın. Bir sonraki adımda siz Eyere oturtacağım ve ona ip vereceğim. Ne kadar hızlı rahatladığına şaşıracaksın. Eyeri sevdiğinde yavaşça ilerleyeceğiz, her zaman senin hızında."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," dedi Courtney. "Belki senin için işe yaramayabilir. Ama eğer olursa

bir kızın kendini çok güçlü hissetmesini sağlayabilir.

Bin kiloluk bir hayvanı en ufak bir kalça baskısı veya bilek hareketiyle. Ayrıca, bir grup kızı bir araya getirip patika gezintisine çıkarmaya bayılıyoruz. Daha büyük çocuklarımız da bazen kızlı erkekli grup sürüşleri yapıyor. Bu, hayvanlara iyi davranılmasını ve adil rekabeti teşvik eden eğlenceli ve sağlıklı bir spor. Her şey yolunda," dedi Lilly. Sonra gülümsedi.

"Ben sadece..."

Courtney'nin sesi ahıra doğru koşan at toynaklarının sesiyle kesildi. Arka kapılar, çitlerle çevrili otlaklar arasında uzanan ve tepelere kadar uzanıyor gibi görünen patikaya açılıyordu ve bu patikada sarı yelesi ve kuyruğu olan kestane renkli güzel bir at parıldıyordu. Ve bu atın üzerinde güzel bir çocuk. Erkek olduğu kesin. At şimşek hızıyla koşarken o da eyerden indirilmişti.

Sonra adam ayağa kalktı ve atı yavaşlatmak için dizginleri geri çekti. At biraz sıçradı, yana doğru döndü, sonra ahırın kapısına doğru güzel bir tırısaya geçti. Ve güçlü atletik genç adam attan atladı, dizginlere tutunuyordu. O da Kızılderiliydi, elmacık kemikleri yüksekti, teni güzelce bronzlaşmıştı, sırtında uzun siyah bir örgü vardı ve dişleri o kadar şaşırtıcı derecede beyazdı ki gülümsediğinde Courtney neredeyse altına işiyordu.

Gözlerinin kocaman olduğunu biliyordu ve salyalarının akmadığını umuyordu.

"Üvey oğlum Gabe," dedi Lilly. "Gabe, Courtney'le tanış. Biniciliği denemeyi düşünüyor - onun için yepyeni bir macera."

"Harika," dedi. Sonra Lilly'ye baktı. "Bu ata bir jokey ve antrenör bulacağım, şaka yapmıyorum. İnanılmaz biri."
Sonra

döndü ve atı uzaklaştırdı.

Courtney, Lilly ve Blue'dan uzaklaşarak Lief'in ön ahır kapısının yanında beklediği yere doğru yürüdü. "Çizmelere ihtiyacım olacak," dedi.

Sekiz

Kelly, Jill'in kamyonetini Viktorya döneminden kalma arka verandaya çektiğinde, kız kardeşinin sandalyelerden birinde oturduğunu, bahçede geçirdiği bir günün ardından ter içinde kaldığını ve bir şişe su içtiğini gördü. Kelly ona el salladı ve eşyalarını indirmeye başladı.

arkada. Çiftçi pazarından aldığı meyve kutuları, yol kenarındaki tezgahından aldığı domates, soğan ve biber torbaları, kooperatiftan aldığı birkaç farklı kavanoz tamamen doğal salsa, çeşni, sos ve jöleler, bakkaldan aldığı malzemeler vardı.

Jillian, Kelly'nin verandada yanına bıraktığı poşetlerden birini karıştırdı. Bir kavanoz tatlı çeşni çıkardı. "İlginç bir alışveriş gezisi," dedi.

"Geç gelen biberleriniz var, değil mi?" Kelly sordu.

"Evet. Nana'nın yetiştirdiği gibi çok güzel, koyu kırmızı, kiraz tatlı biberler. Sarı tatlı Cubanelle, bazı minyatür sarı çanlar ve elma gibi yemek isteyeceğiniz kadar tatlı ve güzel olan pimiento."

"Jalapeños var mı?"

Jill omuz silkti. "Çok fazla acı biber değil, ama birkaç tane. Neden?"

"Biraz konserve, reçel ve büyükannemin çeşnisinden yaparım diye düşündüm. Şeftalilerle biraz turşuya ne dersin?"

"Harika," diye onayladı Jill.

"Mutfağınızı ele geçirme şeklimle, umarım ve Colin bir sabah uyandıklarında bütün gün birbirlerini çıplak kovalamak için kaşınmazlar."

Jillian güldü. "Denny ve UPS elemanı bundan büyük bir keyif almalı, diğer tüm insanların da

Colin'in ağabeyi ve yengesi gibi rahat bir şekilde uğradılar."

"Bir iş bulmuş olabilirim. Sayılır."

"Burada mı?" Jill sandalyesinde daha dik oturarak umutla yüksek sesle söyledi. "Burada mı?"

"Belki."

"Ne tür bir iş?" Jill heyecanla sordu. Kelly çantalarından birini karıştırdı ve bir kavanoz Laura's Pepper Jelly çıkardı. Jillian kavanozu ondan aldı ve inceledi. "Sana bir iş mi verdi?"

Kelly başını salladı. "Çiftçi pazarından biraz jöle aldım. Evinin mutfağında yapıyor ve pazarda satıyor. Bu onun uzmanlık alanı ve harika bir şey. Düşündüm de, tek kişilik bir mutfakta çalışmayı seviyorum.

Nana'dan kalma tonlarca harika tarifim var ve çiftçi pazarının yanı sıra ürünlerimle ilgilenebilecek pek çok yer var."

"Sadece bunu yapabilir misin? Sadece yapıp satabilir misiniz?" "İzinler gerekli, ama unutmayın, ben bir çok büyük bir restoran mutfağı. İşin inceliklerini biliyorum, tek yapmam gereken eyaletin şartlarının neler olduğunu öğrenmek."

"Aman Tanrım! Kalabilirsin!" Jill neredeyse bağıırıyordu. "Tamam, çok heyecanlanma. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken varlığımı haklı çıkaracak bir şey yapmalıyım ve bu o olabilir. Kalıcı bir şeyden bahsetmiyorum ama ev kiramı ödememe yardımcı olacak bir şey. kira."

"Kelly, burada asla kira ödemeyeceksin. Sen benim kız kardeşimsin!" "Evet, ben de senin kadar bu duyguyu takdir ediyorum. sevgi ve sadakat, ama fakir bir akraba gibi hissetmekten gerçekten nefret ediyorum. Kira ödemek istiyorum, bu benim için önemli. Bunu anlamalısınız."

"Belki sonra," dedi Jill. "En azından bir süreliğine bunu sana vermeme izin vermelisin. Sana ihtiyacım olsa bunu benim için yapardın. Şimdilik bu projeye konsantre ol, kirayı sonra konuşuruz. Yarın senin için biber toplamaya başlayacağım." Sonra

yakınına eğildi. "Bunu yaparak gerçekten para kazanabileceğini düşünüyor musun?"

"Laura bunun en iyi sakladığı sır olduğunu söyledi - neredeyse her zaman yok satıyor ve kârı en az yüzde yüz. Benim gördüğüm tek sorun hacim. Ne kadar üretebileceğimden ya da ne kadar satabileceğimden emin değilim. Çiftçi pazarı Kasım sonunda kapanacak, bu yüzden küçük bakkallar, şarküteriler, kooperatifler ve bunun gibi yerler gibi başka perakendeciler bulmam gerekecek." Omuz silkti. "Bu bir deney olacak."

"Dostum, kalabilseydin harika olurdu!" Hasır şapkasını çıkardı ve siyah saçlarını karıştırdı. Sonra da aniden sakinleşti. "İçimden bir ses Lief'in de buna aldırmayacağını söylüyor!" "Lütfen, onu sadece birkaç haftadır tanıyorum," Kelly dedi. Ama fildişi rengi teni ona ihanet etti ve kızararak ısındı.

Jillian sıırttı. "Hah! Şu haline bak! Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu sevmek zorundayım! Her zaman buralarda takılıyor. Filmini bile izledim. Ama bu demek değil ki Bu benim için sadece çılgın egolarla dolu çılgın bir mutfağa geri dönmek için bir yol. Ama size söyleyeyim, bu büyük bir şey - o hatayı bir daha yapmamak."

Jill sandalyesinde geriye yaslandı. "Ama sana sormak zorundayım, Luca'ya ne oldu? Kalbin hâlâ acıyor mu?"

Kelly'nin gözleri parladı. "Lief'in Luca'yı hafızamdan uzaklaştırmak gibi bir huyu var. Aslında kendimi Luca gibi birine aşık olacağımı düşünürken beynimi ne için kullandığımı merak ederken buluyorum. Bunun tek yapacağı çılgın hayatımı daha da çılgınlaştırmaktı."

"Bu büyük bir değişiklik..."

"Bir şef olarak işimi sevdiğimi ama o işlevsiz şefin dünyasındaki hayatımdan nefret ettiğimi söylemek mantıklı mı?"

"Sanırım bu mutfakta iyi olacaksın, Kell. Etrafta turşuna karışacak kimse yok."

Cadılar Bayramı'ndan bir hafta önce, Denny ve Colin'in yardımıyla Viktorya dönemi arazisi dönüştürülmüştü. Saman balyaları, korkuluklar, ağaçlarda uçan kâğıttan yarasa lar vardı. Colin kardeşinden bir merdiven ödünç almış ve sonbaharın renkli yapraklarıyla göz kamaştıran bir meşe ağacının tepesine süpürge üzerinde bir cadı asmıştı. Ayrıca ön sundurma için yarım düzine garip şekilli balkabağı oymuş, büyük, mükemmel yuvarlak olanları kasabanın çocukları. Sanatçının eli, kasabanın en güzel muhteşem jack-o'-lantern'ler. Ayrıca uzun, kalın turuncu ve siyah mumlar, fenerler ve sonbahar yaprakları ve çiçeklerinden oluşan sepetler de vardı. Turuncu, pas rengi, koyu kırmızı ve sarı anneler yürüyüşe dizilmişti. Denny ve Jillian eski bir araba ödünç almışlardı.

Bristol'un çiftliğinden saman arabasını alıp bir demet balkabağı toplayıp yükledi.

Kelly ikram masasını dışarıya, arka verandanın hemen dibine kurdu. Büyük bir tencerede balkabağı çorbası, kekler, balkabağı turtası ve balkabağı ekmeği vardı. Doğru. Mutfağın içinde her şeyden daha çok vardı. Bol miktarda kâğıt tabak ve çorba için küçük bardaklar vardı. Jack Vaiz ve Vaiz her kasaba toplantısında yaptıkları gibi portatif barbekülerini ve büyük bira ve soda fiçilerini getirdiler. Çörekler, çeşniler, cipsler, bardaklar, tabaklar ve peçetelerden oluşan bir masa ve bağışlar için büyük bir cam kavanoz koydular. Çok sivil düşünceliydiler ama yürütmeleri gereken bir işleri ve desteklemeleri gereken aileleri vardı.

Parlak ve güneşli bir Ekim sonu gününde öğlen açılış saatiydi ve arabalar saat 11:45'te kornalarını çalarak yola çıkıyorlardı.

şekerleme standı ve iş için hazırды, evin içine doğru bağırdı. "Gelmeye başladılar!"

Bir dakika içinde Jillian arka kapıdan verandaya atladı. "Heh! Heh, heh, heh, heh, heh!" diye kıkırdadı.

Kelly şok içinde ona baktı. Ve sonra kahkahalara boğuldu.

Jill siyah, uzun kollu bir gömlek, çan gibi dışarı taşan kısa siyah bir etek, kırmızı-beyaz çizgili çoraplar, ayak bileği botları ve bir cadı şapkası giymişti. Saçları örgü şeklindeydi.

boru temizleyicileri sayesinde kafasından uzağa fırlıyordu.

Eski moda bir süpürge taşıyordu ve

Gülümsediğinde ön dişlerinden birindeki siyahlık ortaya

çıktı. Hemen arkasından modern bir yakışıklı gibi

giyinmiş Colin geldi.

Yani hiç kostüm giymemişti. Kollarını göğsünün üzerinde

kavuşturdu, Jill'e yukarıdan aşağıya baktı ve gözleri

parlayarak kıkırdadı. Jillian'ın onu heyecanlandırabileceği ve

şaşırtabileceği çok açıktı. Jillian'ın kişiliği ne olursa olsun,

onun çok sevimli olduğunu düşünüyordu.

Kelly, "Bugün kostümle geleceğinden bahsetmemiştin," dedi.

"Sürpriz olmasını istedim!"

Jack ve Vaiz kömürleri kızdırmışlardı ama müşteri gelene kadar sosis ve hamburgerleri bekletiyorlardı. "Bütün gün gördüğüm en iyi görünümlü cadı!" Jack bağırdı.

Onlara doğru eğildi. "Ortağımı görene kadar bekleyin."

Denny onun arkasından evden çıktı - mükemmel bir korkuluk. Ekose flanel gömleğinin üzerine önlük giymiş, hasır şapka takmış ve birisi -muhtemelen Jillian- kırmızı dudaklarını

yakışıklı ağzında ve yanaklarında iki yuvarlak ruj lekesi vardı.

Kollarından ve pantolonunun paçalarından saman bile

çıkmişti. Kelly gülümsedi. "Harikasın," dedi.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz insanlar evin önünden arka tarafa doğru gelmeye başladı. Bütün aileler çocuklarıyla birlikte balkabağı tarlasına koşuyordu.

"Umarım bu tarihteki en kısa parti olmaz. Biz

balkabağımız kısa sürede tükenecek," dedi Jill. "Elimizde

sadece yüz tane var." Ve bu sözlerle birlikte

bahçenin batı ucuna doğru koşar adım gidiyor, yol boyunca kıkırdıyordu.

Kelly'nin, kasabanın öğleden sonrayı nasıl ele

geçireceğine kendini hazırlamasının hiçbir yolu yoktu. Parti

daha yeni başlamıştı ki sonradan öğreneceği üç adam

Buck Anderson ve iki oğlu, çocukların binmesi için taşıdıkları midillileri sürerek evin köşesinden geliyorlardı. Dr. Michaels büyük bir leğen getirmişti ve hemen arkasında karısı Abby, elinde suya batırmak için büyük bir elma torbası ve ona ayak uydurmak için koşuşturan ikizler vardı.

Birisi, belli ki kendi arka bahçesinden bir mini trambolin getirmişti ve o daha ne olduğunu anlamadan tesis insanlarla dolmuştu. Deli gibi kekler, turta dilimleri, bisque bardakları ve balkabağı ekmeği dağıtıyordu, mutfakta büyük bir yedek stoğu olduğu için çok minnettardı.

Arazinin her yerinde ziyarete gelen, gülen, ellerinde Kelly'nin tedarik ettiği hamburger, sosisli sandviç ya da kek tabaklarını tutan arkadaşlar ve komşular vardı. Çocuklar hızla

tarladan balkabağı toplamak, partiye geri dönebilmek için onları kamyonu veya arabaya koşturmak.

Bir gulyabani, karamel elmalarla kaplı büyük bir tepsi taşıyarak köşeden döndüğünde henüz öğleden sonra çok erkendi. Gulyabaninin arkasında bir adam vardı. ikinci tepsi, bu kırmızı şekerlenmiş elmalarla kaplı.

"Laura!" Kelly yaklaştıklarında söyledi. Çiftçi pazarından yeni arkadaşı elinde şekerlemelerle gelmişti. "Ne oldu? Bu mu?"

"Bir partiye asla elim boş gitmem. Karamel ile kıyılmış ceviz, kıyılmış kızılıklı elma şekeri- arkadaşlarınız için."

"Harikasınız! Ama bugün jöle satmayacaksın, değil mi?" "Birçok farklı şeyi severim. Ve Cadılar Bayramı'na bayılırım!"

"Kelly etrafına bakınırken çoğu insanın kot pantolonlarını giydiğini ve botlar, çoğu kostümlüydü. Oyunlar ve midilliler getirerek bunu bir parti haline getiren güzel Virgin River halkını da kutluyorum.

Toplar ve tutucu eldivenler ortaya çıktı, pikapların arkasından çim sandalyeler geldi, küçük arkadaş çevreleri keyifli bir öğleden sonra için yerleşti. Vaiz ve Jack hamburger ve sosisli sandviçlerini çevirip döndürdüler, meşrubat ya da bira ikram ettiler ve eski dostlarla şakalaştılar. Basit görünüyorlardı,

Birbirini seven ve birlikte bir sonbahar öğleden sonrasının tadını çıkarmayı bilen gösterişsiz, sıradan insanlar. Ne konsept ama.

Kelly buraya geldiğinden beri hayattan ne istemediğini öğrenmişti. Her zaman orada kalmanın ve baş şeflik yarışmasını kazanmanın ödülü olacağını düşündüğü tüm şöhret ve para şu anlama geliyordu

Hiçbir şey, geceleri uyuyamadığınızda ve ölmediğinizden emin olmak için EKG çektirmek zorunda kaldığınızda değil.

Ama sonra birkaç saat boyunca içecek masasının arkasında durup bu insanların rahat dostluğuna, rahat temposuna ve mutluluğuna tanık olduğunda, bu onu olasılıklarla doldurdu.

Hayatının geri kalanında böyle bir yerde yaşamak istiyor.

Lief ve kızları gördüğünde saat ikiyi geçiyordu. Kelly hemen Courtney'i geçen yaz Virgin River'ı ziyaret ettiğinde gördüğünü hatırladı; rengârenk saçlarıyla unutulmazdı.

Aslında Kelly bilmeseydi kızın Cadılar Bayramı için giyindiğini düşünecekti. Ama bir

Onu gerçekten etkileyen şey Courtney'nin ne kadar zayıf olduğuydu. Kelly onu beslemek istedi.

Kelly çocuk sahibi olma konusunda her zaman çok kararsız olmuştu; bu onun içinde hiçbir zaman derin bir ihtiyaç olmamıştı. Bir gün çocuk isteyen bir adamla evlenirse, çocuk sahibi olmaya ikna edilebileceğini, ancak bunun kendisini mutfaktan çok uzun süre uzaklaştırmaması koşuluyla mümkün olabileceğini düşünürdü. Anelik içgüdüleri olduğunu hiç sanmıyordu. Yine de Courtney'ye bakarken, onu kucaklamak, ona sarılmak için garip bir dürtü hissetti.

Yaşıtı olan diğer kızlara benzemesi için saçlarını düzgünce kestirmek, daha sağlıklı görünmesi için onu dolgunlaştırmak.

Yanındaki genç kız, Amber, pembe yanaklı ve biraz daha etliydi. Tuhaf bir çift olduklarını düşündü Kelly. Bir gencin Courtney gibi aşırıya kaçmasına ne sebep olabilirdi?

İlgi çekmek için miydi? Eğer öyleyse, Lief ona daha ne kadar ilgi gösterebilirdi? Ve eğer Lief ve Kelly gerçekten bir ilişki yaşarsa, Courtney gibi biriyle nasıl başa çıkabilirdi?

"Tadına bakmaya başlasam iyi olacak," dedi Lief ona bakarken

kızlardan uzaklaştı ve yaklaştı. "Tüm bunların ortalama büyüklükte birkaç balkabağıyla mümkün olabileceğini hayal bile edemiyorum!"

"Çok etkileneceksiniz. Buradan başlayalım," dedi ve koyu kremalı çorbadan bir miktar kâğıt bardağa koyup maydanoz dalıyla süsledi. "Bir balkabağı ne kadar uzun süre taze kalır biliyor musunuz? Sonsuza kadar, işte o kadar uzun süre. Büyük büyükannem bir çifti mümkün olduğunca uzun süre asmada bırakırdı, en azından dondan zarar görme tehlikesi olana kadar.

Sonra onları serin ve karanlık mahzene koyardı..."

"Dur tahmin edeyim. Bu tenekeden pasta dolgusu değil mi?"

"Özür dilerim. Nadiren konserve açarım! Buharda pişirdim ve püre haline getirdim."

Gülümsedi, dokusunu incelemek için karıştırdı, sonra küçük bir yudum aldı. Gözleri yuvarlaklaştı. "Bu inanılmaz!"

"Bu çorba bir kâsedeki balkabağı turtası değil, efendim," dedi. "Değil," diye kabul etti, küçük fincanını bitirirken.

"Kelly, sen böyle bir yeteneğiniz var."

"Öyle, değil mi?" Kâğıt bardağı masanın yanındaki büyük çöp kutusuna attığında, "Şimdi de turta. Büyükannemin tariflerini geliştirmeye pek çalışmam ama onunkinden daha çok sevdiğim bir balkabağı turtam vardı. Bu tür şeyler nadiren olur," dedi ve çok ince bir dilim çıkardı.

"Hadi ama," diye yakındı.

"Bugün burada bir sürü insan var Bay Holbrook," dedi ve dilimi ona uzattı.

Plastik çatalla bir ısırık aldı. Bir kez daha kendinden geçmiş bir ses çıkardı ve gözleri yuvalarından fırladı. "Bu sıradan bir balkabağı turtası değil!"

"Daha çok balkabaklı cheesecake."

"Lütfen, lütfen, lütfen benimle evlen!"

Güldü. "Küçük cininden izin almamız gerekecek," dedi Kelly.

"Hala bir köpek yavrusu için yalakalık yaparken acele etsek iyi olur," dedi ısırlıklar arasında.

Kelly, "Onu keklerle doldurmak istiyorum," dedi.

"Rahat ol," dedi Lief. "Annesi çok zayıftı. Bence Courtney boy bakımından geç olgunlaşacak."

"Seçici bir yiyici mi?"

"Oldukça fazla," dedi, bir çörek ısırdı ve sonra Kendinden geçerek inliyordu. Yutkunduktan sonra, "On dört. Her şeyi seçiyor."

Ve tam o sırada gençler Lief'in yanına geldiler. "Courtney ve Amber, bu benim arkadaşım Kelly."

"Demek kız arkadaşı sensin," dedi Courtney.

Kelly ağzının bir köşesiyle birlikte sarışın kaşlarından birini kaldırdı. "Pek sayılmaz. Henüz o pozisyonu kabul etmedim ve kim bilir, belki de etmem."

"Ah," dedi Lief nefesinin altından.

"Buyurun, bir çörek alın," dedi ve kızlara bir tabak uzattı.

"İçlerinde ne var?" Courtney sordu.

"Ne seversin?"

"Domuz pirzolası, patates ve sos."

"Ne tesadüf!" Kelly dedi ki. "Onlara bayılacaksınız!"

"Sanırım pas geçeceğim," dedi, ellerini arkasına götürerek.

Amber tabaktan bir tane kopardı ve hemen ısırdı. "Mmm," dedi. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Biraz turtaya denemek ister misin?" Kelly sordu

Amber.

"Evet, lütfen." Amber da turtaya "Mmm" dedi. "Ben sosisli sandviç alacağım," dedi Courtney, onlara dönerek Preacher's Barbekü'ye gitmeye karar verdim.

Kelly, Courtney elmalar için smaç yapmaya karar verirse başını suyun altında tutabileceğini düşündü. Sadece

bir süreliğine. Sonra da çocuğun acımasızlığıyla boy ölçüşebileceğini düşünerek ürperdi.

Amber turtasını bitirdi ve kâğıt tabağı çöpe attı. "Teşekkür ederim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Seninle tanıştığımıza da memnun oldum Amber," dedi Kelly. İkisi de kulak kesildikten sonra Kelly Lief'e döndü. "Her şey yolunda gitti."

Sadece güldü ve başını salladı.

"Courtney'nin beni katlanılabilir bulması mıydı o?" Biraz daha kıkırdadı.

"Ne sırtıyorsun? Bu kabaliğin sınırındaydı!"

"Özür dilerim," dedi. "Bugün hiçbir şey beni kötü bir ruh haline sokamaz. Courtney yavru köpeğiyle bağ kurabilmek için geceyi Amber'larda geçirecek. Muhtemelen çamurluğun zemininde, kum kabının yanında uyuyacak ama umurumda değil. Onları çiftliğe götüreceğim, bırakıp buraya döneceğim. Ve çok, çok geç saatlere kadar kal. Bir yetişkin gibi."

"Oh," dedi gülümseyerek ve başını eğerek. "Anlıyorum."

Kelly balkabaklarının kesinlikle tükeneneğini düşünmüştü ama geride birkaç tane bile kalmıştı. Gelen ailelerin çoğunun kendi balkabağı tarlaları vardı ama partiyi kaçırmak istemediler. Güneş batarken herkes barbekülerden midillilere kadar eşyalarını topladı. Kelly, Lief'in yardımıyla mutfağını temizledi, Jillian garip cadı kıyafetlerini değiştirdi, Denny kıyafetlerini değiştirdi ve dışarı çıktı

ve Colin tüm çöplerin kasabadaki çöplüğe götürülmek üzere Vaiz'in kamyonetinin arkasında olduğundan emin oldu. Çöpleri ayılardan uzak tutmak çok önemliydi.

Sonbaharda havalar soğumaya ve yapraklar değişmeye başladığında Colin, üstü kubbe şeklinde perdeli küçük bir portatif ateş çukuru satın almıştı. Pek büyük sayılmazdı.

İnsanları sıcak tutmaya yetiyordu ama ortam güzeldi. Lief ve Kelly için hazırladı ama Jillian'la birlikte yorgunluklarını öne sürerek ikinci kata yöneldiler. "Eğer dışarıda kalmak istiyorsanız, oraya koyduğum Duraflame'i yakın. Ben vuruldum. Ben vuruldum.

Colin, "İçeri giriyorum," dedi.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" Kelly sordu.

"Muhtemelen güneşlenme odasına gidip televizyonu açacağım ve on beş dakika içinde uyuyakalacağım..."

"Sonra da onu uyandırıp yatağına yönlendirebilirim," dedi Jill. "Ateş fikrini sevdim," dedi Kelly. "Lief?"

"Hadi yapalım," dedi Duraflame'i ateşe vererek.

Verandadan bahçeye birkaç sandalye getirdiler, birbirlerine çok yakın yerleştirdiler ve ateşin önünde birbirlerine sokuldular.

Ve konuştuk.

Konuşma Kelly'nin "Kızınıza karşı ne kadar kötü davrandığım konusunda biraz endişeliyim. Ona karşı değil, onunla. On dört yaşında bir çocukla nasıl iletişim kuracağımı hiç bilmiyorum."

"Fazla düşünme, kabaydı. Sık sık kaba davranır ve milyonlarca mantıklı nedeni olsa da beni her zaman kızdırır. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

"Birçok şekilde. Bazen sinirleniyorum. Bazen çok mantıklı davranıyorum ve sonuçları uyguluyorum. Bugün arabadayken ona sadece fark ettiğimi ve bunun beni pek iyi hissettirmedini söyledim. Tanrı Amber'ı korusun, o da söze girdi ve 'Gerçekten Court, daha nazik olabilirsin' dedi. Ayrıca o danışmanla konuşmasını, binicilik dersleri almasını sağladım,

Hawkins çiftliğinde vakit geçiriyor, görünüşe göre orada çok çekici ve ister inanın ister inanmayın, gerçekten ilerleme kaydediyoruz."

"Oh?"

"Ciddiyim. Notlarını biraz yükseltti. Bir köpek yavrusu ve binicilik dersleri buna bağlı. Ayrıca Amber'ın matematiğine yardım ederken birlikte ev ödevleri üzerinde çalışıyorlar. Bu

Hayal etmeniz zor olabilir ama Courtney çok zekidir. Annesi ölene kadar, her zaman hızlandırılmış programlar. Ve her gün Cadılar Bayramı değildi." "Sanırım binicilik dersleri dışında her şeyi alıyorum," diyor Kelly dedi.

"Bir atım vardı...."

"Evet, biliyorum. Baban Sam'in kurşun yağmuruna tutulmasına neden oldu..."

Kıkırdadı. "Evet, atımı bir sakatlık yüzünden kaybettim, Deerslayer hikayesindeki diğer her şey tamamen kurguydu. Ama ata binmek bir çocuk için çok iyi olabilir. Court'u bir göz atması için ikna etmeye çalıştım, sadece ona çekici gelip gelmeyeceğini görmek için, onu keder ve öfkeden güvene götürecek bir şey verebileceğine dair gizli bir umutla.

sorumluluk. Ancak, anlaşıldığı üzere, benim fikrim onu hiç etkilemedi. Bununla birlikte, eğitmenin on sekiz yaşlarında, geniş omuzlu ve sırtından beline kadar inen bir örgüsü olan üvey oğlu ahırda belirdi ve Courtney karar verdi biniciliğe bir şans verirdi."

Kelly güldü. "Yani her şeyin altında, normal bir kız."

Lief kolunu onun omuzlarına doladı. "Ben de öyle umuyorum."

"Eminim saçları farklı renklerde olan on dört yaşındaki asık suratlı birine ne söyleyeceğimi tam olarak bildiğimi umuyordunuz..." Kelly söyledi.

"Şey, bilmiyorum, orası kesin," diye itiraf etti. "Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır..."

Başparmağı ve parmağıyla çenesini kavradı, yüzünü yukarı çevirdi ve gözlerinin içine baktı. "Seninle ilgili hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratmıyor Kelly. Senin annelik becerilerinden etkilenmedim."

"Şanslısın. Bende hiç yok."

"Peşinde olduğum şey bu değil. Courtney ile benim yerime ilgilenecek birini aramıyorum, elimden gelenin en iyisini yapacağım. Aslında hiçbir şeyin peşinde değildim. Sen beni

Sürpriz. Seni gördüm ve bana bir şeyler olmaya başladı..."

"Evet, barda sızmaya başladım ve eve gitmek için yardıma ihtiyacım vardı..."

Ona gülümsedi. "Uzun zamandır piyasada değildim, bu yüzden beklenmedik bir şeydi ama seni gördüğüm anda öpmek istedim. Colin seni yukarı taşımak için kamyonundan indirdiğinde, o kişinin ben olmasını istedim. Beni deli gibi tahrik ediyorsun. İşlerimin senin umduğundan çok daha fazla olduğunu biliyorum ama unutma ki bu benim işim, senin değil. Pek fazla boş gecem olmuyor ve bu geceyi de ergenliğim hakkında söylenerek geçirmek istemiyorum." Bir nefes aldı. "Benimle eve gel."

Şok olmuştu. "Peki ya... senin genç kızın!"

"Araba kullanamıyor. Hawkins'ler eve gelmesi gerektiğinde onu kapının önünde bırakmazlardı, beni ararlardı. Gidip onu alırdım. Git Jill'e bir not yaz. Benimle eve gel."

"Ciddi misin? Çünkü buna hazır olduğumdan emin değilim. Henüz."

"Seninle tanıştığım anda emindim."

Oh, o da istiyordu. Piyasadan çekilmenin nasıl bir şey olduğunu o da biliyordu; birkaç yıldır Luca'dan başka kimseyi hayalinde göremiyordu. Ve Lief'in çekiciliğini hissetmişti. Onun gibi, o da bunu neredeyse Hemen. Onun yatağına girmek, kollarını etrafında hissetmek, onu deneyimlemek çok iyi hissettirecekti. Onunlayken zamanını boşa harcamış gibi hissetmeyeceğine dair çılgınca bir fikri vardı... Ama...

"Üzgünüm, Lief. Bu gece böyle bir şey olmayacak..." Bir nefes aldı. "Ve inan bana, üzgünüm..."

Onun alnından öptü. "Henüz hazır değil misin?" Kadın başını salladı.

"Sanırım seni hazırlayabilirim..." dedi ve kızın ağzının kenarını, boynunu, kulağını öptü.

"Ben de pek eski kafalı sayılmam. Ve seninle dalga geçmeyeceğim, çok cazipsin. Ama benim hayatım biraz

şimdi huzursuz. Ve seninki de tam olarak-"

Kollarını onun etrafında sıktı. "Biliyorum. Hantal bir şey. Neyse o. Özüş dilemeyeceğim."

"O zaman bunu anlayacaksın," dedi. "Kendimi sana aşık bulmadan önce, buna hazır olduğumdan emin olsam iyi olur."

"Tamamen anlaşılabilir. Belki ben de beklemeliydim."

"Beklemek mi?" diye

sordu. "Aşık olmak

için."

Dokuz

Kelly güneşten çok önce kalkmış, mutfağa gömülmüş, doğruyor, küp küp doğruyor, pişiriyor, kavanoz kaynatıyordu. Düşünüyordu.

Jillian erken kalkan biriydi.

Mutfakta, tezgâhın üzerine dizilmiş iki düzine dolu konserve kavanozu ve yeni bir parti ile kaynayan başka bir büyük tencere vardı. Jillian tencereye baktı. "Nana'nın şeftalisi Hint turşusu?" diye sordu.

"Ve baharatlı şeftali ve domates," dedi

Kelly. "Tanrım, saat kaçta uyandın?"

"Emin bile değilim. En az üç saat önce." Tenceresini bir güzel karıştırdı.

"Lief dün gece Colin ve ben yattıktan hemen sonra mı gitti?" Jill sordu.

"Hayır. Geç saate kadar kaldı. Kulübeden ikinci bir Duraflame çıkardık."

"Ve sen saatlerdir uyanıksın? Bu da ne demek oluyor?"

Kelly kız kardeşine baktı ve başını salladı. "Hiç iyi uyuyamadım." Kaşığı masanın kenarına vurdu tencereyi kaşıklığa koydu ve tezgâha yaslandı. "Kendimi her zaman iyi bir planlamacı olarak gördüm. Gerçekten mantıklı ve mantıklı ve aşırı duygusal değil."

"Pragmatik diyebilirim," diye kabul etti Jill. "Ama hassas. Çok hassassın Kelly. Sorun nedir? Duygularını mı incitti?"

Tekrar başını salladı. "Beni sevdiğini söyledi." "Çık dışarı!" dedi Jillian. "Aşk mı? Gerçekten mi, aşk mı?"

"Ne aptalım, ha?" Kelly ellerini bir havluya silerek sordu. "Deli olmalı."

"Şey... Ben ona aptal demezdim. Sadece hızlı ve açık sözlü derdim. Ve belli ki ne istediğini bilmek için çok fazla zamana ihtiyacı olmayan biri..."

"Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda yaşadığım saçma romantik durumlar senin romantik zaaflarını çocuk oynucağı gibi gösteriyor."

Jillian çalışma masasındaki taburelerden birine tünedi. "Colin'le tanıştığımdan beri tüm bunlardan vazgeçtim. O benim son düşüncesizce hareket ettim." Sonra duygusal bir şekilde gülümsedi.

Kelly kız kardeşinin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Gerçek bir erkek arkadaşım olmayalı ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Yani, makul ölçüde müsait, tamamen bekar, nispeten normal

Erkek arkadaş mı? İki yıldan fazla ve kısa sürdü. O zamandan beri beş yetişkin çocuğı olan evli bir adama, cehennemden gelen bir eşe ve tanıdığım en ilginç genç kızlardan birine sahip bekar bir babaya aşık oldum."

"En azından evli bir adamla yatmadın..."

"Ben de bekâr babayla yatmadım! Ve inanın bana, bu yüzden kendimi daha sakın hissetmiyorum. karar!"

Jillian gülümsedi. "Aşk konuşması seks konuşmasına yol açmadı mı?"

"Hayır," dedi Kelly, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Bunun olmasına izin veremezdim. Şu anda onunla daha fazla yakınlaşmamın iyi olacağını sanmıyorum. Karmaşık bir hayatı var. Kızıyla ilgili sorunları var."

Jillian sırttı. "Onunla tanıştım. Kostümümü beğendi."

Kelly kaşlarını kaldırdı. "Senden onun için bir dişini karartmanı mı istedi?"

"Hey, ondan hoşlandım." Jill güldü. "Ukalanın teki." "Belli ki onun için bir tehdit değilsin. O kadar da Bana iyi davran."

"Oh, bu muhtemelen geçecektir. Sana alıştığı zaman."

"Jill, dün benim için bazı açılardan çok önemliydi. Bir yandan Virgin River'a aşık olduğum kasabaya ev sahipliğı

yapıyorduk. İnsan böyle bir yerde azı dişlerini düzleştiremez
- etrafta sizi destekleyecek, el uzatacak, güldürecek, bir
şeylerin önemli bir parçası olduğunuzu hissettirecek çok
fazla iyi ruh var. Ve burada da mükemmel bir adam var,
muhteşem,

seksi, samimi, güçlü ve hazır. Ama sınırlarını zorlamak için yaşayan bir genç kızla başa çıkacak donanıma sahip değilim. Ve kimse kızını almadan Lief'i alamaz. Cadılar Bayramı için giyinmemiştii, farkındasınız değil mi? Bu onun görünüşü!"

Jill güldü. "Peki ya baba?"

Kelly bir an düşündü. Bir süre sonra, "Ona bayılıyorum," dedi. "Bir kadının bir erkekte isteyebileceği her şey onda var.

Ve her ne kadar kızının çok fazla olduğunu düşünsem de Benim için bir yük, onu önceliğinden daha az bir öncelik haline getirmeyi reddettiği için ona çok hayranım. Kendini tamamen ona adanmış durumda. Garip bir zorunluluktan da değil, annesini kaybettiğinden beri neler yaşadığını gerçekten anlıyor." Ve sonra yine tenceresini karıştırmaya devam etti.

"Kulağa oldukça mükemmel geliyor."

"Evet. Onu sevmeme neden olan her şey aynı zamanda onu kendimden uzak tutmama da neden oluyor. Sadece hazır değilim."

"Ve sen de bundan kurtulmak için yemek pişirmeye mi çalışıyorsun?" Jill sordu.

Kelly omuz silkti. "Benim işim bu. Sorunları aşmak için yemek pişiriyorum."

"Peki bunlarla ne yapacaksın?"

"İzinleri ve ruhsatları beklerken, ücretsiz numune olarak dağıtmaya devam edeceğim, bakalım birilerini bulabilecek miyim?

İlgileniyorum. O zaman yasal olduğumda hisselerimi nereye götüreceğimi bileceğim."

"Mükemmel bir fikir!" Jill de aynı fikirdeydi. "İnternet üzerinden satış yapmayı düşündünüz mü?"

"Bunun neleri içerdiği hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Bir bakalım," diye önerdi Jill. "İyi bir fikir olabilir.

Olmazsa, yolumuza

devam ederiz."

"Biz mi?" Kelly

sordu.

Jill dirseklerini çalışma masasının üzerine koydu ve

Kelly'ye doğru eğildi. "Burada yaşıyor olmana bayılıyorum. Bu güzel yeni mutfağı kullanmanı seviyorum. Benim yetiştirebildiğim şeyleri senin de kullanabilmeni seviyorum. Harika bir takım olacağız. Bunu ne kadar uzun süre tutabilirsem Küçük bir aşk festivali ne kadar iyi giderse o kadar hoşuma gidiyor."

Bu konuşmadan sadece birkaç gün sonra Colin Kelly dirseklerine kadar ninesinin tatlı çeşnisine batmış halde mutfaktaydı. Bin kavanoz tatlıya sahip olması uzun sürmemişti.

Eşyasız yemek odasında konserve gurme spesiyaliteleri üst üste yığılmış ve yoldan çekilmiştir.

"Bu inanılmaz," dedi Colin. "Bir fabrika gibisin." Kelly bu iltifata omuz silkti. "Oldukça verimliyimdir. Ve altı gözlü büyük bir gaz ocağına sahip olmanın zararı yok. Lezzet kaynarken, doğrayıp karıştırıyorum. Lezzet soğurken yeni bir parti pişiriyorum. Muhtemelen günde yüz kavanozdan fazla üretiyorum."

"Sağlık departmanından haber aldınız mı?" "Evet," dedi gülümseyerek. "Ekonomi zor durumda, Restoranlar kapanıyor ve sezon dışında büyüyorlar, meşgul değiller. Her an bir müfettiş gelebilir. Ve bu mutfak A+ alacak."

"Ve sen," dedi.

"Olsa iyi olur. Eyalet gıda işleyicisi sertifikam zaten var."

"Bakmanız gereken bir şey var." Eskiz defterini çalışma masasının üzerine koydu. "Eğer haddimi aşıyorsam ya da bunların hiçbiri itiraz ediyorum, böyle söyleyerek beni kırmazsın. Dalga geçiyordum, hepsi bu."

Başlıkları olan resimlere göz gezdirdi. "Bu nedir?" diye sordu.

"Konserve lezzetleriniz için olası etiketler. Biliyorum, benden bunu yapmamı istemediniz ve ben de kendi başıma yaptım. Ama Kelly, keçeli kalem dışında bir şey kullanabilirsin.

Ciddiyim. Aklınızda bir şey varsa söylemeniz yeterli. Sizin için hemen etiket bastırabilirim."

Sebze sepetlerinden yüzünün olduğu resimlere, logolara, sloganlara kadar resimlere göz gezdirdi; hepsi harikaydı. Bir tanesi gerçekten dikkatini çekmişti. En üstte "Jilly Çiftliklerinden" yazıyordu. Onun hemen altında da "Baharatlı

Şeftali ve Domates Turşusu." Sağ tarafta Kelly'nin, sol tarafta ise Jillian'ın resmi vardı. Altta ise "Tamamen Doğal, Tamamen Organik, Tamamen Lezzetli."

"Bu fikir nereden aklına geldi?" diye sordu.

"Jilly, Jilly Farms'ın yanı sıra sloganını da markalaştırdı ve geçen gece keşke sadece sizin yemekleriniz için yetiştirmeye devam edebilseydim dedi; bu ona ürünlerini restoranlara ve şarküterilere göndermekten çok daha cazip geliyor. Bu

bana bu fikri verdi. Şu anda meyve ve sebzelerinizin bir kısmını başka mağazalardan ve çiftliklerden alıyor olabilirsiniz, ancak bunun mümkün olduğu aklıma geldi....

Düşündüm ki

Belki Jilly bir gün sizin tedarikçiniz olabilir. Son zamanlarda seralara gittin mi? Çünkü sulama, ışıklandırma ve ısıtıcılar sayesinde iyi bir kış mahsulü elde etti."

Etikete baktı, gözlerini Colin'inkilere dikti ve tekrar etikete baktı. "Colin, buna bayıldım," dedi neredeyse saygılı bir fısıltıyla. Sonra tekrar Colin'e bakarak, "Benden bu şekilde asla kurtulamazsın," dedi.

Sırıttı. "Çok yakında kimsenin senden kurtulmak istemediği gerçeğini kabul etmek zorunda kalacaksın. Ve ben de burada olduğun için acı çekmiyorum. Ayrıca, Denny'yi yönetmesi gerekiyor. ve neredeyse başka bir yolculuğa hazırım. Bu sefer Jilly'nin de gelmesini istiyorum."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Neden olmasın? Tabii ki ciddiym. Ve burayı sevdiğini söyleyebilirim."

Kadın da ona sırtarak karşılık verdi. "Tanrı biliyor ya, bu mutfağı seviyorum."

Cadılar Bayramı'ndan bir hafta sonra Courtney bir ata binmişti. Mavi bir ata. Onu beslemeyi, fırçalamayı, önce ağılda sonra da otlakta gezdirmeyi çoktan öğrenmişti. Henüz tam olarak

Toynaklarını temizleyecek ya da kuyruğunu tımar edecek kadar cesurdu ama

ona sadece güvenmekle kalmıyor, onu sevmeye de başlıyordu. Ve hiç kimseye -ne Lief'e ne de Lilly'ye- itiraf edemezdi.

Eyerde olmak onu kocaman hissettiriyordu! Cılız ve çocuksu hissetmekten çok yorulmuştu.

Gabe Tahoma'nın "Aferin Courtney! İşi öğreniyorsun!" demesi yeterliydi.

Kasım ayına sadece birkaç hafta kala görünüşünde ufak bir değişiklik oldu. Lief onu bot almaya götürmüştü. ve kot pantolon. Ardından gömleklere, yeleklere, eldivenlere ve yeni bir cekete ihtiyacı vardı. İyi bir önlem olarak bir de şapka ekledi. Courtney

siyah ojeyi bıraktı ve tamamen noir taytlar, ayak bileği botları, etekler ve dar üstler giydi. Okula giderken kot pantolon ve çizme giymeyi sevdiğini fark etti. Kızların çoğu kovboy kızı gibi giyinmiyordu. Onlar biraz daha az taşralı ve daha çok internet moda sitelerinde gördükleri modayı takip ediyorlardı. Courtney onların daha orta sınıf modasını çok daha az

Los Angeles'ta karşılaştığı Rodeo Drive'daki şeylerden daha korkutucuydu, bu da rahatlatıcıydı.

Saçlarının renginin solmasına ve uzamasına izin veriyordu.

"Ah! Saçlarımdan nefret ediyorum!" diye yakındı bir sabah onu okula götüren Lief'e.

"Gerçekten mi?" diye sordu, görünüşe göre kafası tamamen karışmıştı. "Bunun nesinden nefret edebilirsin ki?"

"Ne renk olduğunu bilmiyor! Rengin büyümesine izin vermek her şeyden daha kötü! Bu bir işkence!"

"Anlıyorum," dedi. "Bu konuda yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" "Evet! Saçımı kestirmem lazım! Binlerce kilometre içinde

"Kim bana düzgün bir saç kesimi yapabilir?"

"Kuşkusuz," dedi yorgun bir sesle. "Etrafa soracağım."

Bir de baktı ki Annie Jensen'in evinde oturuyor.

Fortuna'daki dükkânda Annie sadece bir kesime değil, aynı zamanda onu zifiri siyah ve sıcak pembe başlamadan önce başladığı yere geri götürebilecek bir renge de boyun eğdi. Üfledi

Courtney'nin saçları güzel, şık, pürüzsüz ve daha yetişkin bir stile dönüşür.

"Eminim istediğin tam olarak bu değildir Courtney," dedi Annie. "Ama denemeye devam etmeye hazırım."

Courtney bir elini saçlarında gezdirerek, "Bu biraz... hoş," dedi.

"Umarım sorun olmaz..."

Birkaç gün sonra dersindeyken Gabe, "Vay canına Courtney, bu senin için yeni bir görünüm. Saçların. Neredeyse seksi oluyorsun."

Eli saçlarına gitti ve kızardı.

"Şimdi benimle flört etme," dedi gülerek. "Benim bir kız arkadaşım var."

"Bunu biliyorum," dedi. Ama tabii ki kız arkadaşından haberi yoktu. Bildiği şey, ona imkansız bir aşk beslediği ve onun kendisini asla fark etmeyeceğini kesinlikle biliyordu.

Ama onun görünüşünü beğenmişti. Bu onu çok iyi hissettiriyordu.

Yavaş ama emin adımlarla Jerry Powell'a itiraf etmeye başladığı birkaç şey vardı. Bir danışman ya da terapist olarak iyi olduğu için değil, kendisini daha iyi koruyabileceğinden emin olduğu için.

Amber'dan daha sırlı. Bu yüzden, "Kas mı yapıyorsun Courtney? Yoksa sadece farklı kıyafetler mi öyle gösteriyor?" dediğinde karşılık vermedi.

"Olabilirim," dedi dikkatle. "Kaslarımın ağrması dışında pek bir şey söyleyemem! Hepsi. Ayak parmaklarımın kasları bile ağrıyor. Ve şikayet ettiğimde Lilly bunun bir tür Ne kadar çok kas kullanabildiğin inanılmaz. Sonra kalçasını esnetti ve yumruk atmamı söyledi - kaya gibiydi! Şu anda muhtemelen kas geliştirdiğimi, ancak bir gün muhtemelen kilomu düşük tutmak ve vücudumu şekillendirmek için biniciliği kullanacağımı söyledi."

"İyi hissettiriyor mu?" Jerry sordu. "Kas yapmak mı? Hayır, acıtıyor!"

"Hayır," diye güldü. "Binicilik. Binicilik eğlenceli mi?"

"Şey... binicilik kısmı, sayılır. Çoğu o kadar da eğlenceli değil..." "Gibi mi?"

"Sanki o eyeri takabilmem için beş santim daha uzun ve yirmi kilo daha ağır olmam gerekecekmiş gibi. Kendim. Ama bu arada, Lilly başka bir şey yapmakla meşgulse, bazen Gabe yardım ediyor. Ve Gabe'i izlerken Eyer..." Gözlerini göğe doğru yuvarladı.

"Sanırım Gabe yakışıklı?"

"Yakışıklıya Gabe'in adını vermişler!"

Jerry kıkırdadı. "Erkek arkadaşına da onun adını vermeyi düşünüyor muyuz?" diye sordu.

"Keşke. On sekiz yaşında, üniversitede okuyor ve bir kız arkadaşı var. Ama," diye ekledi hafifçe kızarak, "sevimli olduğumu söyledi."

Jerry kaşlarını kaldırdı. "Bu bir gerçek mi? Bunu duymak iyi hissettirdi mi?"

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu ona. "Elbette, gerçekten bir şey ifade etmese de..."

"Seni sevimli bulduğu anlamına da gelebilir..."

"Evet, küçük bir kız gibi. Bir grup acemiyle kısa bir gezintiye çıktık. Lilly, Annie ve Gabe bizi götürdü, ancak diğer tüm yeni başlayanlar beşinci ve altıncı sınıftaki küçük kızlardı ve ben lisedeyim ama altıncı sınıftaymışım gibi görünüyorum. sınıf!"

"Peki, annen nasıl biriydi? Ufak tefek bir kadın mıydı?"

"Sayılır. Çok küçük değildi ama zayıftı. Sıska değil, sadece zayıftı. Ama bir kadına benziyordu!"

"Bunun için mi endişeleniyorsun?" diye sordu ona.

"Bir kadın gibi görünmekten mi?"

"Birinci sınıf öğrencisi gibi görünmeye razıyım!"

"Buraya danışmanlık için gelen tek genç sen değilsin, biliyorsun değil mi?" Jerry ona sordu. "Bunun benim uzmanlık alanım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Doğru," dedi.

"Şey, herhangi bir şeyi kıracağımı sanmıyorum. Tanıdığım neredeyse her gencin dış görünüşünün bir yönünden memnun olmadığını ve ayrıca on bir ile on dokuz yaşları arasında boyutların, şekillerin ve diğer özelliklerin büyük ölçüde değiştiğini söylesem inanır mısınız? Bir yıl, saat beş yönünde gölgesi olan altıncı sınıf bir müşterim ve altıncı sınıf öğrencisi sanılabilecek ikinci sınıf bir müşterim vardı. Neredeyse sonuncusuna kadar, 'herkes gibi olamadıklarından' yakınıyorlardı. Ve hiçbirisi diğerleri gibi değil. Herkes diye bir şey yok gibi görünüyor."

"Benim oturduğum yerde bir sürü başkası var! Ve neden benimle ağıt gibi kelimeler kullanıyorsun?"

Sabırla gülümsedi. "Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Emin misin?"

"Evet," dedi. "Kesinlikle eminim. Bugünlerde babanla işler nasıl gidiyor? İkiniz daha iyi anlaşıyor musunuz?"

Omuz silkti. "Bazen iyi anlaşıyoruz. Her gün ortadan kaybolmam için dua ettiğini söyleyebilirim. Bu akşam kız arkadaşının evine yemeğe gitmemiz gerekiyor. Ona iyi davranmam için bana yalvarıyor."

Jerry öne doğru oturdu. "Bu ifade, Courtney- senin ortadan kaybolman için dua ediyor? Sana bunu söyleten ne?"

"Aklındaki ben değildim, biliyorsun." "Açıklar mısınız lütfen?"

Derin bir iç çekti. "Annem hayattayken iyiydik. Annemi çok severdi, ama ben de severdim ve o da ikimizi de seviyordu ve bu yüzden... Birlikte iyi vakit geçirdik. Annem yanımda değilken benimle ilgilenmek, yapmak zorunda kalacağını düşündüğü şey değildi."

"Eminim," dedi Jerry. "Tıpkı annen olmadan onunla yaşayacağını düşünmediğin gibi. Ama ortadan kaybolmanı istediğini sana nasıl hissettiriyor?"

"Onu çok hayal kırıklığına uğrattım." "Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun," diye ısrar etti. "Bu çok açık. Bir ucube gibi görünüyordum, notlarım kötüydü, arkadaşlarım kötüydü... Onu hayal kırıklığına uğrattım. Kolay biri değildim."

"Öyleydi, öyleydi, öyleydi," dedi Jerry. "Ne değişti?"

"Tek bir şey için saçımı değiştirdim. Yüzünü görmeliydiniz. Piyango kazandığını sanıyordu. Binici kıyafetleri giyiyorum çünkü artık sahip olduğum şey bu. Bu tür şeyler."

Jerry'nin dudakları sanki ona gülümsememeye çalışıyormuş gibi kıpırdadı. "Eminim dolabı karıştırırsan o eski Goth kıyafetlerini bulabilirsin. Banyoyu karıştırırsan siyah oje ve ruju bulabilirsin. Bu da beni bir soruya götürüyor - ne kadar zamandır Gotiksin?"

"Goth'un ne olduğunu biliyormuş gibi davranıyorsun!" dedi alayla.

"Tamamen orijinal olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi gülererek. "Ne kadar zamandır?"

"Bir yıl, sanırım."

"Annenin ölümüne bir tepki mi?" diye sordu.

"Soruyu anlamadım," dedi hemen. "Evet, anlıyorsun.

Annenizin ölümüne bir tepki mi? Senin Goth tarzının benimsenmesinin annenizin ölümüyle bir ilgisi var mı?"

"Sayılır, sanırım..."

"Nasıl olduğunu tahmin et?"

Kucağına doğru baktı. "Herkes bunu, onun ölümünü atlatmamı bekliyordu ama ben atlatamadım."

"Herkes mi?"

"Lief bunu atlatmaya çalışıyordu.

Bütün gece evdeydi, cesede benzeyecek kadar sert bakmıyordu. Telefonda gülüyor, senaryolarıyla ilgili toplantılara gidiyordu. Okuldaki arkadaşlarım artık takılmak istemiyordu, iç karartıcı olduğumu söylüyorlardı. Herkes bunu aşıyordu. Ama ben."

"Yani...?"

"Ben de düşündüm ki, eğer sadece siyah giyinirsem, Goth giysileri giyersem, mutlu olduğumu göstermek zorunda

kalmam.

mutlu değildi!"

"Ah!" Jerry dedi ki. "Zekice!"

"Zekice mi?"

"Kesinlikle harika! Ne mükemmel bir çözüm! Biliyor musun Courtney, beni görmeye gelen en tuhaf çocuk kesinlikle sen değilsin, ama en akıllısı olabilirsin. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Evet, sen de öyle düşünüyorsun..."

"On dört yaşındayken tam olarak ne hissettiğinizi ve neden hissettiğinizi bilmek hala bir süreç. Ama içgüdülerinizle hareket ediyorsunuz.

Duygularınızı savunmak ve korumak, akranlarınızdan bir adım önde olmak demektir."

"Beş-altı boyunda ve iri yapılı olmayı tercih ederim," dedi suratını asarak. Adam kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Her şeyin bir zamanı var Courtney.

Bunun olacağına eminim. Önemli bir konuya geri dönmeme izin verin, ortadan kaybolma meselesine. Hiç ortadan kaybolmak istediniz mi?"

Omuz silkti ve bir an düşündü. "Gerçek babam Stu ile yaşadığım zamanlar. Evet, öylece ölmeyi umuyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Ölmek istemiyorum," dedi. "Asla böyle bir şey yapmam. Ben sadece biraz deliyim, biliyorsun."

"Aslında seni hiç de deli bulmuyorum. Bence oldukça istikrarlısın. Şimdi, bu akşamki yemeğe gelelim..."

"Ne?" dedi.

"Babanın kız arkadaşı..."

"Bay Area'dan bir kadın buraya ziyarete geldi. Uzun süre kalacakmış gibi ziyaret ediyor. O bir aşçı.

Bir çeşit. Ondan hoşlanıyor ve benim de ondan hoşlanmamı gerçekten istiyor." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bizi yemeğe davet ettiğini ve lütfen ona iyi davranmamı söyledi."

"Ve bunu söyledi çünkü?"

"Çünkü onunla bir süre önce Cadılar Bayramı partisinde tanıştıgımda, ona karşı pek yumuşak davranmadım. Ama o da bana

Bana da. Ona keklerinin tadını sorduğumda, ne sevdiğimi sordu ve ben de ona domuz pirzolası, patates ve et suyu dedim ve o zaman kekleri seveceğimi söyledi. Bir çocuğu kandırmaya çalışıyorum, ucuz bir atış."

Tekrar güldü. "Eşinle karşılaşmış olman mümkün mü? Neredeyse senin kadar zeki olabilir." "Şey..."

"Ona yumuşak davranabilir misin? Ona bir şans verebilir misin? Onu lanetlemeden önce gerçekten ondan hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenir misin?"

"Bana ne?" dedi küstah bir yüz ifadesiyle. "Sadece kendini onun yerine koy. Senin için kolay olmalı -Kendinizi ve Amber'in arkadaşınız olmasının, daha iyi notlar almanızın, okuldaki en yakışıklı erkeğin dikkatini çekecek yeni bir görünüme sahip olmanızın sizin için ne kadar önemli olduğunu düşünün.

Ahırda. Tüm bunlar iyi hissettiriyor, değil mi? Yani eğer birisi bunları elde edemeyenin diye başına bela açmak isteseydi, bu büyük bir hayal kırıklığı olurdu, değil mi?"

"Ne dediğini anlamıyorum," dedi, çünkü bu doğrudu.

"Diyorum ki baban-" "Lief," diye düzeltti.

"Lief'in karısı öldüğünden beri çok yalnız olduğunu ve arkadaş edinmesinin onun için iyi bir şey olacağını söylüyorum. Yetişkin bir ilişkisi olması. Tıpkı ergenlik çağındaki kız ve erkeklerle ilişki kurmanın senin için iyi olduğu gibi. Bu aile için dengeyi sağlar."

Ona doğru eğildi. "Benim erkeklerle ilişkim yok!"

"Belki henüz değil," dedi Jerry. "Ama Lief, yakışıklı Gabe'in önünde seni küçük düşürecek bir şey yapsa bunu sportmence bulmazdın."

Bir an için bunu düşündü.

Jerry, "Sadece Lief'in bir arkadaş edinmesini imkânsız hale getirmeyin diyorum," dedi. "O bunu hak etti. Bu seni onun için daha az önemli değil."

Biraz daha düşündü. Sonra, "Peki ya onu sevdiğine falan karar verirse?" dedi.

Jerry omuz silkti. "Yani?" diye sordu.

"Yeni bir anne istemiyorum! Asla başka bir annem olmayacak!"

"İyi şartlar," dedi Jerry, onunla aynı fikirde olarak onu bir kez daha tuzağa düşürdü. "Şartların bunlar olsun. Sen olacaksın

Anlayışlı, ulaşılabilir ve arkadaş canlısı ama yeni bir anneye sahip olmanın sınırlarını çiziyorsunuz. Sizi yemeğe davet eden bu kadın annenizin yerini almak istiyorsa, ona hayır, teşekkür ederim deme hakkınız vardır. Sadece arkadaşlarınızla ilgilenmek istediğinizi söylemeye kesinlikle hakkınız var. Kulağa nasıl geliyor?"

Yüzünü buruşturdu. Aslında kulağa çok pratik geliyordu. "Muhtemelen senin annen olmak istemiyor, ama

seninle iyi geçinmeyi tercih eder. Amber'ın babanla aranızın iyi olmasını istemesi gibi, böylece ikiniz de arkadaşlığınızın tadını çıkarabilirsiniz. Çok karmaşık değil."

Courtney uzun ve düşünceli bir anın ardından, "Sanırım burada beynim yıkılıyor. Birini aramalıyım, mesela polisi. Programdan çıkarılmalıyım."

Adam ona güldü. "Bana köpek yavrusundan bahset. Spike. Onu yakında eve getirecek misin?"

Kelly, çiğ bir Cornish av tavuğunun kemiklerinin çoğunu nasıl çıkaracağını biliyordu. Kızartmadan ya da pişirmeden bir gün önce yapılmalı, sonra soğutulmalı, sonra doldurulmalı ve sonra pişirilmeliydi. O omurga ve kaburgaları çıkardı, ancak bacak ve kanat kemiklerini bıraktı, böylece kuşu bir arada tutacak ve ona şekil verecek bir şey vardı.

Küçük kuşlar için harika bir biberiye sosu hazırlamıştı. Picky Courtney akşam yemeğine geleceği için, brüksel lahanası gibi "egzotik" bir şey yerine tereyağlı bezelye ve bebek sırlı havuç gibi sade bir yemek hazırladı.

Aperatifler, sert ekmekler, doğranmış salata ve tatlı olarak çikolatalı turta servis ederdi. Ve eğer küçük ahmak zorluk çıkarırsa, ona sosisli sandviç ikram ederdi!

"Bence yetenekleriniz tatlı zevkler ve Hint turşusu," dedi Jillian, kemiksiz tavukların doldurulmasını izlerken.

"Tüm bunları yapmak için iyi bir şef gerekir. Soslar kolay değildir, konserve ürünler de eğer lezzet doğru olacaksa risklidir. Ayrıca, yardımcı şef olarak ben her şeyden çok bir süpervizördüm. Beş kişilik özel bir akşam yemeği hazırlamak. davran." Sonra Jill'e baktı ve dedi ki, "Courtney konusunda bana yardım et. Lütfen. Özellikle de senden hoşlanıyorsa."

"Bunun için endişeleniyor musun?"

"Lief'in mutsuz olmasından endişeleniyorum. Ona çok şey veriyor ve karşılığında çok az şey istediğinden şüpheleniyorum."

"Merak etme, Kell. Gizli bir silahım var."

"Oh?"

"Colin Riordan, vahşi adamların kralı!"

Kelly kaşlarını çattı. "Tamam, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama ona zarar vermeyin."

"Söz veriyorum," dedi Jill gülerek.

Bir saatten az bir süre sonra, güneş alçalırken gökyüzü, masa hazır, Jill ve Kelly şarap kadehleriyle verandada, Lief yanaştı. Courtney ile birlikte kamyonundan indiklerinde, kız kardeşler şaşkınlık ve meraktan ağızlarının açık kalmasını engelleyemediler. Bu küçük gıcık Çarpıcıydı! Saçları pürüzsüz, koyu kumraldı ve porselen çenesini şık bir kama şeklinde sarıyordu. Dudakları pembeydi! Tırnakları siyah değildi! Ufak tefek olmasına rağmen

Dar bir kot pantolon, parlak botlar ve kot ceket için adalet.

Courtney gözlerini kaçırdı ama Lief verandadaki kadınlara yaklaşırken gülümsemekten kendini alamadı.

"Courtney!" Kelly kendini durduramadan söyledi. "Bu yepyeni bir sen!"

Courtney sadece omuz silkti.

"Evlat, harika görünüyorsun!" dedi Jillian. Bir elini kendi koyu renk, kat kat saçlarının üzerinde gezdirdi. "Kim yaptı bunu? Söyle bana sürüş mesafesindeki biri. İsmi öğrenmem lazım!" Kelly'ye baktı ve kendi saçlarını yanağında düzeltti. "Bunu yapabilirim, değil mi?"

"Annie yaptı," dedi Courtney. "Eğitmenim. Yani binicilik eğitmenim. Kendisi güzellik uzmanı ve Fortuna'da bir dükkânı var. Beğendin mi?"

"Beğendin mi?" Kelly söyledi. "Eğer bir saatimi harcamak zorunda olmasaydım Tüm bu vahşi bukleleri evcilleştirmek, bu kesimi yaptırmak için çok para öderdim."

"Ben bilmiyorum," dedi Jill. "İnanabiliyor musun? Evlatlık mı? Bir kıvrıkcık mavi gözlü sarışın ve bir de düz saçlı siyah bir at! Bu kesimi yapabilirim ama önce birçok şeyi uzatmam gerekecek!"

Dikkat çekici bir şekilde Courtney güldü. "Senin benim kadar büyümen gerekmiyor. Yani, hadi ama-pembe, mor, bordo ve mürekkep siyahı."

Kelly öne doğru oturdu. "Bunu sana ne yaptırdı?" diye sordu, içten bir merakla.

"Atları korkuttum," dedi gülümseyerek.

Ve Kelly parlayan, düz dişleri fark etti. O çatık kaşların altında bir güzellik vardı. "Hayır," dedi Kelly gülerek. "Renk körü olduklarını duymuştum." Courtney'nin ayaklarına başıyla işaret etti. "Çizmelerini beğendim."

"Evet, harika botlar," diye onayladı Jill. "Bahçede lastik giymek zorunda olmasaydım ben de onları taklit ederdim."

Colin, Jill ve asistanının kendilerini ve malzemeleri bahçeler arasında taşımak için kullandıkları arkası düz bir golf arabası olan bahçe mobiliyle arka verandaya doğru hızla gelirken bir korna sesi duyuldu. Tam Lief ve Courtney'nin önünde durdu.

"Hey," dedi herkes o inerken. "Courtney, sürmek ister misin?"

Bir dakika boyunca sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldı. "Ciddi misin?" dedi.

"Ben de gitmek zorundayım," dedi Colin. "Yani, bu Jilly'nin arabası.

Ama çok çılgın olmadığın sürece araba kullanabilirsin."

"Emin olabilirsin," dedi ve bahçe arabasına atladı.

Colin ona geri, ileri, güç ve frenleri göstermek için biraz zaman ayırdı. Sonra geri çekildiler, arkalarını döndüler ve Courtney ağaçların arasından arka çayıra giden yola doğru sarsıldı. Sonra rahat edeceği alanı buldu ve bir çığlık atarak arabanın onu götürebileceği kadar hızlı gitti.

"Kendime bir bira alabilir miyim?" Lief sordu.

"Elbette, ama ona ne oldu?" Kelly sordu. "Neredeyse Courtney'nin nerede olduğunu soracaktım!"

"Ahırdaki yakışıklı adamdan şüpheleniyorum ama Hawkins ailesi ya da belki danışman bile olabilir. Kim olabilir? biliyor musun? Umurumda mı? Bir yılı aşkın süredir ilk kez bir uzaylıyla birlikte yaşamıyorum. Hemen döneceğim."

Lief birasını alırken, Jill ve Kelly bahçe arabasının ağaçların arasında kayboluşunu izlediler. Sonra sadece sesini duydular; onu göremediler. Bir süre sonra Courtney'nin tiz çığlığını ve Colin'in derin kahkahasını duydular. Sonra bunu tekrar, tekrar ve tekrar duydular. sesler gittikçe uzaklaşıyordu. Lief elinde birasıyla verandaya geri dönmüş, onlarla birlikte dinliyordu. "Sırrı ne?" diye sordu Jill'e.

"Çocukları o kadar da önemsemiyor," dedi. "Bu yüzden onlara çocuk gibi değil, kısa boylu yetişkinler gibi davranıyor. Çok işe yarıyor gibi görünüyor."

Lief birasından uzun bir yudum aldı. "Vay canına. Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Birkaç dakika içinde bahçe arabası yeniden ortaya çıktı, Ağaçların arasındaki yolda eve doğru son sürat koşuyordu. Colin arkasına yaslanmış, büyük bir ayağını ön panele dayamış, bir eliyle şapkasını kafasında tutuyordu. Ancak Courtney direksiyon kolonuna yaslanmıştı, büyük bir iştahla kapıp evin önünden aşağıya doğru yelken açtı.

Araç geçtikten sonra Lief, Kelly ve Jill kahkahalara boğuldu.

"Sence Colin akşam yemeği yiyebilsin diye bundan vazgeçmeye razı olur mu?" Lief sordu.

"Elbette," dedi Jillian. "Fazla uzun sürmez."

"Nereden biliyorsun? O şeyi kontrol ederken oldukça mutlu görünüyordu," diye belirtti Lief.

Jill başını eğdi. "Benzini bitecek. Çok yakında."

On

Courtney'nin bir bahçe arabasıyla yaptığı çılgın yolculuktan sonra Kelly onu iki hafta içinde üç başarılı akşam yemeğinde ağırladı. Eğer yanılmıyorsa, Courtney aslında

Orada olmaktan memnundu. Doğru, o çok daha arkadaş canlısıydı.

Jillian ve Colin'e karşı daha dışa dönüktü ama Kelly bunu anlıyordu. Ne de olsa babasının yanındaki konumunu tehdit etmiyorlardı. Ve Kelly'ye karşı soğuk olsa da medeniydi. Kelly'nin hazırladığı yemekleri bile beğeniyor gibiydi. küçük bir iştah.

Courtney bahçe mobilini çok sevdi ve Colin'in resmini de bir o kadar sevdi. Çocuklardan hoşlanmayan bir adam için Courtney'le kesinlikle iyi anlaşıyordu.

Bu akşam beşi birlikte dördüncü akşam yemeklerini yiyeceklerdi. Sonra Colin ve Jillian, Colin'in erkek kardeşi ve baldızı Luke ve Shelby ile Arcata'da bir restoranda buluşup güzel bir akşam yemeği yemek için son dakika planlarını açıklayınca birdenbire  kişiye düştüler. Görünüşe göre Colin'in annesi Maureen Şükran Günü tatili için erken gelmişti ve Luke'un oğlu küçük Brett'e bakıcılık yapıyordu.

"İdare edebilecek misin?" Jill sordu.

"Er ya da geç babasının bir kız arkadaşi olmasına izin verip vermeyeceğini öğrenmek zorunda kalacağız." Kelly yüzünü yelpazeledi. "Onu tutmaktan kollarım ağrıyor!"

Jill sadece kıkırdadı. "Sana iyi şanslar," dedi.

Kelly bir karar verdi. Bunu şimdiye kadarki en iyi akşam yemeklerinden biri yapacaktı. Eğer tek başına uçuyorsa, Courtney'i nasıl kazanacağını bulacaktı. Menü zaten genç bir kızın damak tadına göre hazırlanmıştı-ravioli. Courtney

Aşçılıktaki başarılarından etkilenmişti; aslında Kelly'de onu etkileyen hiçbir şey yok gibiydi.

Kelly ne çok şey istiyordu ne de çok şey bekliyordu. Courtney ile en iyi arkadaş olmak zorunda değillerdi. Ama Lief'e aşık olmasına izin vermeden önce, en azından kızla aynı seviyede olması gerekiyordu.

Mutfak ocağındaki ateşi yaktı, yürüyüş yolundan rengârenk sakız çiçekleri kesip bir vazo içinde masanın üzerine koydu, iki tabağı bir yanda, bir tabağı diğer yanda güzel bir masa hazırladı. Serviste kolaylık sağlamak için onun yeri ocağa ve çalışma adasına en yakın yerdı. Taze pişmiş ekmeği ısıttı, salatayı savurdu ve nefes alması için Şiraz'ın mantarını açtı. Sonunda Lief arka kapıya geldi ve içeri girerken gülümsedi.

Ve kapıyı arkasından kapattı. "Courtney nerede?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Kendi başımızayız. Hawkins çiftliğinde yavrulara yardım ediyor. Görünüşe göre anne köpeğin yavruları, hepsini tumbul ve mutlu tutmak için biraz fazla büyükmüş ve biraz da

elle besleme yardımına ihtiyaç vardır."

"Oh. O zaman bu mantıdan biraz eve götüreceğinden emin olacağım."

"Geceyi burada geçirecek," dedi Lief. Gözleri ısınmıştı ama gülümsemesi şeytaniydi. "Tanrı Hawkins'leri korusun."

"Vay canına," dedi biraz nefessiz kalarak. "Peki, otur. Ben servis yapacağım!" İkinci tabağı onun yanından aldı. Önce şarabı doldurdu. Sonra salatayı ekmeğe sepetiyle birlikte masaya koydu. Ardından toprak bir güveç kabındaki ravioli geldi. "Sol taraf üç peynirli, sağ taraf dana etli."

Tabağının arkasına oturdu. "Dur tahmin edeyim, makarnanı kendin mi yaptın?"

"Elbette," dedi onun karşısına oturarak. Sonra kadehini kaldırdı ve "Yavru köpeklerle" diye kadeh kaldırdı.

Kadehini kaldırdı ve masanın karşısındaki kızla göz göze geldi.

Sonra bardağı yere bıraktı. Ayağa kalktı ve tabağını taşıdı.

masanın onun tarafına geçti ve yanına oturdu. Yüzü ona dönük olacak şekilde sandalyesinde döndü, sonra kadehini tekrar kaldırdı. "Batı yarımkürenin en güzel şefine." Ve yudumladı.

Sonra yavaşça ona doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe onunkilere dokundurdu.

Tabağını kaldırdı ve ona küçük bir porsiyon mantı servis etti. "Biraz yalnız zaman geçirdik ama hiç baş başa yemek yemediğimiz farkında mısın?"

"Sanırım bu doğru," dedi.

Kendi makarna porsiyonuyla ilgilendi. "Bu ilişkiyle ilgili hiçbir şey tam olarak rutin değildi," dedi. "Bekar ebeveynlere asla yeterince değeri vermedim."

Kelly ona, "Karıyla tanıştığında bekâr bir ebeveyndi," diye hatırlattı.

"Evet, ama bebek bakıcısı olan bekâr bir ebeveyn!"

Çatalıyla bir ravioliyi ikiye böldü, mızrakladı ve dudaklarına götürüp üfledi. Sonra da kadının dudaklarına götürdü.

"Dikkatli ol," dedi. "Sıcak olduğuna eminim."

Dana eti ve makarna lokmasına üfledi.

Sağ eli hafifçe kalçasında dururken sol eliyle ona hizmet etti. Kız lokmayı ağzına götürdüğünde, adam başını eğerek kızın boynunu öptü. "Mmm," diye mırıldandı ve bu kesinlikle yemeği takdir etmek için değildi.

O da bu iyiliğe karşılık vererek sıcak bir mantıyı üfledi ve çatalından ağzına götürürken gülümsedi. "Yemek sonsuza dek sürecektir..." dedi usulca.

"Hayır, değil," dedi, onun için ısırik büyüklüğünde bir parça daha kopararak. "Muhtemelen bir çentik bile atmayacağız. Sadece sana birkaç şey söylemem için yeterli zaman. Mesela o restorani bırakıp dağlara geldiğin için ne kadar mutlu olduğumu." Isırığı en hafif öpücüklerle takip etti. "Biri bana böyle bir yerde senin gibi bir kadın bulacağımı söyleseydi, buna asla inanmazdım."

"Şey," dedi çatalını onun ağzına doğru kaldırarak, "ben de aynı şeyi söyleyebilirim."

"Yükümün ağır olduğunu biliyorum," dedi onu beslerken. "Zor bir yük. Anlayışınız için teşekkür ederim. Ve çok çabaladığın için. Her şey yoluna girecek Kelly. Olmak zorunda."

"Nereden biliyorsun?"

Ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle kalktı ve biraz omuz silkti. "Ona nakit teklif etmeyi düşünüyorum. Ya da belki ona bir Lamborghini alabilirim?" Onun hiç de öyle bir baba olmadığını bildiği için ona güldü. "Her şeyi yaparım," dedi. "Bir ısıruk daha," dedi. "Sonra ne zaman Yeterince içtiysen, bu şarabı üçüncü kata çıkarabiliriz." Elini kalçasından poposuna doğru gezdirdi. "Üçüncü katta hiç doğru dürüst bir tur atmadım."

"Peki bunu uygun hale getirecek olan nedir?" diye sordu ona, tek kaşını kaldırarak. Küçük bir parça ekmek kopardı ve ona yedirdi.

"Bunu çıplak yapabiliriz." Ona sırttı. Ve ona bir parça ekmek yedirdi.

"Sanırım seni yeterince oyaladım," dedi ve onu bir lokma daha yedirdi. Ama artık daha fazla bekleyemeyeceğini düşünüyordu.

"Her gece seninle yatıyorum," dedi. "Kasıtlı değil ama her zaman oluyor. Seni hissedebiliyorum, tadına bakabiliyorum, kokunu alabiliyorum. Her gece, bir erkeğin kendisi için isteyebileceği en güzel rüyaların ortasında, her santimini keşfediyorum. On altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Ve uykuya dalmak için sabırsızlanıyorum."

İçinden bir elektrik zonklamasının geçtiğini, titreyerek külotuna kadar indiğini hissetti. "Bu gece biraz daha uyanık kalabilir misin?" diye sordu kızarmış bir fısıltıyla.

"Gerçek bir şey için mi? Senin rüyalarının da benimkiler kadar tatlı olacağından emin olacak kadar uzun mu?" dedi.

Ayağa kalkması için tek gereken buydu. Hazırdı. Ama adam elini çekerek onu tekrar oturttu. "Seni tanıyorum Bütün gün bu yemek üzerinde çalıştık. Yemeği kaldırıp şarabımızı üst kata çıkaracağız."

"Doğru," dedi şaşkınlıkla. "Doğru."

Ana yemeği ve salatayı o sıcak ekmeğin etrafına folyo katlarken, çalışma adasının altındaki soğutmalı ekmeceler. İkisinin de elinde birer şarap kadehi vardı, o da şişeyi kaptı ama öpüşmek için durmadan önce merdivenden yukarı iki adım bile atmamışlardı. İki adım daha atınca tekrar bir araya geldiler. Üç adım daha ve... "Tırman!" diye emretti. "Şiraz'a bulanacağız!"

Hareket etmedi. "Fena fikir değil," diye fısıldadı. Şarap güvenli bir şekilde komodinin üzerine oturduğunda, Kelly, Lief'le birlikte yatağına uzandı ve orada yatarken birbirlerinin gömleklerinin düğmelerini çözmeye çalıştılar. pücüklerin arasında usulca güldü. "Birbirimizi besliyoruz, birbirimizi soyuyoruz..."

"Prezervatife ihtiyacım var mı?" diye sordu.

"Hap," dedi. "Bu kadar uzun zamandır bir erkeğin olmamasından bahsetmiyorum bile..."

"Tanrım, ne kadar rahatladım," diye fısıldadı. "Bir tane var. Ve şimdiden bir kezın yeterli olmayacağını biliyorum."

"Sözler, sözler," diye mırıldanarak alt dudağını dişlerinin arasında hafifçe yakaladı.

Kız ona aynısını yaparken o da kızın gömleğini araladı. Sütyeninin ön kopçasını yakaladı ve göğüslerini serbest bıraktı,

Önce ellerini, sonra da ağzını onlarla doldurdu, önce bir meme ucunu sonra diğerini çizdi. Kelly onu fırlattı başını geriye attı ve zevkle inledi. Ama elleri çoktan adamın kemerine, ıtıtına ve fermuarına gitmişti. İşine o kadar odaklanmıştı ki, kendi pantolonunun kalçalarından aşağı kaydığını fark etmedi ve dizlerini geçmeden önce, parmakları onun üzerindeydi, nemli kıvrımlara kayıyor, neredeyse gözyaşlarına boğulana kadar onu çalıştırıyordu. Onun bileğini yakaladı, Elini hareketsiz bıraktı. "Dinle," dedi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Yapamazsın, tatlım."

"Ben tecrübeli değilim. Belki de her zaman zamanımı boşa harcıyormuşum gibi görünmesinin nedeni benim."

Başını salladı ve ona hafif bir öpücük verdi. "Bu sefer değil," dedi. "Acele etmeyeceğiz."

"O zaman bunlardan kurtul," diye yalvararak adamın kot pantolonunu itti. "Lütfen!"

Lief botlarını ve kot pantolonunu çıkaracak kadar uzaklaştı, sonra iyiliğe karşılık vermek için onu giysilerinden arta kalanlardan kurtardı. Ama sonra hareket etmeyi bıraktı. Bacaklarının arasına diz çökerek ona sadece bakabildi, ona hayran kaldı. Kocaman elini göğsünden karnına, oradan da kadifemsi kasıklarına doğru gezdirdi. "Biliyordum," dedi. "Gerçek bir sarışın. Her şeyiyle gerçek," diye ekledi, yine o harika göğüslerin peşinden giderek. Kadının elinin onu bulduğunu, kavradığını ve okşadığını hissetti.

Dudaklarına doğru yükseldi, onu derinden öptü ve açık ağzına doğru fısıldadı. "Rüyalarımnda her zaman yavaş ve dikkatli olur ve kendimi bırakmadan önce seni yüzlerce kez boşaltırım...."

"Beni bekletme," diye yalvardı.

"Seni bekletmek muhtemelen gizli bir silah," dedi, onu ateşler içinde okşayarak. "Ve bunun için puan istiyorum çünkü yarı deliyim, senin içinde olmaya ihtiyacım var..."

"Rüya istemiyorum," dedi nefes nefese. "Gerçeğini istiyorum."

Onu buldu ve büyük bir dikkatle içine girdi. derinliklerine kadar. Kadın adamın tamamını içine aldığıında nefesi kesildi. Kendini bir süre hareketsiz tuttu, sonra bacaklarını dizlerinden kaldırıp büktü. "Bana yardım edeceksin,

Tatlım," diye fısıldadı. "O tatlı noktayı bulacağız." Birazcık geri çekildi. "Bana gel," dedi. Kadın ona doğru geri itti. "Ah," dedi adam. "İşte benim kızım. Ne istediğini biliyorsun..." Topuklarını yatağa gömdü ve ona karşılık verdi, itiş kakış. Adam kendini tekrar tekrar kadının içine soktu. Kadın onu içine çekti, ona karşı yükseldi.

Ve onu itti ve pompaladı. Sonra elini aralarına soktu, onu okşarken bile okşadı ve inlemeleri acil çığlıklara dönüştü. Bir elini yatağa dayadı ve diğer eliyle sihrini konuştururken, kadın

Tırnaklarını sırtına geçirdi, poposunu kavradı ve onu daha sert, daha hızlı içine çekti. Düşük bir hırıltı ondan kaçarken Vücudunu hararetle çalıştırdı, sıcak ve ıslak birleşmeleri nefes nefese kalmasına ve onu asla bırakmayacakmış gibi ona tutunmasına neden oldu.

Sonra bunu hissetti. Kadın yarı yarıya ona doğru yükseldi, gözleri irileşti, dudakları aralandı, nefesi kesildi.

Hissedebiliyordu

Sarsıcı orgazm onu kavradı ve açık ağzını kendi ağzıyla kapattı, dilini içeri iterek olabildiğince derine daldı, onu salladı, tamamladı, bitirdi. Sonra dayanıklılığının sınırına ulaştı ve kendini bıraktı, güçlü bir patlamayla nabız atarak kendini onun içine boşalttı. İniltileri birbirlerinin ağzına karıştı. Doruk noktaları vücutlarının içinde harmanlandı ve hatırlayabildiği her şeyden daha uzun sürmüştü. Ve onları birbirlerinin kollarında güçsüz, tatmin olmuş ve nefessiz bıraktı.

Uzun bir süre geçtikten sonra Lief, "Aman Tanrım. Tanrım."

Kelly onu olduğu yerde tutmak için arkasından daha sert çekti. "Bu iyi haber," dedi. "Benim hatam olduğunu sanmıyorum."

Biraz geri çekildi. "Bu inanılmazdı. Bir saat sürdü, değil mi?"

Güldü. "Saate bakma," diye uyardı onu. "İyi misin?"

"Oh, iyiden de iyi. Aslında, daha önce hiç olmadığım kadar iyiyim..."

"Umarım evde hâlâ yalnızızdır," dedi. "Sanırım çığlık attın..."

"O sendin!"

"Sesin bu kadar yüksek çıkmasına şaşmamalı," dedi. "Eğer burada, içinde bu şekilde kalırsam, birkaç dakika içinde tekrar hazır olacağım."

"Yirmi dakika," dedi. "Bir yerde okumuştum."

"Tam bir cinsel tatmin seni güldürüyor mu?" diye sordu, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Görünüşe göre."

"Bir süre seninle kalabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Ben gidebilirsin diyene kadar böyle kal."

"Bütün gece kalmak istiyorum."

"O zaman artık çığlık atmak yok," dedi ona. Sonra da güldü.

"Gerçekten, bahse girerim o sendin."

"Önemli değil. Sadece biliyorum ki, gecenin bir yarısı çığlık atılırsa

ikinci kata girip bizi kurtarmak için."

"Seni seviyorum," dedi burnunu öperek. "Bunu düşünmemiştim olabilir ama o kadar hızlı oldu ki neredeyse bayılıyordum."

Kahkahası kesildi ve ciddileşti. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Umarım bunu mahvetmeyiz. Yani, tehlikede olan çok şey var."

"Çok fazla," diye kabul etti. "Çünkü seninle bir hayat kurmak istiyorum ve bunu yapmak için senden büyük fedakârlıklar yapmanı istemiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum."

Ve sonsuza dek mutlu olmalarına engel olan her şey o kadar hızlı aklına geldi ki. Nana'nın tarif dosyasından yaptığı sosları konserve yaparken mutlu olabilir miydi? Mutlu olabilir miydi?

Courtney onları biraz rahat bırakacak mıydı yoksa sürekli bir meydan okuma mı olacaktı? Virgin River'da bunu başarabilecek miydi? Çünkü onun kollarında yatarken, dünyada tek istediği şey şuydu Adamım, dağlardaki bu sessiz yer ve biraz huzur.

Ona gülümsedi. "Bunun için endişeleneceğiz sonra," dedi. "Çünkü şu anda çıplak, mutlu ve hiçbir şeyi fazla düşünecek durumda değilim."

"İyi plan," dedi boynuna sokularak. "Yirmi dakika olmuş olmalı..." Kalçalarını oynattı; oynattı onun içinde.

"Yakınından bile geçmiyor," dedi ona.

"Yeterince yakın," dedi, içinde sallanarak onu tekrar doldurdu.

Kelly erkeğiyle geçirdiği gecenin hiç bitmemesini istiyordu. Onun pek çok şey olabileceğini öğrendi - yavaş ve bilinçli, biraz vahşi ve çılgın, eğlenceli, ciddi. Sadece vücudunun her yerine dokunmakla kalmadı, kalbine de dokundu. Duygularına.

Yatakta yaklaşık üç saat kaldıktan sonra duş aldılar ve yatağa geri döndüler, sessizce ve birbirlerine yakın bir şekilde uzanıp konuştular. Saat on bir civarında alt kattan uzak sesler duydular ve

Sonunda Jill ve Colin'in yatak odasının kapısı kapandı. Gece yarısından hemen sonra Kelly ve Lief giyindiler ya da çoğunlukla giyindiler. Lief kot pantolonunu ve çoraplarını giymiş, gömleğini açık bırakmıştı; Kelly ise tozluk ve ekstra uzun bir kazak giymişti. Sürünerek alt kattaki mutfığa indiler. Lief masadaki mumları yaktı ve Kelly yenmemiş tatlıyı -en iyi tiramisusunu- çıkardı.

Sandalyeleri karşılıklı gelecek şekilde masaya oturdular. Lief onun bacaklarını kalçalarının üzerine çekti ve mum ışığında birbirlerine tiramisu ısırmaları yedirdiler. Ocakta saatler öncesinden kalma közler vardı ve ağaçların üzerinden ufuktaki berrak Kasım gökyüzündeki yıldız ışığını görebiliyorlardı.

"Şehri özlüyor musun?" diye sordu ona.

"Hiç de değil," dedi başını sallayarak. "Özellikle de şu gökyüzüne baktığımda. Orada geçirdiğim son birkaç gün Dairemden ve işimden nefret ettiğimi fark ettim. San Francisco'yu seviyorum ama oraya her zaman dönebilirim. En azından ziyaret için. Siz özlüyor musunuz? Şehri özlüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Orada her zaman biraz yersizdim. Böyle bir yerde daha rahatım. Tarlaların, derelerin ve ağaçların etrafında otoyollardan ve yüksek trafikten daha mutluyum. yükselir."

"Ama senin için..."

"Los Angeles'ta zaman zaman birlikte çalışmak zorunda olduğum insanlar var, menajerler, yapımcılar, vs. Ama her yerde yazabilirim."

"Hiç alışıyor musun?" diye sordu ona.

"Neredeyse. Eskiz yapıyorum, taslak iziyorum, notlar alıyorum. Pek bir řey değil. Yaptığım en zor iř balık tutmaya benziyor. Zor olan yazmak değil, dūřünmek." Ona bir lokma daha yedirdi. "Her dakikamı seninle geçirmek istiyorum," dedi. "Ama yapamam."

"Biliyorum."

"Courtney'e karşı yavaş hareket etmeliyim... Ona rnek olmalıyım. Canının istediği zaman çılgınca seks yapmasının doğru olduğu izlenimini edinmesini istemiyorum."

"Ama senin için sorun değil, öyle mi?" diye alay etti.

"Aslında bu benim için sağlıklı," dedi gülümseyerek. "Kırk iki yaşına geldiğinde istediği her şeyi yapabilir. Ama şu anda, her gün bir gün."

"Eğer dikkatli olmazsan, siyah ruj süreceksin ve saçlarını yedi farklı renge boyayacaksın..."

"Bunun olduğunu duydum. Bir şey daha var, tatiller yaklaşıyor. Onları seninle geçirmek isterdim ama sanırım şükran Günü'nde Courtney'i Idaho'daki ailemin yanına götürsem iyi olacak - Spike bizimle yaşamaya gelmeden önce bir ziyaret.

Onları uzun zamandır görmedi ve dürüst olacağım, onu normal görünürken görmeleri için endişeleniyorum. Seni de yanımda götürmek isterdim ama korkarım çok erken..."

"Anlıyorum, Lief. Ben büyük bir kızmım."

"Uzun, çok uzun zamandır başıma gelen en iyi şey olabilirsin. Anlaşışın için teşekkür ederim."

"Tabii ki anlıyorum. şimdi, madem çoğu zaman müsait olmayacaksın, beni yatağıma götür ve yaklaşık bir saattir başıma gelen en iyi şey ol."

"Benim için zevkti," diyerek ayağa kalktı ve kızın eline uzandı.

Hayat Kelly için yepyeni bir şeydi. İki kötü çocuk gibi Lief'in evinde baş başa vakit geçirirken Courtney okulda ya da arkadaşının evindeydi. Birlikte bir gece daha geçirmemişlerdi ama gözlerindeki yeni ışıltıyı ve yanaklarındaki memnun kızarıklığı fark etmemek mümkün değildi.

Kasım ayının yağışlı ve soğuk günlerinde mutfakta vakit geçirmek Kelly için çok daha keyifliydi. Mutfaktaki ocağın yanmasını ve ocak ya da fırının çalışmasını sağlıyordu. İlçe sağlık müfettişi ziyaret etmiş, onu başarıyla geçmişti ve şimdi sadece evrak işleri kalmıştı - resmi izinleri yakında postayla gelecekti. Kasalar dolusu

Eşyasız yemek odasında özel soslar, çeşniler ve Hint turşuları vardı ve şimdi dışarıda yağmur çiselerken o En sevdiği eğlence olan ekmek ve çörek pişirmeye düşkündü, Bazılarını dağıtacak, bazılarını da donduracaktı.

Colin onun için etiket bastırdı ve malzemelere kartvizitleri de ekledi. Eski bir halkla ilişkiler yöneticisi olan Jillian dört renkli bir broşür hazırladı ve Kelly de broşür gönderebileceği kişilerin listesini hazırlamaya koyuldu.

ücretsiz kavanozlar. Genel bölgede ürünlerini elden teslim ettiği yaklaşık bir düzine mağaza ve şarküteri vardı. Ayrıca Bay Area'da tanınmış bir şef olduğu dükkanlar ve restoranlar da vardı. Hediye kabul edeceklerini ve hatta daha fazla sipariş vermek isteyebileceklerini düşünüyordu. Ekmekleri pişerken bir yandan da teslimat ya da nakliye için paketleri kutuluyordu.

Yılın bu zamanlarında Virgin Nehri ördek avcılarıyla dolup taşardı ve onlardan biri de Lief Holbrook'tu. Muriel ve Walt ile birkaç kez ava çıkmak istemişti.

Courtney'i de davet etti. "Ewww," dedi. Bu yüzden Kelly cömertçe Courtney'nin yardımcısı olmayı teklif ederken Lief cebinde bir ördek düdüğü ile nehrin kenarındaki bir çalının arkasına çömelmiş.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok ki," dedi kızgın bir şekilde.

"Tabii ki yok, ama okuldan sonra bir yere bırakılmaya ya da zamanını geçirecek bir şeye ihtiyacın olabilir. İstersen ekmek pişirmeme yardım edebilirsin, eğlencelidir."

"Her neyse," diye kaçınılmaz bir cevap geldi.

"Ya da televizyon izleyebilir, Colin'in resim yapmasını seyredebilir, hatta yağmur çamur demeden çalışan Jillian için bahçe arabasını sürebilirsiniz."

"Bu kulağa ekmekten çok daha ilginç geliyor," dedi.

Ve Kelly düşündü ki, bu uzun, çok uzun bir kur olacak!

"Emin misin?" Lief, Courtney'nin duyamayacağı bir yerde ona fısıldadı.

"Belki onunla gerçekten biraz yalnız zaman geçirirsem, aramızdaki şeyler düzelir."

"Bunun seninle ilgili olmadığını anlıyorsun, değil mi?"

"Emin misin? Belki de sadece benden hoşlanmıyordur. Ben sevmiyorum.

çocuklar, özellikle de gençler hakkında herhangi bir içgüdüye sahip olduğunu iddia ediyor."

"Güven bana," dedi. "Her şey onunla ilgili. Bana ne kadar sorun çıkarırsa çıkarsın, sanırım beni paylaşmayı düşünmek onu tedirgin ediyor. Ayrıca muhtemelen biraz da annesinin yerini alacağından ya da unutulacağından korkuyor."

"Hallederiz," dedi Kelly, ama o kadar da iyimser değildi.

"Şansım yaver giderse, ördek ister misin?"

Bu onu gülümsetti. "Bir ördekle neler yapabileceğime inanamazsın."

Kelly'nin Courtney'i okuldan alıp Victoria'ya götürdüğü gün hava çiseliyordu - ördekler için harika bir hava. Bu yüzden Courtney bahçe arabasıyla dolaşmakla pek ilgilenmedi. Colin'in ne boyadığını görmek için üst kattaki güneşlenme odasına çıktı ve Kelly Daha fazla ekmek yapmaya başladı - birkaç sırlı, bükülmüş Fransız somunu yapıyordu.

Courtney mutfağa indiğinde yoğurmaya başlamıştı. Çalışma adasında bir sandalye çekti ve

izledim.

"Biraz hamur ister misin?" Kelly sordu. Omuz silkkti. "Tabii. Sanırım."

"Örgü gibi görünen birkaç somun yapıyorum." O Biraz hamur ayırdı, Courtney'nin önündeki adaya biraz un serpti ve hamuru ona uzattı. "Restoranda ekmek pişirdiğimde, ki bu benim için oldukça nadirdi, yüz somun kadar yapabiliyordum. Ekmeğimizi genellikle en sevdiğimiz fırından alırdık ama ara sıra kendimiz de yapardık. Ekmek yapmayı seviyorum. Mutfakta pek çok şey güzel kokar ama neredeyse hiçbir şey ekmeğin yerini tutamaz pişirme."

Ekmek yapma meselesi Courtney'nin ilgisini çekmemiş olacak ki "Babamın nesini seviyorsun?" diye sordu.

Kelly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Courtney elindeki hamur topunu yoğuruyor, Kelly'ye bakmıyordu. "Ben... ah... Şey, o bir

çok iyi bir adam. Onun nesini seviyorsun?"

"Ben mi?" Courtney sordu. "Gerçekten fark etmez, değil mi?"

Zaten sadece ikimiz varız."

Kelly, "Nelerden hoşlandığını biliyor olmalısın," diye sordu.

"Bazen çok iyi davranıyor. Ama bana karşı katıdır ve sana karşı katı olamaz. Ama evlenirseniz ve çocuklarınız olursa, onlara karşı katı olmasından hoşlanmayabilirsiniz."

Bu Kelly'nin yoğurmayı bırakmasına neden oldu. "Böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi."

"Çocuklarınıza karşı ne kadar katı olabileceği konusunda mı?" Courtney sordu.

"Evlenmek ve çocuk sahibi olmak hakkında!"

"Muhtemelen çok yakında aklına gelecektir. Benim gerçek babam da öyle yaptı; evlendi, birkaç çocuğu oldu."

"Ciddiyim Courtney, hiç aklımdan geçmedi. Bir kez bile."

"Peki, aklımdan ne geçti?"

Tanrım, diye düşündü Kelly. Ateşle vaftiz hakkında konuşun. "Bakalım. Lief Holbrook'un ne kadar iyi bir adam olduğunu düşündüm. Ve

Yakışıklı da. Ve çok yetenekli - şimdiye kadar bir filmini izledim ama beni o kadar ağlattı ki bir daha izlemedim."

"Deerslayer," diye ekledi. "Annem o filme bayılırdı." "Ben de etkilenmişim ama hüngür hüngür ağlamıştım."

"Başka ne var?" Courtney sordu. "Babam hakkında mı? Zengin olması hoşuna gidiyor mu?"

"Zengin mi?" Kelly sordu.

"Şey, tabii ki."

"Sanırım bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Daha önce de zengin adamlarla arkadaş oldum. Paralarını çalıp kaçmadım." Sırıttı.

"Peki, başka ne var?"

"Bilmiyorum. Beni güldürebiliyor, komik biri. Bu büyük bir artı. Ben bir şefim ve sanırım bugün bana bir ördek getir."

"İğrenç," dedi.

"Sana onu yedirmeyeceğim," dedi, kendine rağmen gülererek. "Sana bir sosisli sandviç hazırlayacağım."

"Görmek bile istemiyorum!"

"O zaman sen akşam yemeğine kalmadığında pişirmem gerekebilir," dedi.

"Onu koparacak mısın?"

"Elbette yaparım. Bir ördeği, kazı, tavuğu, tavuğu, hindiyi, sülünü nasıl temizleyeceğimi bilirim-"

"Tamam, anladım..."

"Bıldırcın," diye ekledi. "Perdeli ya da üç parmaklı herhangi bir şey, ama nadiren yapmak zorunda kaldım. Harika bir kasabım vardı.

kümes hayvanları konusunda uzmanlaşmıştır. Ayrıca, avcılar genellikle avlarını hazırlamaktan sorumludur. Sanırım baban yolacak."

Sonra Kelly üç uzun şerit açmaya odaklandı. Courtney'nin onu izlediğinin farkındaydı. Courtney'nin hareketlerini taklit etme ihtimaline karşı şeritleri örerken ellerini yavaşlatmaya çalıştı. Sonra fırın tepsisini ince bir kat tereyağıyla sildi ve

somununun üstüne biraz çırpılmış yumurta sürün ve bir sonraki somunu yapmak için bir kenara koyun.

Courtney'nin projesine göz attı. Biraz düzensizdi ama her şeye rağmen fena değildi. "Güzel," dedi Kelly. "Pişirip seninle eve göndermemi ister misin?"

Courtney başını kaldırdı. "Anne istemediğimi anladın mı?"

Evet. Kelly kendini tutamayıp gülümsedi. "Bunu söylemek için bir beyzbol sopası ister misin?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Courtney.

"Bunu anlıyorum. Her zaman ve sonsuza dek tek bir annen olacak Courtney. Ve kaybın için çok üzgünüm. Ben de annemi genç yaşta kaybettim. Bunun kolay olmadığını anlıyorum."

"Baban o zaman başka biriyle mi evlendi? Ve çocukları oldu mu?"

Kelly bu konuda kendini çok kötü hissediyordu. Ama gerçeklerden kaçmanın bir yolu yoktu. "Önce babam öldü. Ben altı yaşındayken."

"Oh."

"Bir kaza oldu. Hepimiz içindeydik; ben, Jillian, ailelerimiz. Jillian ve ben yaralanmadık. Babam öldü ve annem felç oldu ve hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyede geçirdi. Ben on altı yaşındayken vefat etti. Bizi büyük büyükannemiz büyüttü.

Bizi yanına aldığında çok yaşlıydı. Ben yirmi beş yaşındayken büyük büyükannem vefat etti ama o çok çok yaşlıydı. Doksan yaşına kadar yaşadı."

Courtney uzun ve beceriksiz bir süre sessiz kaldı. "Evet, somunu pişirip eve götürmek istiyorum."

"Kesinlikle," dedi Kelly. "Buna bayılacaksınız."

On bir

Fırıncılık ve avcılıktan iki gün sonra Courtney, Jerry Powell ile biraz zaman geçirdi. Her hafta düzenli olarak Randevu. Lief'in ona harika görüldüğünü söylediğinde, sadece onunla dalga geçtiğini ve aslında normal görüldüğünü kastettiğini düşünmesi ona çok garip gelmişti. Kelly ve Jillian bunu söylediğinde, sadece yalakalık yapıyorlardı. Gabe Tahoma bunu söylediğinde, kendini sevimli küçük bir kız gibi hissediyordu, Gabe'in kız arkadaş olarak isteyeceği biriyle aynı seviyede değildi. Ama nedense Jerry Powell ona iyi görüldüğünü söylediğinde, bu önemliydi. Ve ona inanmıştı.

"Daha yaşlı görünüyorsun, bu kesin," dedi.

"Daha uzun görünmek isterdim," dedi kadın.

Kıkırdadı ve şöyle dedi: "Biraz daha kısa görünmek istiyorum.

Son zamanlarda hayat sana nasıl davranıyor?" Omuz silkti. "İntihara meyilli değilim."

"Bana böyle bedavalar vermene bayılıyorum Courtney. Ve bu konuda çok mutluyum. Bu senin az da olsa mutlu olduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet. Marjinal olarak."

"Bu haftanın mutlu kısımları hangileri?"

"Köpeği çok yakında alacağım. Şükran Günü'nden hemen sonra. Yedi haftalık olduğunda. Onu seçerken yavruların en büyüğü olacağını bilmiyordum."

"Yavru köpek için hazır mısın?"

"Hazır mıyım?"

"Yani, onun için erzakınız var mı?"

"Oh, evet. Biraz. Tasma, kaplar, tasma, çiğneme oyuncakları, yatak." Sonra yüzünü buruşturdu. "Kafes."

"Kafesin nesi var?" diye sordu. "Yani, söylediğin şekilde kulağa oldukça mutsuz geliyordu."

"Lief, biz evde olmadığımızda ya da ona göz kulak olmadığımızda köpeğin bir kafeste olması gerektiğini söylüyor. Köpeğin eşyalara zarar vereceğini ve halıya işeyip kaka yapacağını söyledi."

"Bence bu doğru bir ifade Courtney," dedi Jerry. "Yavru köpekler birkaç yıl boyunca çiğneme canavarıdır. Diğer sorunlardan bahsetmiyorum bile."

"Ama bir kafes?"

"Sanırım buna sandık eğitimi deniyor..."

"Bu hala bir kafes!"

"Courtney, bunu internetten araştırdın mı? Bence tüm bu sandık eğitimi felsefesi, ev kadar yavru köpeği de güvende tutmak içindir."

Çenesini düşürdü. "Yani diyor ki..."

"Ama dikkatli olduğunuz sürece onu dışarı çıkarabilirsiniz. Değil mi?" Jerry sordu.

"Doğru," dedi, mutlu değildi. "Onu düşünmekten nefret ediyorum"

Ben okuldayken tuzağa düştüm. Çiftlikte bu işler böyle yapılmaz."

"Biliyorum. Ama orası bir çiftlik. Bu, onu yetiştirecek bir sürüsü olmayan bir ev köpeği olacak. Doğru mu?"

"Coooo-rect," dedi, kelimedden alaycılık damlıyordu. "Peki, aklında başka bir şey var mı?"

"Lief'in artık bir kız arkadaşı olduğu kesin." "Oh?"

"Bunun olacağını biliyordum. Sıradan bir arkadaş olamayacak kadar çok orada yemek yiyorduk."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"O kadar da değil," dedi. "Yani, fena değil ama özel bir şey değil. Ama kız arkadaşı olduğunu biliyorum çünkü daha mutlu. Çok daha mutlu."

"Bu iyi değil mi?"

Omuz silkti. "Senin ona söylememi istediğin şeyi söyledim," dedi. "Bir anne istemediğimi."

"Anlıyorum. Nasıl geçti?"

"İyi," dedi, bakışlarını başka yöne çevirerek. "O bir kız çocuğu aramıyor..."

"Bunu o mu söyledi?"

"Tam olarak değil. Sayılır."

"Detaylandırmak ister misiniz?"

Derin bir iç çekti. "Babamla evlenip kendi çocuklarına sahip olmasıyla ilgili bir şeyden bahsettim ve bunun aklından bile geçmediğini söyledi. Sanırım anne olmak istemiyor. Kimseye."

"Öyle bir ihtimal de var," dedi Jerry. "Ya da babanı o kadar uzun zamandır tanımadığı için aklının ucundan bile geçmemiş olabilir. Belki de kendi çocuğu olsun istemiyordur. Ama senin arkadaşlığa açık olduğun fikrine nasıl tepki verdi?"

Courtney bir süre sessiz kaldı. Jerry çok sabırlıydı. Bunu sık sık yapıyor, işin peşini bırakmayacağını açıkça gösteriyordu. Bekledi. Ve bekledi. Sonunda, "Bunu söylemeyi unutmuş olabilirim," dedi.

"Pekala," dedi Jerry, "eminim vermek istediğiniz mesajı almıştır."

"Daha önce de oldu, biliyorsun. Gerçek babam annemden boşandı, biriyle evlendi ve birkaç çocuğu oldu, Beni sevmiyordu, yenilerini daha çok seviyordu, evlerine ayak bağı oluyordum, vs. Benimle işi hemen hemen bitmişti."

"Sence bu durum -babanın bir kız arkadaşı olması -önceki durumunuzu anımsatıyor mu?"

"Neden olmasın?"

Omuz silkme sırası Jerry'deydi. "Sanırım olabilir, ama hepimizin birer birey olduğumuzu unutmamalıyız. Tamamen farklı olabilir."

Courtney, "Bu konuda risk almaya hazır olduğumu sanmıyorum," dedi.

"Bana en çok endişelendiğin şeyi söyle."

"Ciddi misin?" diye sordu gülerek. "Yani, ciddi misin?"

Adam başıyla onayladı. "Ciddiyim."

"En kötü ihtimalle, Lief bir hayata ihtiyacı olduğuna karar verir ve beni gerçek babama geri gönderir, o da beni istemez, ona sürekli bağıırıp çağırın cehennemden bir karısı ve saçımı çeken, üzerime tüküren ve hayatımı çalan iki küçük oğlu vardır. şeyler."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Jerry. "Lief'e bundan bahsettin mi?"

Biraz hınzırca güldü. "Dinle, ona anlattıktan sonra beni birkaç kez geri götürdü...."

"Anlıyorum," dedi Jerry. "Ona nedenini sordun mu?"

"Nedenini biliyordum," dedi. "Annem öldükten sonra benimle kalmak istemedi, nedeni buydu. Özellikle de ben Goth taklidime başladım."

Jerry öne doğru eğildi. "Courtney, eğer Lief'le kalmak istiyorsan ve babanın evine dönmek istemiyorsan, müstakbel eşine karşı biraz daha nazik olman mantıklı olmaz mı? kız arkadaş?"

"Şaka mı yapıyorsun? Biraz daha nazik olursam, hemen içeri girecek. Ve o taşındığında, ikinci sandalyeyi oynuyorum, bunu anlamıyor musun? Yalnız kaldığım sürece sorun değil ama babamın evine dönmek istemiyorum."

"Her şeyi çözdüğünüzü düşünüyor gibisiniz..."

"Biliyorum."

"Ancak bunu tam olarak anladığınızdan emin değilim. Sana bir şey önermek istiyorum. Bence küçük bir aile danışmanlığı deneyebiliriz, sen ve Lief. Açık bir diyalog. endişelerinizi sıralayın. İlişkileriniz ve geleceğiniz hakkında."

"Ah... Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum..."

"Gerçekten bir zararı olmaz," dedi Jerry. "Yardıma dokunabilir." "Doğru, ve bu kız arkadaş olayının iyi bir fikir olduğunu düşünen ikiniz tarafından çeteleştirilirim. Hayır. Bunu şimdi yapamam. Şimdi olmaz. Her şey yolunda sayılır. Ben istemiyorum."

"Her şey yolundayken onunla uğraş..."

"Courtney, bu konuyu Lief'le konuşmalısın. Seni rahatlatılabilir ve eğer seni rahatlatılabilirse,

her şey senin için iyi olmaktan daha iyi olabilir."

"Bundan emin değilim. Bu onu kızdırabilir. Onu kızdırabilir ya da başka bir şey."

"Birlikte bir gezi planlıyorsunuz, değil mi?" Jerry sordu.

"Idaho'ya, ailesinin çiftliğine. Arabayla gideceğiz. Ailesi, erkek kardeşler, kız kardeşler, yeğenler. Birçoğu o civarda yaşıyor ama biz çiftlikte kalıyoruz."

"Yeni kız arkadaşın gidiyor mu?"

"Hayır," dedi Courtney. "Sadece ben ve Lief."

"Ah," dedi Jerry. "Uzun bir araba yolculuğu. Bu iyi bir şey olabilir

Lief ile sizi endişelendiren şeyler hakkında dürüstçe konuşmanızın zamanı geldi. En azından bunu düşünecek misiniz?"

Courtney kaşlarını çattı. "Bunu düşüneceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu konuyu açma düşüncesi midemi bulandırıyor.

incindim."

"Anlıyorum. Danışmanlığın arkasındaki teori, bu konular hakkında gerçekten konuştuğunuzda karın ağrısının geçmesidir."

"Sakin ona söyleme, Jerry! Unutma, söz vermiştin!"

"Ben asla sözümünden dönmem, Courtney. Ama neden tüm bu korkuyu içinde barındırıyorsun ki? kartları masaya koyup, bununla başa çıkıp yolumuza devam edelim mi?"

"Çünkü," dedi kararlı bir şekilde. "Her şey kontrolüm altında!"

Lief normalde Courtney'nin hasta olmadığı sürece okuldan bir gün izin almasını onaylamazdı, ancak bu yıl hiç okula gitmemiştii, bu yüzden müdüre gitti ve Çarşamba gününden önce onu dışarı çıkarmak için izin istedi.

Şükran Günü'nde Idaho'ya gitmek için. Sonra Salı gecesi kamyonu topladılar ve

Böylece çok ama çok erken çıkabileceklerdi. Courtney'i, yastığını ve bir tulumu, mızızlanarak ve sızlanarak saat beşten önce kamyonu sürükledi. En az yedi saatlik bir

yolculuk olacaktı.

Ayrıca buzlu gazlı içecekler, bir termos kahve, su, biraz enerji barları, kurabiyeler ve sandviçler de paketlemişti. Restoranların yoğun olduğu bir rota değildi.

Courtney uyanana kadar saat on olmuştu. "Günaydın," dedi gülümseyerek ve sonra konuşmayı kesti. Onu artık çok iyi tanıyordu - hem eski Courtney'i hem de bu yenisini, daha öngörülemez Courtney. Ona alışması için bolca zaman verdi. Herhangi bir günde hangi Courtney'nin uyanacağından asla emin olamıyordu.

"Ah," dedi gerinerek. "Uyumama izin verdiğin için teşekkürler. Saçlarım çok mu dağınık?"

Kıkırdadı. "İyi görünüyor. Acıktığınızda ya da susadığınızda yiyecek, kola ve şişe suyum var."

"Oh, ben uyurken hepsini emmedin mi?" diye sordu espriyle.

"Seni biraz kurtarmayı başardım."

Kadın kendini uyandırıp bir şeyler yiyip içerken o araba sürmeye odaklandı. Sonra dedi ki, "Sadece birkaç saatimiz kaldı."

"Güzel," dedi.

"Umarım biz oradayken çok sıkılmazsın," dedi. Kadın omuz silkti. "İyi olacağım."

"Erkek ve kız kardeşlerimin çocukları ve torunlarının hepsi orada olmayacak ama kuzenim Jim yakınlarda yaşıyor ve atları var. Bir gün oraya gidip birkaç at eyerleyebiliriz. -Eminim sorun etmez. Sen ve ben bir gezintiye çıkabiliriz. Eğer istersen."

Derin bir iç çekti. "Kötü bir fikir mi?"

"Dinle, sana söylemek istediğim bir şey vardı ama bu bir sır, tamam mı?"

Kalbi göğsüne düştü. Ne bekleyeceğini asla bilemezdi. "Elbette," dedi, bunun tutabileceği bir söz olup olmadığını merak ederek.

"Atlardan korkuyorum. Blue ile aram iyi artık. Diğerlerine de alıştım sayılır. Ama ben bir

doğal, tamam mı? Yani, binicilik derslerinden pişman değilim. Yaptığım için memnunum ve bence yapmaya devam etmeliyim. Ama henüz o kadar iyi değilim. Tanımadığım bir atı kontrol edemem. Ve ben Genellikle ata binmek zorunda kalacağımı bildiğim zaman koşarım."

Lief bir kahkaha attı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, iliklerine kadar aşağılanmış bir halde. "Bence bana söylememiş olman komik ve koşulara katlanmak!"

"Sanırım Lilly Tahoma biliyor. Beni, unutmam gereken kötü alışkanlıklarım olmadan, yeni aldığım için mutlu olduğunu söyledi. Ama sakın Kırılarda koşturup binecek bir at aramak için."

"Courtney, Blue'ya bindiğinde sorun olmuyor değil mi?" "Mavi'yi seviyorum," diye itiraf etti. "Beni asla fırlatmaz ya da ezmez. En azından bilerek yapmazdı. Ama bir süre sonra ona karşı iyi hissetmek için."

"Tamamen anlıyorum," dedi. Ama sonra yine güldü. "Tamam, hala gülüyorsanız o kadar da anlayışlı olduğunuzu sanmıyorum..."

"Court, senin yaşındayken benim de bir sürü korkum olduğunu düşünmüyor musun?" "Gibi mi?"

"Kazlar," dedi. "Çiftlikte bir gölümüz var, her bahar ve sonbaharda Kanada kazlarıyla dolardı; güneye ve kuzeye giderken. Otobüs durağına bisikletimle giderdim ve o orospu çocukları beni kovalayıp öldüresiye gagalamadan o gölün yanından geçemezdim! Kardeşlerim onlara saldırıp göle kadar kovalayabilirdi ama onlardan ölesiye korktuğumu biliyorlardı ve peşlerini bırakmazlardı!"

"Ciddi misin?" diye sordu gülerek. "Kazlar mı?" Kaşlarını çatı. "Hey, kazlar kötüdür ve köpekler kadar büyüktürler! Ve korna çalarlar!"

Kıkırdadı. "Bunu bilen var mı?"

Ona baktı, az önce aralarındaki oyun alanını eşitleyen bir şey söylediğini hissetti. "Herkes biliyor. Ve eğer ilgileniyorsan, artık onlardan korkmuyorum."

Kadın ona güldü. "Aferin sana. At fobim hâlâ aramızda. Ve ata binmek istediğimden pek emin değilim."

"Sana kalmış," dedi. "Tamamen sana bağlı. Ama ben Jim'lere gidip aileye merhaba diyeceğim. Sen de benimle gel. Eğer fikrini değiştirecek bir şey olursa, birlikte gideriz."

"Ne olabilir ki?"

"Şöyle bir şey söyleyebilirdi: 'Bu yaşlı Gert ve zar zor yürüyebiliyor ama yine de hafif bir biniciye binebilir. Sadece çok ama çok yavaş gidiyor.'"

Bu hoşuna gitmişti; gülüşünden bunu anlayabiliyordu. Küçükken, annesi hayattayken, onun histerik olduğunu düşünürdü. Onu her zaman güldürebilirdi. Courtney'e de Lana'ya olduğu kadar aşık olmuştu. Bir gece Lana'ya sarıldığında, Lana ona şöyle demişti: "Eğer bir şey olursa Lütfen Courtney'e göz kulak ol. Stu aptalın tekiyle evlenmiş bir aptal ve ben küçük kızımın iyi olduğunu bilmek istiyorum." "Sormana bile gerek yok!" demişti.

"Dinle, Court," dedi Lief. "Sıkılabilirsin, bunun farkındayım. Ama senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

"Oh, oğlum," dedi, koltuğunda kayarak.

"Annemle ilgili," dedi. "O gerçekten yaşılanıyor. Yavaşlamayacak, bu kesin, ama seksen yaşında. Sonsuza dek yaşamayacak. Onu arıyorum, biliyorsun. Haftada en az birkaç kez. Ve yaptığı aramayı biliyorsun Pazar sabahları kiliseye gitmeden önce mi? Çok eski kafalı. Hepimiz ona artık ücretler konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylediğimiz halde, haftada sadece bir kez şehirlerarası arama yapmasına izin veriyor. Ama o Pazar aramasında iki şeyi bilmek istiyor. "Nasıl olduğumu ve senin nasıl olduğunu."

Bir an sessiz kaldı. "Gerçekten mi?" diye sordu sonunda.

Başını salladı. "Annen öldüğünden beri senin için çok endişeleniyor. Ona karşı nazik olursan çok memnun olurum.

Onu her gördüğümde bunun son kez olabileceğini düşünüyorum. Rol yapmak zorunda değilsin ama ona biraz daha iyi davranırsan, belki eskiden yaptığın gibi ona Büyükanne dersen, bence bu onu iyi hissettirir. Bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ediyorum."

Yine sessizlik. Ve sonra dedi ki, "Bunu yapabilirim. Ama bir şartım var..."

"Ferrari mi? Porsche?"

Kıkırdadı. "Kazların olduğu gölü görmek istiyorum. Ama biz kamyonda kalıyoruz."

"Tamamdır," dedi. "Teşekkürler, Court."

Lief'in annesi onları bekliyordu; onlar için hazırды. "Çok mutluyum, çok mutluyum," dedi önce Courtney'i sonra da Lief'i kucaklayarak. "Sanırım insanlar daha sonra sadece merhaba demek için uğrayacaklar, sonra da yarın hindi yemek için gelecekler."

"Harika," dedi Lief. Sonra babası yalpalayarak içeri girdi. mutfakta, bir elinde gazetesi. Babası evdeyse, gazete onun eline iliştilmiş olurdu. "Baba," dedi Lief, onu kucaklamak için kendine çekerek. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Oldukça iyi," dedi. Sonra Courtney'e baktı. "Evet, genç bayan," dedi.

"Kendine iyi bak," diye cevap verdi. Ama ona bir gülümseme verdi.

"Artriti var," dedi Lief'in annesi. "Her iki dizinde, her iki kalçasında."

"Pek bir şey yok," dedi büyükbaba. "Sanırım çok fazla patates topladım. Zahmetimin karşılığı bu işte - artrit."

"Aç mısınız? Biraz sandviç hazırlayabiliriz." "Ben iyiyim anne. Arabada yedim. Yol boyunca atıştırdım. gerçek. Mahkeme?"

"Hayır. Yine de teşekkürler."

"Peki o zaman, kendine biraz kahve koy. Courtney, soda var. Şu pişirme işine dönsem iyi olacak, hepsini bitireyim ki yarın kuşa konsantre olabileyim."

"Kızlar bir şeyler getirmiyor mu?" Lief, kız kardeşi ve baldızlarını kastederek sordu.

"Elbette, elbette, getiriyorlar. Her şeyi getirmek istiyorlar ama bunun ne anlamı var? Hepsini getirirlerse ben ne yapacağım? Kuşu, ekmeği ben yaparım. küçükler için biraz kurabiye istedim. Oğlum, git bir fincan kahve getir."

"Önce çantalarımızı getireceğim," dedi. "Hemen döneceğim."

Mutfakta muhtemelen kendisi kadar eski olan büyük bir kasap bloğu çalışma adası vardı ve orada duruyordu, elleri hamur dolu bir kaseğin içindeydi. Courtney onun karşısında duruyordu. "Ne tür ekme?" diye sordu.

"Sadece benim basit tatlı hamurum. Çok süslü bir şey değil. Biraz rulo yapacağım, birkaç somun, belki kahvaltıda tarçınlı rulo için biraz ayırırım..."

"Hiç bükülmüş Fransız somunu yaptın mı?" Courtney sordu.

Büyükanne başını kaldırdı. "Bilmiyorum Courtney." "Nasıl yapıldığını göstermemi ister misin?"

Şaşkın bir sessizlik havadaydı. Sonunda Gram, "Bu çok hoş olurdu," dedi.

"Ne kadar pişireceğimi hatırlayamıyorum," dedi Courtney, çalışma alanına biraz un serpmek için un kutusuna elini daldırarak. "Ve sır için çırpılmış yumurtaya ihtiyacım olacak."

Büyükanne hamuru Courtney'ye doğru itti ve buzdolabına gitti. "Pişirme süresini hesaplayabiliriz," dedi. dedi, bir yumurta çıkardı. Bir kaseye kırdı ve bir çatalla çırttı.

"Peki fırçanız var mı? En iyisi fırçalamak." "Elbette," dedi.

"İzin ver nasıl yaptığını izleyeyim."

Courtney üç şeridi yoğurdu ve üç şişman yılan gibi yuvarladı, ardından Gram onları dikkatlice örerken

izledi. Uçlarını kapattı ve mükemmel bir örgülü somun elde etti.

"Kendini bir fırıncıya dönüştüreceğini ilan ediyorum!" dedi. Sonra çırpılmış yumurtayı ve bir fırçayı ona doğru itti.

"Önce bir kurabiye tepsisine koymamız gerekiyor ve işin zor kısmı da bu. Bazen parçalanmak istiyor."

"Yağlı çarşaf mı?" Büyükanne sordu.

Ve Courtney Kelly'nin bunu nasıl yaptığını hatırladı.

"Evet," dedi. Bir an sonra küçük ellerini somunun altına soktu ve somunu aktardı. Sonra da üstünü yumurta sıırıyla fırçaladı. "İşte oldu."

"Ben nasıl yaşıyorsam," dedi Gram. "Ne kadar da akıllısın. Bu çok güzel. Bir tane daha yapalım mı?"

"Elbette," dedi Courtney.

"O zaman kurabiyeleri alsak iyi olur."

"Aslında nasıl kurabiye yapılacağını bilmiyorum. Sadece tüpte satın aldığınız, önceden yapılmış ve kurabiye tepsisine veya mikrodalgaya koyduğunuz türden."

"Pah, biz gerçek olanı istiyoruz," dedi Gram. "Dosyayı çıkarayım. Okuyabiliyorsan yemek de yapabilirsin. Fırıncılıkla ilgilendiğini bilmiyordum."

Courtney omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece birkaç şey aldım, hepsi bu. Zaten televizyonda da bir şey yok."

"Bu bir gerçek," dedi. "O kutuda gece ya da gündüz izlemeye degecek bir şey yok. Tabii gerçek hayattaki o saçma sapan şeyleri sevmiyorsanız."

"Reality şovları mı kastediyorsun?" Courtney sordu.

"Bana sorarsanız çok saçma. İnsanlar hayatlarını yaşarken ya da sorunlarını çözmeye çalışırken diğer insanları izlememeli. Ve bu fikirden yola çıkarak televizyonda bir koca ya da bir eş! Bu fikir bile! Oyunculuğa ne oldu? Eğer içinde oyunculuk yoksa, beni rahatsız edemez." Courtney ona güldü.

"Şimdi bir bakalım, sanırım fıstık ezmesi ve çikolata parçacıklı," dedi Gram. "Bu sizin için uygun mu?"

"Benim için alışıyor. Ama yapılacak işler var."

"Önce onları yapalım. şu Fransız şeylerinden bir tane daha yapalım."

"Anladın büyükanne," dedi Courtney. "Kendimi bu işe bulaştırmamalıydım. Bütün gün meşgul olacağız."

"Evlat, ben böyle seviyorum. Bütün gün meşgulsün. şimdi acıktığında bana söyle ve bir mola verip bir şeyler yiyelim."

"Kurabiye hamurunu dört gözle bekliyorum," dedi.

"Ayrıca, sen ve büyükbabam saat dört gibi yemiyor musunuz?"

Saat kaçta?"

"O kadar erken değil," dedi. "O yaşlılar için. Daha çok dört buçuk gibi diyebilirim."

Courtney güldü. "Saat dört buçuğa kadar dayanabilir misin?"

"Seksen yaşına kadar bekle, genç bayan. Eskisi gibi geç saatlere kadar uyanık kalamayacaksın."

"Sanırım o da hemen köşede," diye alay etti Courtney. Ve böylece bütün öğleden sonra pişirdiler. Sonra tam dörtte-Otuzuncu gün jambonlu makarna ve peynir güvecinin yanı sıra dilimlenmiş domates ve kuşkonmaz yediler. Yemekten sonra Lief'in kız kardeşi Carol Teyze kocası olmadan sadece merhaba demek için uğradı ve hemen arkasından Rob Amca ve Joyce Teyze geldi. Çok kalmadılar, sadece biraz kek ve kahve içecek kadar kaldılar. Saat sekiz olduğunda büyükbaba kucağında gazetesiyile sandalyesinde uyukluyordu, büyükanne ise hâlâ mutfakta bir şeyler karıştırıyordu. Courtney ve Lief televizyon izliyorlardı. Sayılır.

"Sanırım o kekten bir parça daha yiyebilirim," dedi Lief ve mutfauğa doğru yöneldi.

Courtney belki de bugün bir aydır yediğinden daha fazla yediğini düşündü ama yine de ayağa kalkıp onu takip etti. Mutfauğa varmadan önce onun, "Anne, anne, sorun ne?" dediğini duydu.

Courtney kapının dışında bekledi. "Yaşlı kadınlar," dedi Gram kendini suçlayan bir kokuyla. "Duygusal yaşlı aptallar..."

"Ne oldu?" diye sordu. "Duyguların falan mı incindi?"

"Acıdı mı? Merhamet, hayır! Onları eski haline getirdim! O tatlı çocuğun neşeli haline geri döndüğünü görmeden önce öleceğimden çok korkuyordum. Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Bu ölüm muhabbeti de neyin nesi? Kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sordu nazikçe.

Gözyaşlarının arasından güldü. "Lief Holbrook, kendimi Seksen! Sabaha kadar ölmüş olabilirim."

Courtney onun kendisine sarıldığını duyabiliyordu. "Sanırım sabaha kadar dayanabilirsin."

"Umarım öyledir. Kuştan ben sorumluyum!"

Silver Springs, Idaho'daki Şükran Günü'nde tüm Holbrooklar orada olamasa da ev doluydu. Lief'in büyümüş, evlenmiş ve başka eyaletlerde yaşayan bazı yeğenleri gelmemiştii ama yine de masa doluydu. Bu eski kafalı köylüler, biri büyükler diğeri de çocuklar için olmak üzere iki sofrayı kurmayı severdi. Büyük bir geçiş töreni küçük insanlardan büyük insanların masasına; bu yıl Courtney yetişkinlerle birlikte oturdu.

İnsanlar onu görmekten mutlu görünüyordu; bu rahatlatıcıydı. Gölü gördü, üzerinde birkaç kaz bile vardı, güneğe giderken mola vermişlerdi. Kuzen Jim'in çiftliği değişmişti ama yeni hayvanları vardı - komşunun çiftliği satıldığında komşunun elinden aldığı bir çift kısırak. Kendini binmeye hazır hissetmiyordu. Lief Cuma sabahı erkenden ve Cumartesi sabahı yine erkenden, her iki seferde de kardeşleri ve kayınbiraderiyle birlikte ava çıktı. Çoğunlukla çiftlikte kaldılar - bol miktarda gölet ve

Yakındaki göller. Kendisine iki ördek aldı, ikisi de temizlendi ve Virgin River'a götürmek üzere buza konuldu.

Bütün hafta sonu Amber'a mesaj atmış. Amber'ın tatili de hemen hemen aynıymış gibi görünüyordu - büyük kardeşler, küçük yeğenler ve yeğenler, çiftlikte bir sürü insan.

Pazar günü eve gittiler. Büyükanne onlara kahve, hindili sandviç ve kurabiye yaptı. Sabahın köründe değil, iyi bir kahvaltıdan sonra ayrıldılar. Ve ilk

Yolculuğun birkaç saati arabada oldukça sessiz geçti.

"Davranışlarından gerçekten etkilendim Courtney. Teşekkürler."

İç çekti. "Neden orada yaşayamadığınızı bilmiyorum. Sanki daha da gençleşmiyor, anlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi. "Daha sık gitmeye özen göstermem gerekecek."

"Neden orada yaşayamıyoruz? Ailemizin yanında?"

"Bunu düşündüm ama sonunda Kaliforniya'dan çok uzaklaşmak istemediğime karar verdim çünkü muhtemelen ara sıra Los Angeles'a gitmem gerekecek. Senaryolar için hala ara sıra toplantılar yapıyorum. Hoşumuza gideceğini düşündüğüm bir ev buldum ve kararımı verdim."

"Havaalanları var. Ya yeni bir karar verseydik?" "Silver Springs'e taşınmak mı?" diye sordu. "Bulunduğumuz yeri seviyorum.

öyle. Ve oldukça iyi anlaştınız." "Kelly'nin orada olmasıyla mı ilgili?" diye sordu.

"Kelly'den hoşlanıyorum, bunu biliyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, hoşlanacağım bir kadınla tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Ama gelecek planlarının ne olduğunu da bilmiyorum. Buraya geldiğinde bir süre kalmayı, sonra da bir restoranda iş bulmayı planlıyordu. Bu o kız kardeşiyle sonsuza kadar yaşamak istemediğini söyledi, neredeyse söylediği ilk şey buydu, bu yüzden Kelly yüzünden Virgin River'da kaldığımı söyleyemem. Bak, Idaho'ya taşınmamız gerektiğini düşünmüyorum ama bence daha sık ziyarete gitmeliyiz. Sorun olur mu?"

"Elbette," dedi. "Her neyse."

On iki

Lief hayatında hiç bu kadar çok mesajlaşmamıştı. Ailesinin kağıt duvarlı evinde ve Kelly'nin cep telefonuyla Virgin River'da telefon çekmiyordu, telefonda konuşmak, özel şeyler söylemek ve Courtney tarafından duyulmak istemiyordu. Ailesi yarı sağırdı ama Courtney'nin duyma yetisi insanlık dışıydı. Bu yüzden Kelly'ye mesaj üstüne mesaj gönderdi. Bazen o da hemen cevap veriyor, bazen de biraz daha geç geliyordu. Kendini ders sırasında gizlice mesajlaşan bir çocuk gibi hissediyordu. En azından iletişim vardı, ama bu genç neslin buna nasıl katlanabildiğinden emin değildi - çok tatmin edici değildi.

Pazartesi sabahı kahve yaptı, içinde ördekler olan soğutucuyu kamyonetin arkasına koydu. duş aldı, bir kase mısır gevreği yedi ve saatine on beş yirmi kez baktı.

Bu da Courtney'nin gözünden kaçmadı.

Onu okula bıraktığında, "Eminim bugün ne yapacağını biliyorum" dedi.

Yanaklarındaki koyu lekeyi görmemesini umuyordu. "Ördekleri Kelly'ye götüreceğim. Senin aksine o ördekler konusunda çok heyecanlanıyor."

"Eww," dedi. "İğrenç."

Demek eski Courtney geri dönmüştü. Çekici Courtney'nin sonsuza dek sürmesini beklemiyordu. Ama bu onu, annesini ona verdiği için minnettar olmaktan alıkoyamazdı. ve istediği zaman tatlı olabileceğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

Arabayı biraz hızlı sürerek Victoria'ya gitti, ördeklerin bulunduğu soğutucuyla uğraşmadı, ama iki kısa vuruş yaptı ve arka kapıyı açtı. Kelly lavabodan dönüp

Ses. Aralarındaki hava çatırdadı. Sadece ona, o gül dudaklara, pembe yanaklara, kalın sarı saçlara bakarken kalbi çok daha hızlı atıyordu. "Herkes nerede?" diye sordu.

Gülümsedi. "Denny bugün işe gelmiyor. Jill ve Colin sanat malzemeleri almak için Redding'e gittiler." Yutkundu.

Sonra onun kollarına koştu, ceketini omuzlarından itti. Dudakları adamın dudaklarıyla buluştu, kolları adamın boynunu kavradı. Ağzı onunkinin altında açıldı, dilleri birbirine karıştı, nefes alış veriş hızlandı ve kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyordu. "Tanrım, seni özledim," dedi.

"Hayatımda geçirdiğim en uzun tatil hafta sonuydu," dedi.

Onu kaldırdı ve bacakları onun beline dolandı, elleri onu poposunun altından tuttu. Onun açık dudaklarına karşı güldü.

"Komik mi?" diye sordu.

"Sanırım bunu masanın üzerinde yapamayız," dedi. "Ya da en yakın duvara karşı."

"Bu pencerelerin yanında, bu kasabadaki insanların uğrama şekli oldukça riskli."

"On yıl önce sadece seni istemenin verdiği güçle seni üç kat yukarı taşıyabilirdim. Ya şimdi? Korkarım ki düşmek..."

"Ve ikimizi de incitmek mi?" diye sordu, boynunu, kulağını, yanağını öperek.

"Ve sevişmemek," dedi kıkırdayarak.

"Beni indirirsen yukarı ne kadar hızlı çıkabilirsin?" diye sordu.

"Benim bir avantajım var. Bacaklarım daha uzun." Onu ayağa kaldırdı. "Kaçsan iyi olur yoksa elbiselerini parçalara ayırırim."

"Tanrım," dedi, ayakları yere değiyordu. Bir elini elini yanağına dayadı. "Sanırım tüm bu olay üç dakikadan kısa sürecektir."

Onun sıvı mavisi gözlerine baktı, gülümsedi ve "Git!" dedi.

Bir ıgık atarak d6nd6 ve merdivenlere doğru koşmaya başladı, Lief de hemen arkasındaydı. 66nc6 kattaki yatak odasına vardığında nefes nefese kalmıştı ve yatağın 6zerine fırladı.

Lief kapıyı çarptı - aptal olmaktansa g6vende olmak daha iyidir

Bir kom6nde yaşıyordu ve tam onun 6zerindeydi, ağzı onunkinin 6zerindeydi. Kalçalarını hafifçe d6nd6rerek ona doğru bastırdı.

"Hm, hazır mısın?" diye sordu.

"B6t6n sabah hazırdım." G6mleğini başının 6zerinden kaldırdı, onu s6tyensiz bulduğu için çok mutluydu.

G6ę6slerini birbirine bastırdı ve y6z6n6 g6ę6slerinin yumuşaklığına g6md6. Sonra elleri pantolonundaydı, ıtıtını açtı, fermuarını indirdi ve bacaklarından aşağı çekti.

Pantolonu tamamen çıkarmak için yatağın yanında yere diz 6kt6 ve o pozisyondayken aklına bir fikir geldi. Kadının

bacaklarını ayırdı,

i bacaklarını 6pt6, onu daha da ayırdı ve ağzını onun 6zerine koydu.

"Yapma," dedi.

Başını kaldırdı. "Neden? Bunu seviyorsun." "Dayanamıyorum ve seni beklemek istiyorum!"

Ona sırtarak b6y6k elini g6ęs6n6n 6zerine koydu. "Benim için endişelenme, tatlım." Ve geri d6nd6, diliyle onu keşfediyor, hareketlerini başparmağının sert baskısıyla takip ediyordu. Kadın bir roket gibi fırladı, ona doğru itilirken sıkıştı ve titreşti.

Ona bir an verdi, sonra yavaşça kalkıp g6zlerinin içine baktı. "Bunu benim için yapmana bayılıyorum," dedi. "Sen ateşli, seksi bir kadınsın ve seni seviyorum."

"O zaman elbiselerini çıkar!"

Sırtarak 6nce g6mleğinin, sonra kot pantolonunun d6ęmelerini açtı ve botlarını tekmeledi. Sonra h6l6 g6l6mseyerek onun 6zerinde durdu. "Bana ne istediğini s6yle, tatlım."

"Seni içeride istiyorum."

Bir parmak eklemine kızın yumuşak fildişi yanağında

gezdirdi. "Oraya girdiğimde içimde belki on vuruş olduğunu fark etmişsindir. Oldukça ateşliyim."

"Sanırım bu kadarı yeterli," dedi ve kollarını onun boynuna dolayarak onu kendine yakın tutmak için uzandı. "Şimdilik."

Ellerini onun yumuşak saçlarına daldırdı, ağzını kendi ağzıyla buluşturdu, uzun, pürüzsüz ve mükemmel bir vuruşla içine girdi ve boğazından kısık bir sesle hırladı.

Sonra hareket etmeye başladı ve kadın da ona karşı uyum içinde hareket etmeye, onu içine almaya başladı. Küçük bir inilti çıkardı, alt dudağını sertçe emdi ve tekrar oldu. Dondu, sıkıştı, onu içinde tutmak için bir bacağını beline doladı ve basamaklı dalgalar halinde geldi. "Mmm," dedi adam onun ağzına karşı. "Mmm, tatlım.

Bu çok iyi hissettiriyor." Ve onu daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Kalçalarını birkaç kez pompaladı ve serbest bıraktı, zonklayan doruk noktası ondan lezzetli bir inilti getirdi.

Ve sonra hareketsiz kaldılar, birbirlerine tutunarak iyileştiler.

Bir dakika sonra başını kaldırdı, onun gözlerinin içine baktı ve ikisi de gülmeye başladı.

"İki buçuk dakika çok iyiydi," dedi ona. "Bir dahaki sefere daha iyi olacağım," dedi. "Ne kadar uzakta Redding?"

"Oldukça uzak," dedi. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Senden uzakta olmaktan nefret ediyordum. Bunun ne kadar önemli olduğunu anladım ama seni çok özledim." Onun kaslı sırtını tokatladı. "Ben de bunu özledim."

"Her zaman iyidir ama bekleyemediğinizde daha iyi olur. Eğlenceli. Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?" diye sordu.

"Hiç mantıklı değil. Hayatımdan kaçıyordum. Bu olmamalıydı. Ama olduğu için çok mutluyum. Hafta sonu boyunca iletişimde kaldığın için de teşekkür ederim, her dakika seni merak ettim."

"Tüm o lanet mesajlaşma olayları... Bu şekilde yaşayamam. Yani, arada bir 'beni al' ya da 'yeni başkan seçildi' gibi bir mesaj, bunu anlayabilirim. Sana sarılmaya, sesini duymaya ihtiyacım vardı." Onu öptü. "Seni tatmaya, altımda hissetmeye."

"En iyi kısmı da bu," dedi daha da sokularak. "Bu şekilde bir araya gelip konuştuğumuzda..."

"Bu vücuda ne kadar taptığımdan bahsedelim," dedi boynunu, göğsünü, dudaklarını öperek. "Ne mükemmel bir uyum. Yapabilir miyiz

Açlıktan ölene kadar böyle mi kalacağız?"

Kadın ona güldü. "Seni mutlu edecek her şeyi yaparım."

Zengin kahverengi gözleri ısındı ve kızın saçlarını geriye doğru taradı. "Seni mutlu edebilmek beni de mutlu ediyor. Seni ağlatabildiğim zaman, oturamayacak kadar tatmin olduğun zaman." Sonra gülümsedi ve onun içine girdi. Daha fazlası için hazırdı. "Bu sefer, tatlım, daha yavaş gideceğiz. Sana doyamıyorum."

"Özel bir muamele beklemiyorum," diye fısıldadı.

"Evet, bekliyorsun."

"Güzel. Ama sadece sen olduğun ve bana yaptığın her şey özel olduğu için."

Birkaç saat seviştikten sonra yataktan vazgeçmek biraz irade gerektirdi. Duş aldılar, giyindiler ve öğle yemeği için mutfağa gittiler. Kelly onlara birkaç sandviç hazırlarken Lief'in getirdiği ördekler buzdolabına gitti. Ayrı geçirdikleri uzun hafta sonuyla ilgili ayrıntıları birbirlerine anlattılar. Kelly, Colin ve Jill'e, Colin'in ailesine ve bu hafta sonu yapılacak olan toplantıya davet edilmişti.

General Walt Booth'un evinde. "Çok hoş bir geniş aile," dedi. "Walt, Shelby'nin amcası. Walt'un kızı Vanessa Shelby'nin kuzeni. Muriel de oradaydı elbette."

Ona Courtney'nin ne kadar keyifli olduğunu anlattı.

"Neredeyse eski Courtney gibi - tatlı huylu ve komik. Onun bu yönünü nadiren gördüğünüz için utanıyorum."

"Bunun yakında değişeceğini umuyorum," dedi.

"Ve umarım evime nasıl gideceğinizi hatırlarsınız."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Spike bu hafta bizimle yaşamaya geliyor. Onu bir seferde sadece birkaç saatliğine ya da daha az bir süre için bırakabilirim - o eğitimde olacak. Ya da ben eğitimde olacağım. Hangisi olacağını göreceğiz."

Hava alışılmadık derecede güneşli ve sıcaktı, bu yüzden ceketlerini giydiler ve kahvelerini dışarı çıkarıp verandada oturdular. Ördeklerden birini mi yoksa ikisini birden mi dondurması gerektiğini konuşuyorlardı ki yoldan gelen ayak sesleri duyuldu.

Adam evin köşesinden döndüğünde Kelly'nin nefesi kesildi. Bu Luciano Brazzi'ydi. Kelly'yi görünce durdu. Kelly de onu görünce ayağa fırladı.

"Luca!"

"Bella," dedi derin, ağır aksanlı sesiyle. Kısa bir selam vererek başını salladı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bir omzunun üzerinde taşıdığı yıpranmış deri çantasına uzandı ve bir cep telefonu çıkardı. "Ah, Bella. Açıklanacak çok şey var. Sen ve ben kandırıldık ve bize yalan söylendi."

"Ne?"

Luca Kelly ve Lief'in arasına baktı. "Korkarım bölüyorum, özür dilerim. Önceden arayamadım, adres vardı ama telefon numarası yoktu. Evin önüne park ettim ve zili çaldım ama kimse kapıya gelmedi. Kahkahalar duydum ve sesi takip ettim. Eğer özel olarak konuşabileceğimiz bir zaman varsa-"

"Ne?" diye sordu, hâlâ biraz şaşkındı. "Oh, Luca, bu Lief Holbrook. Lief, Luciano Brazzi, benim eski bir... arkadaşım. Luca, gel otur. Sana bir kadeh şarap getireyim." "Geri gelebilirim," diye teklif etti.

Kelly eğilip evin etrafına baktı. "Ekibin nerede? Tüm yardımcıların?"

"Yalnızım, Kelly. Seninle yalnız konuşmak için ne zaman geri dönebileceğimi söylersen, o zamana kadar kendimi meşgul edeceğim..."

"Şimdi," dedi. "Hemen şimdi konuşabiliriz." Lief'e döndü. "Bana müsaade eder misiniz? Bu konuşmayı yapmamın önemli olduğunu düşünüyorum."

Lief onun elini tuttu. "İstersen konuşmak için içeri girebilirsin, ben de burada verandada beklerim. Bana ihtiyacın olursa diye."

Ona gülümsedi ve avucunu nazikçe yanağına koydu. "Tamamen güvendeyim ama teşekkür ederim. Günümüzü kısa kestiğim için üzgünüm ama gidebilirsin ve Luca ile konuşmam biter bitmez seni arayacağım."

Başıyla onayladı. Sonra öne doğru eğildi ve ona kısa, derin bir öpücük verdi, bu davetsiz misafirin onu kimin sahiplendiği konusunda herhangi bir şüphesi olması ihtimaline karşı. Bunun için onu sevdi ve ona küçük bir sarılma verdi.

"Arayacağım," diye tekrarladı. Sonra Luca'yı evin içine soktu.

"Ah! Bella," diye bağırdı mutfağa bakarak. Koluyla geniş bir işaret yaptı. "Burada olmanın en azından bir nedenini görüyorum!"

"Burası kız kardeşimin evi Luca ve ben de ziyarete geldim. Şoförünüz bekliyor mu?"

"Şoför yok, asistan yok, vale yok. Yalnızım."

Onu masaya oturtmak için bir sandalye çekti. "En son ne zaman kendi başına araba kullandın?"

Oturdu. "Şımartıldım ama beceriksiz değilim. Arabayı kendim sürdüm. Nerede olduğunu öğrendiğim an geldim."

"Şarap mı?"

"Lütfen," dedi. Adam telefonu masanın üzerine koydu ve kadın telefonu kaybettiği telefon olarak tanıdı. "Belki sen de bir kadeh içmelisin, tatlım."

Ağzını kapatmak için konsantre olmak zorunda kaldı.

"Belki," dedi sonunda şaşkın bir fısıltıyla.

Bir dakika sonra onunla birlikte masada oturuyordu.

Adam kadehini ona doğru kaldırdı. "Daha iyi zamanlara..."

Kadeh kaldırmaya kadehiyle karşılık verdi ama hemen ardından "Açıkla Luca" dedi.

Telefonu ona doğru itti. "Cep telefonum çalındı," dedi. "Kaybolduğundan şüphelenmiştim. Dalgınım ve dikkatsizim. Asistanım hemen yerine koydu ve ben de yeni numarayla sizi hemen aradım." Telefonunu çekti telefonunu cebinden çıkardı ve mesaj ekranına tıkladı. "Yeni telefonumda sizden aldığım yanıt bu."

İlişkimizdeki belirsizlikten çok mutsuzum.
ve bu bende büyük bir strese neden oluyor. Bunu düşünmek için işten birkaç gün izin alıyorum, lütfen bana izin verin.
bunu yapmak için yer. Sadece birkaç gün sonra sizi arayacağım. Lütfen bu isteğime saygı göstermenizi rica ediyorum. Sevgiler, Kelly.

"Bunu ben göndermedim."

"Bunu şimdi fark ediyorum," dedi.

"Olivia isteyken beni görmeye geldi. Birlikte uyuduğumuzu düşündü ve benden durmamı istedi. Onu senin gönderdiğini, sık sık senin pisliklerini temizlemek için gönderildiğini, artık telefonlarıma çıkmayacağını, benimle işinin bittiğini söyledi."

"Bana öyle söylendi," dedi. "Bunu çok yakın zamanda öğrendim." "Luca, seni aramaya çalıştım, mesajlar, e-postalar gönderdim. I

Hatta sana mesaj iletmek için Shannon'la iletişime bile geçtim! Restorana gelmeliydin."

"Oh, yaptım tabii ki. Hemen ertesi gün. Bana kişisel nedenlerle, ailevi bir acil durum için izin aldığınız söylendi. Bir aile üyesine yardım etmek için şehir dışına çıkmakla ilgili bir şey. Durant ya da Phillipe senden haber aldığında beni arayacaklarına söz vermişlerdi. Tek akrabanın kız kardeşin olduğunu biliyordum ama onun da başka bir şehre taşındığını biliyordum.

küçük bir kasaba ve artık bölgede değildi. Sana ulaşmaya çalışmaya devam ettim ve sonunda, çok sinir bozucu geçen iki haftanın ardından, seninle yüzleşmek için dairene gittim. Ama gitmiştin."

"Peki ya sana gönderdiğim e-postalar?"

"Shannon, belli ki Olivia'dan aldığı talimatla, ofis bilgisayarındaki postalarımı taradı ve Senden gelen bir şey yok. Telefonumda e-postalarımı baktığımda senden gelen yeni bir mesaj yoktu. Silinen e-postaları kontrol etmek bir kez bile aklıma gelmedi. Kandırıldık."

"Nasıl öğrendin?" diye sordu ona.

"Telefonunu Phillipe'in masasında buldum. Onun telefonunu kullanıyordum.

Geçenlerde ofisimde kağıdımı hizalamak için bir cetvel arıyordum ve bunu buldum." Elini telefonun üzerine koydu.

"Neden, Luca? Olivia bunu neden yaptı? Bunu nasıl yaptı?"

"İş üzerinde tahmin ettiğimden çok daha fazla kontrolü vardı. Bu kadar çok insanımı kontrol ettiğini bilmiyordum. Belli ki hem iş hayatında hem de sosyal statüsünde onun yerine geçecek birinin varlığı onu tehdit ediyordu.

Bella, sana söylediğim her şey doğruydu.

Yirmi yıl boyunca aynı çatı altında ayrı ayrı çalıştık. Aramız her zaman çok iyiydi. Bana aşık olmasa bile kendini işimize adanmış olduğunu düşünüyordum. Ve evet, boşanmak için pazarlık yapmaya çalışıyorduk. Bunu dostça yaptığımızı sanıyordum. Elbette benden dünyayı istiyordu, ama benim bununla bir sorunum yoktu - ben adil bir adamım ve o da çocuklarımla annesi. Motivasyonu tamamen bencilce olsa bile, hem iş ortağım hem de şirketimizin başkanı olarak çılgın bir kadın gibi çalıştığına şüphe yoktu.

aile." Omuz silkti. "Ben eski kafalıyım. Niyetim her zaman ona iyi bakıldığını görmektir."

"Ama başka kadınlar olduğunu söyledi! Evliliğinizin dışında çocuklar olduğunu!"

"Kadınlar, evet-evliliğim bitmişti ve bazen yalnızdım. Zaman zaman, büyük bir ihtiyatla, gözüm başka yerlere kayıyordu. Ama uzun süre değil, Bella, sana söz veriyorum. Ve hiç çocuk olmadı." Başını iki yana salladı. "Ne çok yalan var."

"İnanılır gibi değil. Ya restorandan ayrılmasaydım? Onu bulabilirdik!"

Pişmanlıkla güldü. "Sadece sana yalan söyleyerek seni uzaklaştırmaya çalıştığını öğrenmiş olurduk. arkadaşlığımızı bitirmek için. Çaresiz, yaralı eş rolünü oynayacaktı. Kendini iyi hissetmediği için bahaneler uyduruyordu.

boşanmanın doğru olduğunu, ailenin iyiliği için eskisi gibi devam etmemiz gerektiğini söyledi, ama ben bu fikre katılmazdım. Telefonumu hiç bulamadım, eminim bir nehrin dibindedir. Tüm yalanları ortaya çıkaran senin telefonunu bulmak oldu. Bir itiraf diğerine yol açtı."

"İlk kim itiraf etti?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kimden şüpheleniyorsun? Phillipe'ten tabii ki. İşini kaybetme ve Bay Area'da bir daha asla iş bulamama tehdidi altında. Sonra genç Shannon, gözyaşları içinde. Sonra muhasebecilerden bazıları Personel Olivia'ya cevap verdiklerini kabul etti. Durant da onun adamıydı. Bu ev personelini hesaba katmıyor bile."

"Phillip'e ne yaptın?" diye sordu.

"Oh, onu oracıkta kovdum. Beni sözümü tutmamakla suçladı ve ben de haklı olduğunu itiraf ettim." Biraz kötü kötü sırttı. "Ama bana nerede olduğunu söyleyene kadar Son çekini postaladım. Böyle bir adamı nasıl yanımda tutabilirim? Beni şeytana satar!"

"Olivia telefonunuzu gece masasından aldığını söyledi..."

"Hayır, Bella. Buna dair bir kanıtım yok ama sanırım arabada unutmuşum. şehre birlikte gidiyorduk ve yolda kullandığımı hatırlıyorum. Kısa bir süre sonra onu bulamadım ve şoföre arabayı parçalatarak onu arattım."

Kelly alnını ellerinin arasına aldı. "Bundan sonra çok hızlı çalışmış olmalı," dedi Kelly.

"Çok hızlı bir şekilde, Phillipe'in ofisinde sizinle konuşurken çantanızdan telefonunuzu çalmayı kabul etmesiyle."

Kelly hafifçe güldü. "Ve bundan kısa bir süre sonra, mutfaktan sedyeye çıkarıldım!"

"Ne?!" Luca yüzünde şok olmuş bir ifadeyle öne doğru oturdu.

"Bunun seninle ya da Olivia ile pek bir ilgisi yoktu. Ziyareti bir darbe oldu ama o sırada telefonumun kaybolduğunu bile bilmiyordum. Mutfakta çantamdan düştü sandım."

"Bella, sana ne oldu?" diye sordu ellerini tutarak.

"Oh, Luca, o mutfakta hayatta kalamazdım. Stres çok fazlaydı. Ben senin kadar inatçı ya da dik kafalı değilim- Durant beni canlı canlı yiyordu ve Phillip sürekli bana karşı komplo kuruyorlardı. Ve bu, her ikisi de arkadaşlığımızın özel olduğunu bilmeden önceydi." Omuz silkti. "Mutfakta yere yığıldım. Göğsümü tuttum, zor nefes alıyordum, bayılmışım."

"Peki ya şimdi?"

Elini Jillian'ın mutfağına doğru salladı. "Şimdi mi? Sağlığım yerinde, kendimi iyi hissediyorum, dinlendim ve hayatımda çok az stres var."

"Peki ya adam?"

Sevgiyle gülümsedi. "Harika bir adam. Üzgünüm Luca," başını sallayarak söyledi. "Sen müsait olsan bile ben artık müsait değilim."

"Ah," dedi çenesini düşürerek. "Olivia'nın bana yaptığı en kötü şey bu. Seni benden aldı." "Pek sayılmaz. Ben gerçekten senin değildim ve sen de hiçbir zaman Benim. Hayatınız benim için çok karmaşık ve daha basit bir hayatınız olması için artık çok geç. Ve bu nedenle, ben de çok özel erkeğimle benzer nedenlerden dolayı işleri yoluna koyamayabilirim. Ama deneyeceğim Luca."

"Bu beni çok üzüyor," dedi. "Daha mükemmel bir kadınla nerede karşılaştım bilmiyorum."

"Olivia'ya ne oldu şimdi?" diye sordu. "Onu evinize zarar vermesi için Bay Area'da mı bıraktınız? aile ve iş?"

"Hayır, sevgilim, hayır. O kilit altında," dedi gülümseyerek. "Çocuklar okuldayken biz buna böyle derdik. ve biz de onların tüm eğlencelerini

ceza - araba yok, telefon yok, televizyon yok, arkadaş yok. Banka hesapları donduruldu, kredi hesapları askıya alındı, avukatlar ve denetçiler tesislerde muhasebe yapıyor, birçok kişinin işine son verildi. Tüm çocukları aradım, yıllardır konuştuğumuz şeyin gerçekleşmekte olduğunu açıkladım. bir ayrılık ve boşanma olacaktı. Onlara bunun adil ve dostane olacağına ve planlarını etkilemeyeceğine dair söz verdim. Umarım buna güvenebilirim ama bunun garantisi yok."

Vay be, diye düşündü. Kesinlikle Olivia sahne arkasında her türlü melodramı ve hileyi düzenlerken değil, korkunç bir çile olabilirdi. Ama bu onun sorunu değildi. Luca gibi bir adamla başa çıkmaya uygun olmadığının daha da büyük bir kanıtıydı.

"Seni terk etmeliyim," dedi. "Burada iyi bir hayatın var, bu çok açık. Ve gözlerinde özel bir parıltı var. I

"Keşke onu oraya ben koysaydım."

"Seni önemsemişimi biliyorsun. Sana iyi dileklerimi iletiyorum."

Elini dudaklarına götürdü ve parmaklarının arkasını öptü. "Teşekkür ederim, tatlım. Sanırım sana yeterince acı çektirdim. Ben ve komplikasyonlarım."

"Ne yapacaksın? Bugün San Francisco'ya geri mi döneceksin?"

Omuz silkti. "Yavaş yavaş, belki. Restoranlarda gizli bir cevhere rastlayabilirim ya da buna benzer bir şey. Acelem yok. Düşünecek çok şeyim var ve araba kullanmayı sevdiğimi fark ettim. Kontrolün bir kez daha bende olması iyi hissettirdi."

"Gitme," dedi elini sıkarak. "Burada kal. Bir misafir odası var. Jillian ve Colin, kız kardeşim ve ortağı, seni ağırlayacaklar. Bu gece birlikte yemek pişireceğiz, gerçi mutfakta ne varsa onunla idare etmen gerekecek. Yemek yeriz, şarap içeriz, iyi bir uyku çekeriz ve yarın arabayla geri dönersiniz."

"Peki ya senin çok özel erkeğin?" diye sordu.

"Onu arayıp bize katılması için davet edeceğim."

"Bunu kıskanmadan yapabiliyor mu?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "O ne İtalyan ne de huysuz bir

şef. Eğer müsaitse, bunu klas bir şekilde yapacaktır."

Luca buzdolabını açtığında "Ördek!" diye bağırdı.

"Idaho'nun vahşi doğasından," diye açıkladı. "Ama küçük bir sorun var: Lief on dört yaşındaki kızını da getirecek ve kız ördeğin iğrenç olduğunu düşünüyor. Muhtemelen onları vurup kendisi topladığı içindir."

"Hah! Küçük bir rahatsızlık. Makarna sever mi?"

"Sanırım," dedi Kelly gülerek.

"Güzel, onu tamir edeceğiz. Ve ördeğin tadını çıkaracağız! Nasıl istersiniz? Bal-portakal sosu? Cassoulet? Confit?"

Luca'nın olasılıkları düşündükçe heyecanının artmasını izleyerek ona güldü. "Elimde confit için ardıç ya da yenibahar meyveleri yok Luca. Ama domuz pastırması ve canınız cassoulet isterse sosis. Ya da sarımsakla ovabilir, yabani pirinçle doldurabilir, sebzelerle servis edebiliriz..."

"Şeri var mı?" diye sordu.

"Evet."

"Peki ya merlot?"

Kaşlarını çattı. Şeri turşusunu tanıdı -yani İtalyan-şeri, kekik, sarımsak, biberiye, fesleğen... "Merlotu ne yapacaksın?"

"İçmek için!" dedi elini havaya kaldırarak.

Ve bir kahkaha patlattı. Ah, şimdi hatırladı - onun seviyecek o kadar çok yanı vardı ki. O kadar eğlence ve hayat doluydu ki! Ve aynı zamanda, ilk kez fark etmemişti ki, bu onu ona aşık etmiyordu. Mutfakta birbirlerine çok benziyorlardı ve bu harikaydı ama başka hiçbir yerde doğru değildi.

Yemek pişirmeye başladı. Siparişleri almaktan çok mutluydu. Her şeyi ezbere bilmesine rağmen, her adımda ona yol göstererek kendini çok eğlendirdi. Bir keresinde, "Luca, tarifi biliyorum." dedi. O da, "Dikkat et, sevgili Bella'm! Sana bir sürpriz yapabilirim! Ve bu senin hayatını değiştirebilir."

Sadece güldü - sanki şımarık şeri ördeğine yeni bir dokunuş hayatını değiştirebilirmiş gibi!

Colin ve Jillian uzun bir alışveriş gününün ardından eve geldiler. Tanışma faslından sonra Colin yeni sanat malzemelerini güneşlenme odasına yerleştirdi ve mutfağa geri döndü. Bir süre masada oturup mutfaktaki koreografiye güldü. Jillian serasına gitti ve bir sepet dolusu marul, pırasa, birkaç küçük domates ve birkaç sıska yeşil fasulye ile döndü. Luca sepeti onun elinden kaptı ve yıkamak, pişirmek ve servis etmek için hepsini lavaboya attı-Kelly nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Daha sonra Lief ve Courtney geldi ve hepsi rahatça oturur oturmaz Luca'nın önlerine koyduğu antipasto tepsisinin içindekiler Buzdolabı ve dolaplar. Kelly'nin dondurulmuş Fransız somunlarından birini ısıttı, dokusu ve aroması üzerine gururla haykırdı ve onu masaya ekledi. Bandırmak için ekmek tabaklarına zeytinyağı ve birkaç baharat döktü. Courtney'i masanın başına oturttu, onun öfkesini tamamen yok etti ve kendisine hiç yer ayırmadı.

Daha sonra onlara ördek ciğeri mezeleri, ucuz havyar serpilmiş yumurta, peynir ve domates dilimleri servis etti. Her zaman bir şefin gerçek ölçüsünün son anda dolaptan ne çıkarabildiği olduğunu söylerdi. O Herkesi güldürene ve yemeklerine bayıltana kadar, kendi tarzında olduğu gibi durmadan konuşarak servis yapmaya ve dökmeye devam etti. Courtney'e kendi yaptığı İtalyan usulü makarna ve peynirden oluşan küçük bir güveç getirildi ve Courtney bunu herkesten uzak tutamadı. Çatalları sürekli olarak güvecini tehdit ederken, onu kıkırdattılar!

Luca ördeği masaya getirip kesmeden önce incelemeye başladığında Courtney bile etkilenmişti. Keskin bir bıçağı birkaç kilit yere ve ete uyguladı, genellikle sert ve gamlı, kemikten uzak düştü.

"Oturmayacak mısın Luca?" Jillian sonunda sordu.

"Neden? Ben sürekli yerim. Benim tutkum onu sizin ağzınıza götürmek. Mangia!"

Konuşmayı, şakalaşmayı, dürtüklemeyi, yemeği kaşıkla ağızlarına götürmeyi hiç bırakmadı. Lief bile bu performanstan keyif alıyordu ve Luca için hazırladığı her yemek bir performanstı. Elbette Kelly'nin Lief'in yanında oturması ve sık sık bir eli kalçasındaydı.

Ancak Luca'nın iyi ruh hali, neşesi, mizahı ve enerjisi ona, onu doğru yola getiren şeyin yemek pişirmek olduğunu hatırlattı. Şöhreti ya da zenginliği değil, çok sayıda restoranı ya da özel yiyeceklerin etiketlerindeki resmi değil, yaratıcılığıydı.

mutfakta. Gerçekten de ona düğün olabilir, onunla gurur duyabilirdi ama ona, onun kendisine olduğu kadar açık değildi. O zanaatına aşıktı. Ve bu onu ayakta tutacaktı.

Sonunda, masadaki herkes tıka basa doymuş olsa da, tiramisuyu getirdi.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye açıkladı. "Ona tarifi ve yöntemi mükemmel bir şekilde gösterdiğimden emin olmam dışında!"

Kelly gülerek, "Her zaman övgüyü hak ediyor," dedi.

Toplantı dağıldığında saat dokuz olmuştu.

Courtney'nin ertesi gün okulu, Jill'in bahçesi, Colin'in yapmak istediği şeyler vardı ve Kelly'nin de belirttiği gibi Luca'nın yola çıkması gerekiyordu.

Ama bu Kelly ve Luca'nın yeni bir şişe merlot ile oturmalarını engellemedi. Ördek karkasının kemiklerini ayıklıyor, her ısırıkta kendini tebrik ediyordu. Ayrıca sosların, çeşnilerin ve Hint turşularının değerli kavanozlarını açmış, her birini tadarken övgüler yağdırmıştı.

"Burada bir servet var," dedi.

"Umarım kirayı ödemeye yetecek kadar vardır, yine de bir serveti geri çevirmeyeceğim."

"Eğer doğru fabrikaya ve desteğe sahipseniz, bir servet" diye ısrar etti.

"Şu anda sadece piyasayı test ediyorum. İyi olduğunu zaten biliyorum - büyük büyükannemden geliyor. Her zaman iyi olmuştur."

"Birazını San Francisco'ya götürüp etrafı gezdireyim, bakalım orada bir pazar bulabilecek misiniz?"

"Bu çok hoş olurdu, Luca."

Elini tuttu ve şöyle dedi: "Söz verdiğim her şey -Kendi mutfağınız, kendi markanız, kendi restoran-ne zaman beni bu konuda ikna etmek istersen, sadece beni araman yeterli. Sizi bir gün içinde yerinize yerleştiririm."

"La Touche gibi başka bir restoranda çalışmayacağım," dedi. "Bu bir intihar."

"Aşçı yardımcısını, müdürü, personeli, şefleri siz seçeceksiniz. Ve kuralları siz koyacaksınız" dedi.

"Teşekkür ederim Luca. Bana olan inancın çok önemli."

"Peki bu tariflerin üretimi? Ödeyeceğim ve iyi ödeyeceğim. Ben de bir sözleşme yapacağız, böylece bir daha kira konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak!"

"Tarifler benim için çok değerli," dedi.

"Anlıyorum," diye başını sallayarak cevap verdi. "Bilmeni isterim ki, sadece konuşmuyordum, desteğime sahip olduğunu söylediğimde ciddiydim. Onsuz da başarılı olabilirsin ama ben de bunun bir parçası olabilirim..."

"Burada mutluyum," dedi ona.

"Bir ay ya da bir yıl, iki yıl içinde değişime hazırsanız, fark etmez. Beni arayın. Bu arada, yeni stajyerlerden birine Kuzey Kaliforniya'da sizin için bir dağıtım listesi hazırlatacağım. Kullanabileceğiniz bir destek mektubu yazacağım."

"Bu çok cömertçe olur. Teşekkür ederim."

Gece yarısını çoktan geçene kadar oturup içtiler ve konuştular ama Kelly ertesi sabah altıda mutfaktaydı. Luca da hemen ardından, kahve ve yiyecek bir şeyler için hazırды. Saat yedide ön verandada duruyorlardı ve arabasının motoru çalışıyordu.

"Ciddiyim, Bella. Beni ne zaman ararsan ara, seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Teşekkür ederim Luca. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Öpmek için ona doğru eğildi ve o da buna karşılık verdi. Derin bir nefes aldı, onu kendine çekti, ağzını kendi ağzıyla kapattı ve sihrini konuşturdu.

Ama Kelly için bu bir amcayı öpmek gibiydi. İki yıl boyunca tarifsiz bir tutkunun hayalini kurduktan sonra, bu son öpüşmelerine hiç benzemiyordu. Gök gürültüsü kafalarına ne oldu?

Onun için her şey bitmişti. Luca bir arkadaş ve akıl hocasıydı. Ona hayrandı, hayranlık duyuyordu. Ve artık onu ortağı, sevgilisi ya da fantezisi olarak istemiyordu.

Sonunda onu bıraktı. Gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve "Yine de başarın için seni destekleyeceğim" dedi.

O da gülümsedi. "Teşekkür ederim, Luca."

"Bana ihtiyacın olursa ara. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ne zaman olursa. Eğer dağlardan ayrılmaya karar verirsen, bana haber ver. Seni işe koyacağım."

Başını salladı. "Ve ailenle iyi şanslar. Ve tüm bunlarla."

"İyi bir çift olabileceğimize inanıyorum, Bella." "Belki," dedi. "Kismet değilmiş demek ki."

Ona melankolik bir gülümseme ve kısa bir selam verip yola koyuldu.

Kelly'nin kahvaltıdan sonra yaptığı ilk şey Courtney'nin okula gittiğini varsayarak Lief'in evine doğru yola çıktı. Lief'in kapısını çalmamış olmasına biraz şaşırmıştı ama Luca'nın evde kaldığını biliyordu.

Kapıyı açıp onu gördüğünde genişçe gülümsüyordu. "Aklımı okudun," dedi.

"Sana açıklamam gereken çok şey var," dedi. Ve mutfak masasında kahve içerken, Luca'nın ona anlattığı gibi tüm hikâyeyi anlattı; çalıntı telefonlar, sahte mesajlar, yalanlar.

Uzun ve karmaşık hikayenin sonunda Lief onu kollarına aldı ve "Ah, Tanrı Olivia Brazzi'yi korusun!" dedi.

On üç

Bugünlerde Holbrook'ların evinde sıkça duyulan bir şey vardı: "Courtney! Eğer Spike'ı kulübeden çıkarırsan, ona göz kulak olmalısın!" Spike kesinlikle gelmiş geçmiş en sevimli tombul, küçük, sarışın köpek yavrusuydu.

Yuvarlak bir vücudu vardı.

Yumuşak bir göbek, sarkık küçük kulaklar, siyah gözler ve havlamak için değerli küçük bir yip. Ve o bir kaka, işeme, çiğneme makinesiydi.

Sürekli hatırlatıldığı sürece Courtney bir eğitmen olarak ilerleme kaydediyordu. Sekiz haftalık Spike kulübeden çıkar çıkmaz dışarı çıkarılması gerekiyordu.

Yedikten ve içtikten hemen sonra dışarıda. Dışarıda oyun oynamaya ve boğuşmaya ara verdiğinizde!

Eğitim kısmına kendini gerçekten adanmış olan kişi Lief'ti ve bu onu hiç şaşırtmadı. Courtney daha çok sarılma kısmına adanmıştı. Çok uzun bir süre olduğu için Lief ve Courtney uzun zamandır birbirlerine sarılmamışlardı, bu fikri kabul ettiği için memnundu.

Courtney'nin anlamaya başladığı bir şey vardı: Amber'ın evine gidip Spike'ı yanına aldığı anda, Spike ahırda kalan diğer birkaç yavruyla birlikte bir kafese kapatılmıştı. Köpekleri ev köpeği değildi ve

onlar hakkında gerçekten duygusal. Spike'ın annesinin doğum ve emzirme için özel ayrıcalıkları vardı, sonra tekrar dışarı çıkarıldı. Durum böyle olunca, Courtney Spike'ı yanına almadı.

Onun soğuk gecede ahırda kapalı kalmasından hoşlanmıyordu.

Lief ve Kelly için tüm bunlar, okul saatlerinde Lief'in evinde gizlice sevişmek anlamına geliyordu.

Kulübesinde kalmak istemeyen bir yavru köpeğin feryat figan fon müziği.

Lief Kelly'ye, "Senin çığlıklarını ve feryatlarını onunkilere tercih ederim," dedi.

İtiraf etmesi gereken bir şey vardı: Yavru köpeğe sahip olmak bile, bazen büyük bir acı olsa da, Courtney'nin davranışları üzerinde olumlu bir etki yaratmıştı. Ona karşı kesinlikle daha nazikti. Görünüşü ve notları da iyileşmeye devam ediyordu. O artık

Binicilik sayesinde biraz vücut kütlesi kazanmıştı ve muhtemelen egzersiz sayesinde iştahı da artmıştı.

Amber ev ödevi için onların evine Courtney'nin Amber'ın evine gittiğinden daha sık geliyordu, bunun nedeni büyük ölçüde yavru köpekti.

O ürkütücü Gotik kız sadece bir anıya dönüşüyordu.

Courtney Noel tatili için Idaho'ya gitmek için kulis yapıyordu. Lief köpek yavrusu olayının iyi bir fikir olduğundan emin değildi. "Unutmamalısın ki ben de Amber'in çiftliğine çok benzeyen bir çiftlikten geliyorum. Büyükanne ve büyükbaba onu dışarıya kilitlemek ya da ahıra koymak isteyebilir."

"Ama onlara onun bir ev köpeği olduğunu, çiftlik köpeği olmadığını söylerseniz sorun olmaz."

Diğer bir şey de Noel'de Kelly ile biraz zaman geçirmeyi ummasıydı. Tüm zamanını değil ama en azından bir kısmını.

Courtney hiçbir ima ya da tahrikte bulunmadan, "Kelly ile birlikte olabilmek için mi burada kalmak istiyorsun? Çünkü ben ailemle olmayı tercih ederim!"

Bazen onu tahmin etmek çok zor oluyordu. Annesinin ölümünden önce çiftliğe gitmeyi severdi. Daha sonra, sadece nefret etmekle kalmamış, oradayken kimseyle konuşmaz olmuş ve çiftliğe gitmekten büyük zevk alıyor gibi görünmüştü.

Olabilirdiğince garip davranıyor ve görünüyordlardı. Şimdi öncelik tekrar aileye geçmişti.

"Bırakın düşüneyim, belki büyükanneyle konuşurum. Ya da belki bir köpek bakıcısı falan bulabiliriz..."

Lief, oldukça iyi içgüdülere sahip akıllı bir adam olarak, nadiren pişmanlık duyduğu şeyler yapardı. İşte bu yüzden

Courtney'nin babası Stu Lord'a Courtney'nin ilkokul fotoğrafını gönderdiğinde kendi aptallığına inanamadı.

Fotoğraf

Tamamen gereksizdi; Stu'dan uzun zamandır tek kelime duymamışlardı. Doğru hatırlıyorsa, Stu geçen ilkbaharda hafta sonu ziyaretlerinden bile vazgeçtiğinden beri. Stu'ya taşınacaklarını haber vermişti ama Stu buna da cevap vermemişti.

Doğrusu, fotoğrafı gurur duyduğu için göndermişti. Gururlu bir baba. Fotoğrafta çok güzeldi ve Mutluydu. Ve Lief, Stu'nun onu son gördüğünde oldukça korkunç göründüğünü hatırlıyordu. Stu'nun biyolojik kızının da annesi kadar güzel, akıllı ve sağlıklı olduğunu görmesini istiyordu. Kısa bir not yazdı:

Haftada iki kez ata biniyor, bugünlerde hayat hakkında çok daha iyi hissediyor ve bir Dağlarda yaşamaya alışmak çok güzel. Umarım her şey yolundadır. Lief.

Sonra 10 Aralık sabahı telefon çaldı. Arayan Stu'ydu.

"Hey, Lief, nasılsın dostum?"

"İdare ediyorum. Ya sen Stu?"

"Harika, teşekkürler, tek kelimeyle harika. Fotoğrafı gönderdiğin için teşekkürler, Lief. Küçük ufaklık harika görünüyor, değil mi?"

Okul ödevlerini olması gereken seviyeye getirdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Doğru Stu. Çok çalışıyor."

"Harika, artık düzeldiğine göre Noel'i bizimle geçirmesini istiyoruz. Orlando'ya gidiyoruz.

Aile tatili. Kızım da gelirse çok sevinirim. Sherry de bayılırdı."

Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Planlarımızı çoktan yaptık Stu. Aslına bakarsan, Courtney

Noel'de çiftliğe, ailemin çiftliğine geri dönebiliriz.
Annemle çok yakınlaştı."

"Şey," diye güldü. Ve gerçekten de güldü. Vay vay vay.
"Bunu gelecek yıl yapmayı planlamanız gerekebilir. Çünkü
Sherry, ben ve çocuklar onu yanımızda istiyoruz. Onu uzun
zamandır görmedik."

"Sen de onu aramadın Stu. Aylardır senden bir bok
duymadık. Aslında seninle en son konuştuğumda -sanırım
geçen Nisan'dı- Courtney'e katlanmaktan bıktığını ve onun
artık benim olduğunu söylemiştin. Ve Stu, ben de bunu
kabul ettim."

"Vay vay vay, bu kesmeyecek dostum, çünkü ben
Velayet bende. Ben velayet sahibiyim. Bu küçük detayı
hatırlıyor musun? O zaman ona söyle, evlat. Ayın 18'ine
kadar burada olmasını istiyorum. Ayın 20'sinde Orlando'ya
gidiyoruz. Ayın 20'sinde
iyi vakit geçirin."

"Hiç sanmıyorum Stu. Courtney bunu yapmak
istemeyecektir. Sen ve Sherry onu çoktan çiğneyip
tükürdünüz bile. Artık canına tak etti."

"İşte anlaşma, Lief. Ya bunu benim yöntemimle yaparsın
ya da açıkça reddedersin, bu durumda gözaltı
müdahalesinden bahsediyoruz ve kanunun devreye
girmesine izin veriyorum. Ondan sonra, sanırım
kalıcı olarak bizimle yaşıyor."

Lief, rüzgârın kendisini dışarı attığını hissetti. "Lütfen
bunu yapma Stu. Lütfen yapma. Bunu yapmak için çok
uğraştım.

Courtney yoluna devam ediyor. Daha fazla belirsizliğe ya da
kafa karışıklığına dayanabileceğini sanmıyorum. Lütfen Stu."

"O zaman sanırım ayın on sekizinde burada olması
mantıklı. Daha Noel'deyiz. Dönüş rezervasyonunu 2 Ocak için
yaptırın. Sonra dağlara geri dönebilir. Ya da...? Bununla
savaşmak istemiyorsun, değil mi Lief, eski dostum?"

Sesi sadece cızırtılı bir nefes olarak geliyordu. "Lütfen
Stu... Hadi..."

"Hayır, olan bu. Ayın on sekizinde. Onu ne zaman
alacağımı söyle."

Stu telefonu kapattı. Ve Lief, karısı öldüğünden beri ilk kez derin bir çığlık atmak istedi.

Lief başka bir şey yapmadan önce avukatını aradı. Lana öldüğünde, bu onun acısını daha da artırsa da, Stu'nun istediği buysa Courtney'nin Stu'ya gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

istedim. Neyse ki Stu'nun ikinci bir evliliği ve ailesi vardı ve bu onun için o kadar da önemli değildi, bu yüzden Courtney bir süre gidip geldi. Stu, Lief ile ortak bir velayet düzenlemesini kabul etti, ancak Stu birincil vasi olarak kaldı.

Sonra Stu'nun Courtney'den bıktığını söylediği o korkunç gün geldi. O gün en güzel gün olmalıydı ama küçük kızının çektiği acı Lief'i çileden çıkarmıştı. Lief'in ölümcül hatası, o anda Courtney'nin velayetini almak için yasal işlem başlatmamak olmuştu. Onun yerine Courtney'i yanına çekmiş, hafta sonu ziyareti için bile olsa Stu'nun evine dönmek zorunda olmadığını söylemiş ve Bir zamanlar şehir dışında bir yer arıyordum. Gürültüden, karmaşadan ve Stu'dan uzak bir yer.

Bugün avukatı aradığında, Lief'in Stu'nun tatil için kızını görmesine izin vermeyerek sadece yasaları çiğnemekle kalmayacağı, aynı zamanda Lief'in velayet dilekçesini daha zor hale getirebileceği konusunda bilgilendirildi. "Gördüğüm kadarıyla," dedi avukat, "Courtney sorumluluk yaşına yeterince yaklaşmış durumda ki bir yargıç onun nerede yaşamak istediğine dair tercihini dinleyebilir.

ve kiminle yaşayacağını. Eğer şimdi işbirliği yaparsan, bu daha kolay olacak. Bunu kabul etmek ne kadar zor olsa da, hem senin hem de Courtney'nin çıkarları için en iyisi bu."

Lief, "O bunu bu şekilde görmeyecek," dedi.

İçgüdüsel olarak Kelly'yi görmeye gitti. Kelly onun kızgın yüzüne bir kez baktı ve "Ah-oh. Neyin var?" dedi.

"Konuşmak için biraz vaktin var mı? Biriyle konuşmam lazım. Grace Valley'e gideceğim ve

Danışman, ama önce bunu çözmem gerek." "Courtney, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama olacak, bunu biliyorum.

Bu onun babası."

Kelly kaşlarını çatı. "Ondan çok nadiren bahsediyorsun, bir faktör olduğunu düşünmemiştim." Çalışma masasındaki bir tabureyi işaret etti.

adasına gitti ve ona bir fincan kahve doldurdu. "Neler oluyor?" "Asla arkamı dönmemeliydim," dedi Lief.

"Biliyorum

Bunu hayal etmek sizin için zor olacak ama Lana ölmeden önce Courtney en tatlı, en nazik, en sevimli çocuktü.

Neredeyse hiç sorun çıkmazdı. Onunla disiplin kolaydı. Ama sonra annesi öldü ve hayatı cehenneme döndü. Zavallı çocuk bir keder birikintisi olmakla kalmadı.

Hayatta kalan ebeveyni Stu ile yaşıyor ve iki haftada bir beni ziyaret ediyordu. Ve babasının evinde ona bir köpekten daha kötü davranılıyordu."

"Nasıl, Lief?" diye sordu. "Tacize mi uğradı?"

"Stu'nun karısı yerine koyduğu bir orospusu ve çocukları yerine koyduğu iki küçük veledi var. Sanırım oğulları şu anda yedi ve on yaşlarında. İki yıl önce, beş ve sekiz yaşlarındayken korkunçtular, disiplinsiz canavarlar. Tüm ev çığlık atan, kavga eden bir karmaşaya dönüşmüştü. Courtney hafta sonu eve gözyaşları içinde gelir, oraya geri dönmek zorunda kalmamak için yalvarırdı ama elim kolum bağlıydı. Bir keresinde bacağında bir çocuğun ısırık izi bile vardı! Onu doktora götürmemi gerektirecek kadar kötü bir ısırık. Bavulundaki giysiler yıpranmış ve lekelenmiş olarak geri geliyordu; yiyeceklerle değil, keçeli kalem, boya, çamaşır suyu gibi şeylerle. Küçük piçlerden biri o uyurken saçını kesmişti. Tam bir kabustu."

"Babası bunun olmasına neden izin versin ki?"

"Ortalarda yoktu. En iyi ihtimalle vasat bir yapımcıydı ve çalışma saatleri uzundu ya da telefonda veya bilgisayar başındaydı.

Üvey anne Sherry çocuklara bakmıyor, sadece gidip

oynamalarını söylüyor, Courtney'ye büyük bir kız olduğunu ve mızızlanmayı bırakmasını söylüyordu. Stu'nun onu neden yanında istediğini hiç anlayamadım. Onunla hiç vakit geçirmedim.

onu korumak için. Ayda birkaç hafta sonu ona sahip olma ayrıcalığı için nafaka ödedim, ama kesinlikle bu büyük Stu için yeterli bir teşvik değildi. Ve sen de Muhtemelen ne olduğunu tahmin edersiniz. Courtney değişti. Farklı görünmeye başladı. Davranmaya, karşı koymaya başladı. Saçları yedi farklı renge büründüğünde ve küçük bir korku filmi gibi görüldüğünde Stu Çoğu zaman benimle yaşayacak, arada bir de onu ziyaret edecekti. Sonraki bir yıl boyunca benimle yaşadı, Stu'yu ziyaret etti, tüm yol boyunca tekmeledi ve çığlık attı.

"Çok daha sonra, onu geri aldıktan sonra fark ettiğim şeyler vardı, hemen fark etmem gereken şeyler, ama ben deneyimli bir baba değilim," diye devam etti. "Annesi öldükten yaklaşık altı ay sonra ağlamayı bıraktı, yaklaşık altı ay sonra

Stu'nun evinde işkence görüyordu. O da gülümsemeyi bıraktı. Düzenli olarak internette yaptığı aramaları kontrol ettim ve intiharı araştırdığını gördüm. Bir kuşu hayatta tutacak kadar yemek yemiyordu ve dondurma ya da çikolata gibi suçlu zevkleri yoktu. Okulda başarısız oluyordu. Bunun gibi şeyler. Ve

Lana öldükten yaklaşık bir buçuk yıl sonra bir gün her şey doruğa ulaştı. Courtney babasının evinden beni aradı ve gelip onu almamı söyledi - üvey annesi ona defolup gitmesini ve dışarıda kalmasını yoksa onu koruyucu aileye vereceğini söylemişti. Gelmezsem kaçıp gideceğini söyledi. Yerde uyuyordu çünkü Sherry'nin annesi ziyarete gelmişti ve kafasına vurulduğu için başı kanıyordu. oyuncak kamyon."

Kelly'nin nefesi kesildi ve ağzını kapattı.

"Ve ben onu kaybettim. Kaybettim. Otuz dakika içinde oradaydım.

Courtney kapıyı açtı ve ben de ona uyuduğu yeri göstermesini söyledim.

oyuncak odasının zemininde. Ondan bana normal odasını göstermesini istedim.

-Büyükanne için yapılmış bir misafir odasıydı, dolap, çekmeceler ve banyo büyükannenin kıyafetleriyle doluydu -

Stu kızı için bir oda bile sağlamamıştı. Oyuncak kamyonndan kanayan kafa mı? Neredeyse

Sür! Televizyonun sesini duydum ve Sherry ile annesini sinema odalarında şarap içerken televizyon karşısında yoga yaparken buldum ve kıkırdıyorlardı çünkü çakırkeyiftler. Courtney'e kapının yanında beklemesini söyledim ve Stu'nun ev ofisine gittim, onu gömleğinden tutup sandalyesinden çektim, oyuncak odasına, misafir odasına, gösterim odasına, Courtney'nin daha sonra üç dikiş atılan kafasının arkasına bakmak için ön kapıya sürükledim. Sonra da bana o küçük ucubeyi hayatından çıkarmamı, sürekli şikayet etmesinden bıktığını söyledi. Ve ben de onu duvara çarptı, ona bir sürü korkunç isim taktı ve hayatını tehdit etti."

Kelly bir an sessiz kaldı. Sonunda bir ses çıkardığında, bu "Whew" oldu.

"Evet," dedi yere bakarak. "Büyük Hollywood yapımcıları bir çiftçi çocuğuna bulaşmamalı. Biz taşrada biraz kavgacı yetiştirildik."

"Tanrım, Lief. Bu kadar travma geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Tamamen. Onu eve getirdim, hemen danışmanlık almaya başladım, ancak bunun pek yardımcı olduğunu göremedim. I şehir dışında bir ev aramaya başladım ve şu anda içinde bulunduğum evi buldum. Oraya yerleşmem beş ayımı aldı. İster inanın ister inanmayın, Courtney geçen bahardan bu yana çok yol kat etti."

"Görünüşe göre onunla tanıştığımdan beri çok yol kat etmiş. En azından babasının yanına dönmek zorunda değil. ev."

"İşte sorun da burada. Stu bu sabah beni aradı. Noel için onu istiyor..." "Yapma!"

Kelly söyledi.

"Avukatımı aradım, bir kutunun içindeyim. Stu onu hemen hemen dışarı attığından beri, onun elimde olduğunu biliyordum. O sırada tek istediğim ona yardım etmek, durumu kontrol altına almaktı ve velayet düzenlememizi yasal olarak asla değıştirmedim. Bunu, onu değerinden daha fazla sorun çıkaran küçük, tuhaf bir ucube olarak görürken yapmalıydım - muhtemelen bana hiç sorun

çıkarmazdı. Bunu şimdi yapacağım elbette, ama

Bu bizi Noel'den kurtarmayacak. Stu onların Disney World'e aile tatiline gidiyor. Umarım bunu atlatabilir. Ondan önce onunla tekrar konuşacağım - nerede olduklarını bildiğimden emin olacağım, bir sorun olması durumunda yakınlarda olacağımı bildiğinden emin olacağım, onu çocukların oyuncak odasında yere koymadığından emin olacağım."

"Sence gidecek mi?" Kelly sordu.

"Onu ben alacağım. Onu aslanın inine göndermeyeceğim. Onu götüreceğim ve aynı otelde kalacağım..."

"İyi," dedi. "Yani Noel için kötü ama önümüzde başka Noeller de var..."

"Bu benim hatam," dedi. "Geçen yıl Stu'yla iki kez temasa geçtim - çoğunlukla onu öldürmeye söz verdiğim için duyduğum suçluluktan. Onu aradım ve taşınacağımızı söyledim, böylece

Beni adam kaçırmakla suçluyor. Courtney'nin son okul fotoğrafını gönderdim. Tamamen temizlenmiş, artık Goth değil. Onun

Gülümseme gerçek görünüyor. İyi gittiğini ve notlarının tekrar A'ya yükseldiğini belirten bir not karaladım. Eğer onu kendi haline bıraksaydım, onun vahşi, sorunlu bir Goth karakteri olduğunu düşünmesine izin verseydim, muhtemelen ondan haber alamazdım." Bir nefes aldı. "Ama onu sev ya da sevme, o kızımın babası. Bir sorumluluğum olduğunu sanıyordum. Lanet olsun. Ben büyürken tüm bu sorumluluk konuşmaları için aileme lanet olsun!"

Mavi gözleri biraz akışkan olsa da ona gülümsedi. "Aferin sana. Koridorun hemen sonunda aynı otelde olacaksın, böylece işler çığırından çıkarsa onu kurtarabilirsin." Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Son zamanlarda beni hayrete düşüren anlar oldu," dedi. "Mesela anneme bükülmüş Fransız somununun nasıl yapıldığını gösterirken eski Courtney'i gördüm. O çocuğu seviyorum Kelly. O benim kızım."

Kelly doğruldu. "Annene bükülmüş bir Fransız somunu mu gösteriyordu?"

Başını salladı. "Senden öğrendiğini biliyorum..."

"Vay canına. Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bence bu sadece onun korkusu ve özgüven eksikliği..."

"Bu konuda sana yardımcı olamayacağımı biliyorsun, değil mi? Sempatı duyabilirim ve kulak verebilirim ama hepsi bu. Her şeyden önce, hiçbir deneyimim yok, hiçbir görüşüm yok. İkincisi, Courtney gerçekten yardımımı istemiyor. Bana katlanıyor, hepsi bu. Ama beni birazcık bile sevseydi, seninle gelirdim. Kötü insanlarla başın derde girerse, canlarına okumaktan ve isimlerini almaktan mutluluk duyarım."

"Sanırım bunu takdir edecektir..."

"Sana güveniyor, Lief. Ona yakınlarda olacağını söylersen, eminim iyi olacaktır."

"Tüm bu melodram için özür dilerim. Bunların hiçbirinin onun hatası değil, gerçekten değil."

Onun eline uzandı. "Biliyorum. Belki bunu da atlatırız."

"Noel için de özür dilerim."

"Merak etmeyin. Ben meşgul olacağım. Belki ben yardımcı olabilirim, Spike'la ilgilenmemi ister misin?"

"O bir yük," dedi Lief.

Gülümsedi ve onun elini sıktı. "Bu bana yapacak bir şey verir. Belki Courtney'den biraz puan alırım."

Lief Kelly'nin yanından ayrılır ayrılmaz hemen sebzeleri soğutucu çekmecelerden ve buzdolabından çıkarmaya başladı. Çalışma adasının üzerinde büyük bir yığın oluşturduktan sonra fark etti ki içgüdüsel olarak bunu yapardı.

Lief'in anlattıklarının çoğu onu şoke etmişti.

Courtney'nin sorunları onunkilerden çok daha büyüktü, bu kesindi. O zavallı çocuk, henüz yetişkinlerin işlev bozukluğunu anlamak ona bakması gerekiyordu. Ve kim onu suçlayabilir ya da hatalı bulabilirdi ki? Kelly'nin savaşıma şansı olmadığını anlaması için onu sevmesi gerekmiyordu.

İkincisi, Lief'in bağılılığı ve yükümlülüğünün ağırlığı artmaya devam ediyordu. Yine de, sorunlu bir genç kızın iyiliği için, başka türlüünü istemezdi. Ama bu kesinlikle bir şeyleri değıştirecektir. Kelly için o ailenin bir parçası olmak çok zor olurdu. Bu mümkün olmayabilir.

Kelly ve Lief biraz konuşmaya başlamışlardı. Noel'de birbirlerini görebileceklerini söylediler. Jillian ve Colin doğuya dönüyorlardı. Riordan kardeşlerden biri Luke ve Shelby de gidecek ve Shelby'nin amcası Walt'u onların yokluğunda kabinleri kontrol etmesi için bırakacak gibi görünüyordu. Kelly'ye gitmek isteyip istemediğini sormuşlardı ama o hemen reddetmişti. Bir kısmını Lief'le geçireceği sakin bir tatili dört gözle bekliyordu. Belki de Lief ve Courtney ile.

Ama Orlando'da olurlarsa olmazlar.

Biraz yalnız kalmak o kadar da kötü bir şey değildi. Meşgul olacaktı. Belki de ev işlerine yardım edebilirdi. Asistan Denny'nin tatil için biraz zaman ayırmak istemesi ihtimaline karşı bahçeler. Yemek pişirir, konserve yapar ve fırında pişirirdi. Yalnız kaldığında böyle yapardı. Sıkıntılı ya da kararsız olduğunda.

Neden kendisine aşık olmakta özgür olan bir adama aşık olamıyordu?

"Hayır!" Courtney dedi ki. "Hayır, beni zorlayamazsın!"

Lief, Jerry Powell ile konuşmuş, Powell da onu haberi mümkün olan en kısa sürede vermesi için teşvik etmişti. Courtney'nin bu fikre alışması için zamanın yanı sıra bir sonraki randevusunda Jerry ile endişeleri hakkında konuşması için de zamanı vardı. Bir sonraki O gün onu okuldan eve getirdiğinde, ona kırdı.

"Sizi zorlamayacağım, Court. Sizden buna son bir kez daha katlanmanızı istiyorum ve avukatımı

velayet sözleşmesinde bir değişiklik yapın ki bir daha yapmak zorunda kalmayasınız."

"Lütfen," dedi. "Lütfen beni göndermeyin!"

"Seni göndermeyeceğim," dedi. "Seni kendim götüreceğim. Orlando'da nerede kaldığını öğreneceğim ve gideceğim. Hatta aynı uçakla gidebilir, aynı otelde kalabilirim. Hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eminim sadece bunu söylüyorsunuzdur. Bahse girerim gününü güzelleştirmiştir - Noel'i kız arkadaşınla geçirmek için seni özgür kılmıştır!"

"Neden öyle dedin ki? Hayır," dedi başını sallayarak.

"Neden mi? Çünkü bunun seni oldukça Stu velayeti ya da ziyareti bırakmaya karar verdiğinde çok kızmıştın. Sana bunu yaptığı için onu öldürmekle tehdit ettin!"

"Hayır!" Lief söyledi. "Hayır, Court! Sana bu şekilde davrandığı için onu öldürmek istedim!"

"Kulağa öyle gelmiyordu," dedi ve aniden dönerek ondan uzaklaştı.

Kolundan tuttu ve onu geri döndürdü. "Böyle mi düşünüyorsun? Seni tam zamanlı olarak geri getirdiğim için kızgın olduğumu mu?"

"Öyle görünüyordu. Annem öldükten sonra yaptığın ilk şey beni Stu'ya göndermek oldu. Sonra Stu beni geri gönderdi ve dedi ki, Hayır, seninle yaşayacak, beni ziyaret edecek. Sonra 'Al şu küçük ucubeyi' dedi ve sen de onu duvara dayayıp öldüreceğini söyledin. Sonra evine dönerken morarmış gibiydin, çok kızmıştın! Kimsenin beni istemediğini anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Gidecek hiçbir yerim olmadığını?"

Lief büyük odasındaki kanepeye güçsüzce çöktü. Bütün olanlara tanık olmuştu. Nasıl olur da anlayabilir miydi? Kafasının içinde ona.... lanet olsun dememesi gerektiğini söylediğini duydu.

Ama o gitmişti. Odasının kapısı çarpıldı.

Vücudundaki kemikler erimiş gibi hissetti. O kadar yanlışı anlamış olamazdı, değil mi?

O mu? Lana'nın ölümünden sonraki bütün bir yılın filmini zihninde oynatmaya çalıştı, her şey dün gibi ortadaydı ama Courtney'nin bakış açısından göremiyordu. Karısı isteyken anevrizmadan ölmüştü; çoktan gitmiş olmasına rağmen hastaneye gelmesi için çağrılmıştı. Court'u okuldan almak zorunda kalmış ve kendi boğucu gözyaşları arasında açıklama yapmaya çalışmıştı. Küçük kızını tutmak, onunla birlikte ağlamak, annesini gömmek çok karanlık bir bulanıklıktı.

Ondan sonra da onu Stu'ya gönderdi. Lief onu sadece ayda birkaç kez kısa bir hafta sonu için alabildiği için o orospu çocuğundan nefret ediyordu. Ne de olsa onu Stu büyütmemişti; ara sıra hafta sonları dışında ona hiç sahip olmamıştı.

Sonunda ayağa kalktı, kendini çenesini kaldırmaya zorladı ve Courtney'nin odasına gitti. Kapıyı çalmadı. Kapıyı açtığında onu cep telefonu ile konuşurken buldu. "Her kimsen ara Geri dön," dedi. "On dakikaya ihtiyacım var."

Kapattı ve beklentiyle ona baktı.

"Öyle değildi," dedi. "Hayatımın en kötü günü annenin öldüğü gündü. İkinci en kötü gün ise babanın 'Sanırım Courtney artık bizimle yaşamaya geliyor' demesiydi. Courtney'i hafta sonu ziyaret edebilmek için onunla savaşmak zorunda kaldım. Seni ayda iki hafta sonu görebilmek için ona nafaka ödemek zorunda kaldım. Senin için gelmemi istediğin gün, ona şiddet uyguladığım gün, sana böyle davranmasına izin verdiği için, senin hakkında böyle konuştuğu için, seni güvende tutmak için hayatını ortaya koymasına gerekirken seni itip kaktığı için onu öldürmek istedim! Sevildiğini ve istendiğini bildiğinden emin olmak için. Tanrı'ya yemin ederim."

Çenesini kaldırdı. "Kızmış gibi görünüyordun Çünkü sana bundan sonra senin sorunun olduğumu söyledi" dedi.

"Bunu söylediği için onu öldürmeliydim. Senin böyle hissetmene asla izin vermemeliydi. O hatalıydı."

"Ve oraya gitmek zorunda mıyım? Noel'i onunla geçirmek için mi?" "Seni kendim götüreceğim. Yakınında olacağım,

cep telefonum açık olacak.
ve eğer işler mükemmel değilse, seni

Orada. Lütfen bana güvenin."

Aşağıya baktı. "Tatilden yararlanmamanız çok komik," dedi. "Sen ve kız arkadaşın."

"Ve ona bir şans vermemeniz çok komik. O iyi bir insan. Seninle Orlando'da kamp yapmak istiyor. Yanlış bir hareket yaparsam kış tekmelemekten mutlu olacağını söyledi."

Gözlerini büyüttü. "Bunu o mu söyledi?"

Lief başını salladı. "Stu ve Sherry gibi çok fazla insan yok. Umarım değişmişlerdir."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedi. Sonra ürperdi. "Korkunçlar."

"Son kez," diye söz verdi. "Avukat çalışıyor Velayet için bazı evraklar. Kalıcı velayet. Ve ben yakınlarda olacağım, söz veriyorum."

"Peki ya Spike?"

"Onunla ilgilenileceğinden emin olacağım. Biz gitmeden önce ona bakacak birini bulacağım."

"Tamam," dedi sonunda. "Ama bence bu kötü, çok kötü bir fikir."

On dört

Ayın on altısında Kelly öğleden sonra saat dörtte Lief'in evine geldi, kolları yiyeceklerle doluydu. Arabasına ikinci bir yolculuk yaparak Lief ve Courtney için hediyelerle geri döndü.

Lief ve Courtney toparlanmak için son eşyalarını bir araya getirirken, Kelly onlar için özel bir veda yemeği hazırlıyordu.

Neşeli bir olay olamaması çok kötü.

Kelly hediyelerini hâlâ ağacın altında duranlara eklemedi; kendi hediyelerini masanın üzerine koydu. Sonra işe koyuldu- Courtney makarnaya bayılırdı ve Kelly'nin elinde de ölmeye hazır köfteler vardı.

önceden hazırlayıp büyük büyükannesinin sosuna eklemişti. Salatayı kabarttığı sırada Lief de mutfakta ona katılmıştı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"İkimize birer kadeh şarap koyabilir ve bana eşlik edebilirsin. Birkaç hediye getirdim, çok fazla bir şey değil. Sadece bir tatil düşüncesi."

"Kelly, sen inanılmaz bir kadınsın, senin için yaptığın her şey

Courtney ve ben, sen Noel'de terk edildiğinde. Seni yanımda götürmek için her şeyimi verirdim."

"Ve sen de yapmalısın. San Francisco'nun en acımasız mutfaklarından birinde eğitim aldım, o piçle başa çıkabilirim!"

Şarap doldururken kıkırdadı. Kelly'nin eline bir kadeh koydu ve kendi kadehini Kelly'ninkiyle tokuşturdu. "Eğer bu oyunu doğru oynarsam, bir daha böyle tatiller olmayacak."

"En önemli şey Courtney'nin seninle güvende olduğunu anlaması." Spike yine gevşemiş, ağzında Lief'in bavulunda unutulmuş bir çift katlanmış çorapla zıplayarak mutfağa

girdi. Lief

onu kaldırdı. "İki önemli şey," diye düzeltti Kelly. "Kendini güvende hissetmesi ve köpeği hayatta tutmam!"

"Sizin için en büyük zorluk onu öldürmemek olacak. Kulübede inlemediği zaman başı dertte demektir."

Lief'e doğru eğildi ve yavru köpeğin başının üzerinden ona bir öpücük verdi. "Kulak tıkaçlarım var."

"Onun için burada kalmanın sakıncası olmadığına emin misin?"

Başını iki yana salladı. "Bu çok mantıklı. O koca ev beni yutacak. Ayrıca, senin yatağında uyuyacağım. Şansım yaver giderse, tıraş sonrası kokunu yastıkta duyacağım."

"Jillian'ın mutfağında biraz zaman geçirir misin?" diye sordu.

"Arada bir oraya giderim. Biraz yemek yapabilirim. Ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için her şeye göz kulak olacağım. İnanın bana, iki büyük ev ve yaramaz bir köpek yavrusuyla yalnızlık çekecek zamanım olmayacak. yönetin."

"Seni günde on beş kez arayabilirim," dedi.

"İki sabit hat ve bir cep telefonu var," dedi. "Dikkatli olun da takipten tutuklanmayın."

Courtney yemek sırasında anlaşılır bir şekilde durgundu. Kelly'ye "Bazen onunla oynar mısın?" diye sordu.

"Her gün," dedi. "Eve geldiğinizde, el sıkışmak için ayağa kalkacak."

"Pekala, masayı toplayalım ve birkaç hediye açalım. Courtney, Kelly sana bir şey getirdi."

Courtney başını salladı. "Ben dönene kadar hiçbir şeyi açmak istemiyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

Kelly neredeyse "Hepimizin yaptığı gibi!" diyecekti.

"Courtney, Kelly bizim için çok zahmete girdi-" "Hayır, sorun değil. Hepimiz bekleyelim. Bu daha iyi bir fikir. Hadi Bunu atlatıp, arkamızda bıraktığımızda eve dönüşü kutlayacağız. Buna ne dersiniz? Bu fikri sevdim."

Masa daha toplanmadan Courtney ayağa kalktı. "Sanırım Spike'ı yatağına götüreceğim."

Kelly onu mutfaktan çıkamadan durdurdu. "Courtney, dinle. Bunu yapmak zorunda olduğun için üzgünüm - baban bana ne kadar zor olduğunu söyledi. Cep telefonun yanında olacak, değil mi? Numaralarımın kayıtlı olduğundan emin ol. Yavru köpeğin nasıl olduğunu merak edersen beni ara."

"Daha önce hiç köpeğin oldu mu?"

Ses tonu o kadar yıpratıcıydı ki Kelly öfkeden kaskatı kesilme isteğiyle savaştırmak zorunda kaldı. Bunun yerine gülümsedi ve "Hayır, yapmadım. Ve bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Dört gözle bekliyorum. Ona karşı çok dikkatli olacağım."

Courtney omuz silkti ve onları yalnız bıraktı.

Lief, "Belki ikimizin de onun takımında olduğumuzu gördüğünde işler düzeler," dedi.

"Belki de öyledir," dedi Kelly. Ama şöyle düşünüyordu: Eğer çok fazla gelişme olmazsa, bunun için imza atmayacağım.

Lief'in kollarından ayrılmak kolay olmasa da geç saate kadar kalmadı. Konuşmak isterse diye son geceyi evde Courtney ile geçirmesini söyledi. Victoria'nın üçüncü katındaki kendi yatağına vardığında tek yapabildiği dönüp duruyordu. Onunla yaşadığı bu şeyin yürümeyeceğini hissediyordu. Hayatında başka bir kadın vardı, daha önemli bir kadın. İkinci plana düşmeyi umursamıyordu ama istenmeyen kişi olarak hayatta kalamazdı.

Lief ve Courtney ayın on yedisinde San Francisco'ya doğru altı saatlik bir yolculuğa çıktılar ve bu son derece sakin bir yolculuktu. Lief zaman zaman Courtney'i rahatlatmaya çalışıyordu: "Bu ziyaretten istediğim kadar keyif almayacağını biliyorum Court, ama tehlikeli değil. En kötü ihtimalle, oldukça can sıkıcı."

"Doğru," dedi.

"Dinle," dedi Lief, "eğer bu konuda tehlikeli bir şey varsa, sesini yükseltmelisin! Baban ya da

Üvey annen sana hiç fiziksel olarak zarar verecek bir şey yaptı mı? Hiç vurdu mu, hiç seni tehlikeli durumlara soktu mu, hiç-"

"Tehlikeli olan tek şey, benim o etobur çocuklarla aynı çatı altında. Kimse de bana komik bir şekilde dokunmuyor! Ama doğruyu söylemem gerekirse, bu çok sinir bozucu olmanın ötesine geçiyor. Onlarla yaptığım birkaç ziyaretten sonra tıbbi tedavi gördüm!"

Bunu tartışmak mümkün değildi. "Saç spreyi taşıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Hairspray," dedi. "Tam gözlerine! Ve karşılık ver! Polisi arayın! Kimsenin size zarar vermesine izin vermeyin."

Derin bir iç çekti. "Yakın olacağından emin misin?"

"Seni sonuna kadar takip edeceğim. Babandan tüm bilgileri aldım, aynı uçaklara bilet aldım ve Disney Otel'de bir oda ayırttım. Sağlamız. O da bu konuda hiç mutlu değildi. Karışırısam sorun çıkacağını söyledi. Babanla iyi haber şu ki, burası Disney Dünyası. Etrafta milyonlarca insan olacak. Yardıma ihtiyacınız olursa ve beni göremezseniz

bir metre arkanızda duruyorsa, tek yapmanız gereken bağırmaktır."

"Teşekkürler," dedi uysalca. "Spike'ın iyi olacağından emin misin?"

"Elbette, tatlım. Kelly sadece iyi ve sorumluluk sahibi biri değil, ondan hoşlanıyor. Ve çok tatlı. Ayrıca, o tüm olacak yalnız."

"Peki ya kız kardeşi ve tüm o insanlar?" diye sordu. "Tatil için gittiler. Sadece Kelly var. Onu da davet ettiler. ama zorlamak istemedi. Veterinerin kulübesine gitmek zorunda kalmasın diye köpeğe bakmaya gönüllü oldu."

"Oh," dedi. "Gönüllü olduğunu bilmiyordum. Ona sorduğunu sanıyordum."

"Sana söyledim-"

Courtney, "Evet, evet, o iyi biri," diye araya girdi.

"Dinle, San Francisco'da güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da biraz alışveriş yapacağız. Sen de biraz tatil yapabilirsin."

Kıyafetler. Yarın öğlene kadar Los Angeles'a uçmayacağız, yani dinlenmek için bolca vaktimiz var. Keyfimize bakabiliriz."

"Elbette," dedi tırnağını ısırarak.

Lief her ne kadar Lana'nın hâlâ hayatta olmasını dilese de, bunu görmek zorunda kalmadığı için mutluydu. Courtney'nin acı çekmesini izlemek kalbini parçalıyordu. Lana bir şekilde Stu'yu çoğu zaman atlatmayı başarmış, Courtney'nin evine yaptığı ziyaretleri minimumda tutmuştu ama Lief bunu nasıl yaptığını hatırlayamıyordu!

Otellerine yerleştikten sonra Lief, Courtney'i alışverişe götürdü. Zincire vurulmuş gibiydi ama birkaç tişört, kapri ve kapüşonlu sweatshirt ile ilgilenmesini sağlamayı başardım. Çok değil ama bir şeyler. Bir İtalyan restoranı seçtiler, Courtney'nin peynir yiyebileceği bir yer. pizza ve egzotik bir şey değil. Daha sonra biraz alışveriş yaptılar ama o bir türlü rahatlayıp eğlenemedi.

Lief neredeyse dizlerinin üzerine çöküp ona laf atmayı bırakması için dua ettiği onca zaman boyunca onun sessizliğine dayanamamıştı.

Los Angeles'a vardıklarında bir araba kiraladı. Onu Stu'nun yerine bırakmadan önce yiyecek sağlam bir şeyler olduğundan emin olmak için en sevdiği burger restoranında durdu, ama o sadece seçti. "Bak, yapabileceğimiz tek şey bu işi bitirmek," dedi. "Yarın avukatla bir randevum var, evrak işlerini halledecek. Kalıcı evlilik için başvuruda bulunacağım.

Gözaltı. Bu çileden sonra uçaktan iner inmez dosyayı hazırlayacağız. Bunu atlatmaya çalışalım, Court. Üzgünüm ama elimizdeki tek şey bu."

"Biliyorum."

Çantasını ön kapıya kadar taşıdı. Zili çaldı. "Mahkeme mi?" dedi ve kadının dönmesine neden oldu. Çantayı yere bıraktı.

çantasını aldı ve kollarını ona açtı. Artık ona nadiren sarılıyor, nadiren fiziksel şefkat gösteriyordu. Ama sulu gözlerle adamın kollarını doldurdu ve ona sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bunu da atlatacağız."

"Orada olacağına söz ver," diye fısıldadı.

"Söz veriyorum."

Kapı açıldı ve Stu bir ışın gibi orada durdu. "Hoş geldin Courtney! Uzun zaman oldu! Harika görünüyorsun! Ailenle küçük bir tatile hazır mısınız?"

Courtney yere baktı ve bavulunu arkasından çekerek eve girdi.

"Sağ ol, Lief," dedi Stu. "Sanırım ikinci gün geç saatlerde görüşürüz."

"Beni daha erken göreceksin. Uçağınıza bilet, otelinize de rezervasyon yaptırabildim. Ben de Courtney'nin bana ihtiyacı olursa diye yakınlarda. Artık ısırik izi yok, dikiş yok, taciz yok."

"Her neyse," dedi umursamaz bir tavırla. "Çocukların kendi sorunları var. Kardeşler bazen kavga eder. Her saniye onların başında olamam."

"Öyle olsan iyi olur Stu."

"Rahatla, adamım! Onu lanet olası bir tatile götürüyorum! Bizi takip etmenize engel olamam ama mesafenizi korusanız iyi olur yoksa avukatımı ararım!"

Harika, diye düşündü Lief. Avukatımla konuşabilir. "Bana ihtiyacı olmadığı sürece yoluna çıkmayacağım."

"Sana ihtiyacı olmayacak. Ben ailemle tatile çıkarken gözüme görünme!"

Stu ona dönene kadar Courtney kapının içinde bekledi. ve ona nerede uyuyacağını söyledim. Meğer misafir odasındaki yatağı ve her şeyi almış.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. Bavulunu yatak odasına çekti ve kapıyı arkasından kapattı. Evin içi Oldukça sessizdi; üvey cadıdan ya da çocuklardan selam yoktu, bu da ona gayet uygundu. iPhone'unda mesaj olup olmadığını kontrol etti ve Amber'a bir mesaj attı. Henüz dövülmedim ya da köpeklerle yem olmadım. İyi bir başlangıç!

Amber ona hemen cevap yazdı. Bu kadar dramatik olma! Biraz eğlenmeye çalış!

"Ne bildiğini gösteriyor," dedi yüksek sesle.

Bavulunu bile açmadı; rahatlamaktan, gardını düşürmekten biraz korkuyordu. Kulaklıklarını taktı ve telefondan biraz müzik dinledi. Arada sırada çocuklardan birinin bağırdığını ya da koridorda koştuğunu duyuyordu ama tamamen yalnız kalmıştı. Belki de peşine takılıp Disney'in tadını biraz da kendi başına çıkarmasına izin verirlerdi. Lief ona para ve acil durum kredi kartı vermişti - en kötü durumla karşılaşması ihtimaline karşı onun adına bir tane

ve taksi parasına, hatta uçak biletine ihtiyacı vardı. Stu ve Sherry onu rahat bırakırlarsa, belki de Orlando'ya küçük bir gezi.

O gece geç saatlerde Lief'e mesaj attı. "Bir yatakta uyuyorum ve kimse beni rahatsız etmedi."

Hemen geri mesaj attı; o da uyumamıştı. "Elinden geleni yap ve bana ihtiyacın olursa haber ver."

Elinden gelenin en iyisini yapmaya karar verdi. Belki bu iş bittiğinde Lief onunla gerçekten gurur duyacak ve bu ileri geri saçmalığı sona erecekti. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyordu! Kulaklıkları kulağında, iPhone'unda kayıtlı müziği dinleyerek uykuya daldı; kıyafetleriyle uyudu. Odasından bir kez bile çıkmadı, tuvalete bile gitmedi. Güneş ışığı aydınlatıyordu

Uyandığında odadaydı; iPhone'unun pili bütün gece açık kaldığı için bitmişti. Doğrulup gözlerini ovuşturdu. Yorganın üstünde uyumuştı.

yatağın içine. Şarj aletini bulmak için çantasını karıştırdı ve odasından çıkıp koridordaki banyoya gitmeden önce telefonu prize taktı.

Evde çok fazla hareketlilik vardı ama bunun muhtemelen normal olduğunu düşündü. Sonunda mutfığa doğru ilerlediğinde, ön kapının yanında bir bavul olduğunu gördü.

"Pekâlâ uykucu," dedi Sherry neşeyle. "Ben de tam seni uyandırmak üzereydim. Bu kadar geç saate kadar uyuduğuna göre çok yorgun olmalısın."

"Saat kaç?" diye sordu. Saat takmıyordu; iPhone'u neredeyse sürekli olarak avucunun içindeydi. Bu onun zaman kaynağıydı.

"Tanrım, saat yediyi geçti ve bugün erken kalkacağız! Umarım bavulunu tamamen boşaltmamışsındır! Seni ve bavulunu on beş dakika içinde hazır etmemiz gerekiyor!"

Courtney kaşlarını çatı. "Ne için?"

"Yolculuğumuz için, şapşal!" Ve sonra Sherry sırtı. Courtney, "Yarına kadar gitmiyoruz," dedi.

Stu elinde kahve fincanıyla odaya girerken, "Planlarda son dakika değişikliği, balkabağım," dedi. "Sorun değil, oraya bir gün erken varırız."

Bir seyahat günü için berbat giyinmişlerdi. Sherry tasarım bir eşofman giymişti - ipek de olabilirdi - altın sandaletler ve bir sürü mücevher. Kızıl saçları dalgalı ve dikenliydi, tırnakları uzun ve mercan rengindeydi, ayak tırnakları da aynıydı. Stu kısa boylu, kel bir adama göre oldukça kurnaz görünüyordu. "Babama yirminciye söylemişsin."

Stu hemen kaşlarını çatı. "Tamam, şimdi bu gerçekten acıttı. Ben senin babanım, balkabağım. Adamın senin için önemli olduğunu biliyorum ama beni biraz rahat bırakabilir misin? Seni birinci sınıf bir tatile götürüyorum. Kendini ve aileni eğlendirmeni istiyorum.

Aile. Baba olmama izin verir misin?"

"Lief'e yirminciye söyledin," diye ısrar etti, bu balkabağı saçmalığının ne olduğunu düşünüyordu.

"Biletlerde son dakika harika bir fırsat var, hepsi bu," dedi, 1.80'lik boyuyla ayağa kalkarak. "Eminim bir yolunu bulacaktır."

Telefonunun şarjı yeterse havaalanından Lief'i aramaya karar verdi. Şimdiye kadar işler felaket değildi.

"Duş alacak vaktim yok," dedi.

Stu, "Biraz elini yüzünü yıka ve üstünü değiştir," dedi.
"Yolda bir arabamız var. Eğlenceyi başlatacağız!"

Courtney bu konuda çok kötü şeyler hissediyordu ama aynı zamanda duvara yaslanmıştı. Çantaları kapının önünde duruyordu, hepsi ona iyi davranıyordu ve Stu'nun tek istediği kendisine babası olarak hitap edilmesiydi. Bunu yapabiliirdi. Ama o kötü his bir türlü geçmiyordu.

Üniformalı bir şoförü olan şık bir araba geldi; Stu bu işi büyük yapıyordu. Havaalanına vardıklarında şoför çantaları bir kaptana teslim etti. Stu biniş kartlarını ve kimlikleri aldı ve hepsini birinci sınıf yolcu salonuna götürdü. Çocuklara bir masaya oturmalarını söyledi ve
Bunu yaparken hafif bir itiş kakış oldu. Stu havladı,
"Çocuklar! Anlaşmamızı hatırlıyor musunuz?"

Hemen durdular, başlarını öne eğdiler ve sessizce oturdular. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Belki bir şeyler değişiyordu -Sherry neşeliydi, Stu disipline ediyordu, çocuklar neredeyse insan gibiydi.

Birkaç dakika sonra, Stu ve Sherry Lord'u görünce gülümseyen başka bir çift salona geldi
Aile. Yanlarında muhtemelen üç ve dört yaşlarında iki küçük çocukları vardı. Bir sürü kucaklaşma ve el sıkışma oldu ve sonra kadın, çok güzel bir kadındı,
Courtney'nin oturduğu yere kadar geldi, onunla göz hizasında olmak için belinden eğildi ve "Sen Courtney olmalısın! Ben Ann Paget! Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam Courtney! Bakıcı haber vermeden işi bıraktı ve biz de burada sıkışıp kaldık! İnan bana, Dick ve ben bunu senin için çok değerli kılacağız, söz veriyorum!"

"Ha?" dedi, kafası tamamen karışmıştı.

"Ve bunlar," dedi Ann, çocukları öne çıkararak, "Alison ve Michael. Bu Courtney, çocuklar. Merhaba deyin!"

"Merhaba," dedi Michael, büyük olan. Küçük kız sadece elini ağzına soktu ve başını annesinin kalçasına gömdü.

"Daha erken," dedi Ann. "Genelde çok daha arkadaş canlısı ve dışa dönük olurlar." Sonra da güldü. "Bu izlemeniz gereken bir şey var! Bu ikisi herhangi bir yabancıyla yürüyüp gidecekler!"

"Ne?" dedi Courtney. Aslında kendini Kafasının karışık kalmasını istediğini düşünüyordu, ancak bunun hastalıklı gerçekliği ortaya çıkıyordu. "Anlamıyorum," dedi
Umarım.

"Courtney," dedi Stu. "Bir saniye benimle gel, tatlım." Kızın kolunu nazikçe tuttu ve onu birinci sınıf salonundaki sandalyesinden çekti. Stu onu salonda biraz daha ileriye götürürken Courtney omzunun üzerinden Sherry'nin Ann ve Dick Paget'i Bloody Mary içmeleri için bara götürdüğünü gördü. Onu oturttu duyulmaması için gruptan yeterince uzaktaki bir kanepeye oturdu. "İşte anlaşıyor, Courtney. Bunlar İnsanlar işim için çok önemli. O tanınmış bir yönetmen. Eğer onu bu film için ikna edebilirsem, bu benim hayatımı kurtarabilir. Seninle bir anlaşma yapmaya hazırım. Bana bu konuda yardım edersen bir daha benimle hiçbir şey yapmak zorunda kalmazsın. Bu işi benim için batırırsan, Lief Holbrook'u bir daha görmemeni sağlarım. Velayetin bende. Ben senin biyolojik babanım. Hafta sonlarını bile alamayacak."

"Nasıl yardım edeyim?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bana baba diyeceksin, çocuklara bakacaksın. Bu kadar. Hepimiz iyi vakit geçireceğiz ve bittiğinde Dick ve Ann bebek bakıcılığı için sana bir tomar para vereceğim. Hepsi bu kadar." "Babamı istiyorum!" dedi.

"Ciddiyim Courtney. Eğer bu işi şimdi batırırsan, Lief'le kalıcı velayet için savaşıyorum. Ben senin biyolojik babanım. Ben senin kazan."

"Bana bunu yaptıktan sonra mı?" diye sordu.

"Ne yapıyorum? Seni günahkârca mükemmel bir Hawaii tatiline mi götürüyorum? Eminim mahkemeler bunun için beni hapse atacaktır!"

"Hawaiian vac- Disney World'e gitmemiz gerekiyordu!"

Babamın da aynı uçakta bileti ve aynı yerde odası var."

Stu gülümsüyordu. "İşte böyle, tatlım. Bana yardım et. Çocuklara göz kulak ol ki Dick ve Ann biraz eğlence. O kadar da kötü olmayacak. Ve bittikten sonra, parlak zırhlı şövalyenle dağlara geri dönersin ve ben de seni yalnız bırakırım. Buna ihtiyacım var Courtney. Daha önce hiç bir şeye ihtiyacım vardı."

"Bebek bakıcılığı bile yapmıyorum! Neredeyse hiç yapmadım!"

"Hadi ama, sen akıllı bir kızsın. Ann ve Dick asla uzakta olmayacaklar. Sadece onlarla oyna, onları beladan uzak tut. Altılarını değiştirmek ya da onları beslemek zorunda değilsin!"

Çocuklara baktı. "Onlara da mı?"

"O kadar çok izlemeye ihtiyaçları yok. Ayrıca, ikisine de söyledim, bir kez bile davranışlarından şikayet edersen, işleri biter. Eğer iyi olurlarsa, onları Disney Cruise'a götüreceğim. Şimdi bana cep telefonunu vermen gerekecek."

Gözleri doldu. "Hayır," dedi ondan uzaklaşarak. "Çocuk kaçıran biriymişim gibi davranmayı keser misin? Seni arayacağım

babama nerede olduğumuzu söyle. Courtney, sana yemin ederim, bunu benim için yaparsan, seni bir daha asla rahatsız etmem. Kötü olmayacak, söz veriyorum. Ann ve Dick iyi ebeveynlerdir. Onlar zaten çoğu zaman çocuklarını izliyorlar - sadece çocukları meşgul etmek ve beladan uzak tutmak için yardıma ihtiyacım var. Böylece konuşabilir, yemeğe falan çıkabiliriz."

"Neden?" diye sordu başını sallayarak. "Bunu neden yaptın? Beni kandırdın ve Lief'i kandırdın!"

"Onu duydun, çocuk bakıcısı işi bıraktı. İptal edeceklerdi ve benim zaten sahilde iki tane birinci sınıf dairem vardı. Bu müdüre ihtiyacım var Courtney. Burada benimle çalış."

"Önce Lief ile konuşmam gerek..."

"Hayır. Bu anlaşmayı bozar. Onu bu işe karıştırmayacağına söz vermelisin, o asla kabul etmez ve benim de Bu sefer Paget'lerle. Ya benimle çalışırsın, bana yardım edersin ya da mahkemede savaşırsın ve sen de bize

katlanmak zorunda kalırsın.
hayatının geri kalanında."

Bir damla gözyaşının yanağından aşağı aktığını hissetti.
Stu onu hayrete düşürerek başparmağıyla hafifçe sildi. O da

Ona hiç ilgi göstermemiş, nazik bir şefkat bile göstermemişti.

"Dinle," dedi usulca. "Çaresiz durumdayım, tamam mı? Ciddi para sorunlarım var ve küçük bir şansım var. çözmeye çalışıyorum. Aramızın bu şekilde olmasını istemiyorum ama birkaç molaya ihtiyacım var. Bana baba de. Küçük çocukları beladan uzak tut ki Ann ve Dick işlerine odaklanabilsinler. Tek istediğim bu, tatlım. Lütfen."

Bir yanı bunu şimdi yapmak istiyordu, çığlık atmaya başlamak. Yardım istemek. Dinleyen herkese onu kandırdığını söylemek ve onu zorla götürüyordu. Mükemmel bir Hawaii tatiline mi? Uçuşlarını kaçırmalarına neden olmayı başarabilirdi, ama ondan sonra? Doğruyu söylüyor olabilir mi? Bu çocuklarla sahile gidip

Ebeveynleri yemeğe çıkarken küçük bir bebek bakıcılığı yapacak ve hayatının bu kabus kısmı sona mı erecekti?

"Ne kadar kötü olabilir ki? Velayetten vazgeçmem karşılığında plajda on gün mü? Hadi ama."

"Ama Lief'le konuşmam gerek."

"Sana söyledim, balkabağım. Bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun. Anlaşmamı mahvedecek ve ben de yıllarca mahkemede onunla savaşıcağım. Ama o yılları benim evimde yaşayarak geçireceksin, bunu garanti ederim." Elini uzattı. "Onu daha sonra arayıp nerede olduğumuzu bildireceğim. Telefon lütfen."

Kararsızdı. Ona gerçekten inanmıyordu ve güvenmiyordu. Bunu on gün boyunca yaparsa onu serbest bırakacağından emin değildi. Ama onun oyununu oynamazsa, ona bir şekilde acı çektireceğinden kesinlikle emindi.

Telefonu onun eline verdi. Lief ondan haber alamazsa, Ulusal Muhafızları uyarabilirdi.

"Teşekkürler, balkabağım. Bunun için sana borçluyum ve söz veriyorum gel. Şimdi gidip yüzünüze biraz su çarpın ve oyuna girin. Her şey istediğiniz gibi sonuçlanacak."

Burnunu çekti ve Stu'nun Sherry ve Paget'lere katılmak

üzere barda yürümesini izledi; orada bir Bloody Mary bekliyordu

onun için. Kendini toparlamak ve on günlük cezasını kabullenmek için banyoya gitti.

Barda Ann endişeyle Stu'ya baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Courtney'nin ikinci bir düşünceler?"

"Şey," diye güldü Stu. "Daha on dört yaşında, unutma. Plajda geçireceği zamandan adil bir pay alacağından emin olmak istedi,

o da. Eminim çok eğlenecektir." "Elbette!" Ann

vurgulayarak söyledi. "Biz her zaman au pair'lerimizin kendilerine ait zamanları olduğundan emin olun!"

Stu kadehini kaldırarak, "İşte böyle," dedi. "Mükemmel bir tatile. Ve mükemmel bir arkadaşlığa!"

On günlük ceza, iki eğlenceli çift birinci sınıfın tadını çıkarırken Courtney'in dört çocukla birlikte otobüste oturmasıyla başladı. Küçükler çok usluydular.

Bebek bakıcılarına ve bol miktarda kitap ile en sevdikleri filmlerin ve atıştırmalıkların bulunduğu taşınabilir DVD oynatıcılara alışmışlardı. Aaron ve Conner önlerindeki koltukları tekmelemeye, tırmalamaya ve çok fazla gürültü yapmaya başlamadan önce yaklaşık bir saat dayandılar. Courtney riske girdiğini biliyordu ama Kendini tutamadı - Stu ve Sherry'den küçük bir intikam aldı. Uçuş görevlisi ona çocuklardan sorumlu olup olmadığını sorduğunda, "Aslında ben bu iki küçük meleğin bakıcısıyım. Bu ikisinin ebeveynleri birinci sınıfta. Belki de onları sen almalısın?"

Stu geri geldi, onları sertçe uyardı ve kaşlarını çatı. Courtney ve partisine geri döndü. Üç kez daha geri gelmek zorunda kaldı. Yüzünü Courtney'nin yüzüne yaklaştırdı ve "Beni zorluyorsun" dedi.

"Alıntı-'o kadar çok izlemeye ihtiyaçları yok'" dedi. "Son alıntı. Sözleşmeli hizmetkarların sadece iki Ellerini." Sonra onun kızgın gözlerine gülümsedi ve "Senden çok nefret ediyorum" diye mırıldandı.

Altı saat boyunca kendisinden bekleneni yaptı; Ann ve Dick çocuklarını kontrol etmek için geldiler ama hiçbir zaman birinci sınıftan çağrılmak zorunda kalmadılar. Uçak Maui'ye indiğinde, Courtney bitkin, aç ve ağlamak üzereydi ama Ann etkilenmişti.

Stu'nun limuzini bekliyordu ve Courtney tüm bavulların ve çocukların arabaya taşınmasına yardım etti. Arabaya ulaştıklarında ayrılmışlar ve Courtney Stu, Sherry ve çocuklarla birlikte yerleşmek üzere dairelerine gitmiştir. Daha bavullarını bile bırakmadan, Sherry

Dick ve Ann'e "Yarım saat içinde sahilde içkiler!" dedi.

"Bilemiyorum," dedi Ann. "O uzun uçak yolculuğundan sonra çocukların biraz kestirmeye ihtiyacı olabilir."

"Courtney onlara göz kulak olur. Değil mi, tatlım?" Sherry söyledi.

Omurgasını dikleştirdi. "Uçakta yemek yemedim," dedi. "Ekonomi sınıfında yemek vermiyorlar. Sadece birinci sınıfta."

"Ah, sevgilim," dedi Ann. "Açlıktan ölüyor olmalısın! Sana ve çocuklara sahil barından hemen bir şeyler göndereceğim. Çocukları yerleştirebilir misin yoksa bu konuda yardımına ihtiyacın var mı?"

Bir an için düşündü. Ann de Sherry kadar bencildi ama 'güzel bir takım elbise' giyiyordu. "Sadece git," dedi yorgun bir sesle. "Anne?" dedi, sözcük ağzında ekşiyerek. "Lütfen çocukları da yanında götür ki küçükleri uyandırmasınlar."

"Courtney," diye cevap verdi Sherry gülerek. "Bir bara gidemezler!"

"Uyku saatinde hepsiyle birden başa çıkamam." Stu, "Kumsalda iyi olacaklar," dedi.

Ann cep telefonu numarasını yazdı ve otel telefonunun yanına koydu. "Bir sorun olursa beni ara Courtney. Hemen geliyorum."

Courtney gözlerini telefona dikti, sonra Stu'ya bir bakış attı. "Herkes devam etsin," dedi Stu.

Oda temizlendiğinde Courtney, Stu ve Stu, "Lief'i arayıp nerede olduğumuzu söyleyeceğim. Eğer onu ararsan, anlaşma iptal olur. Tekrar benim yanıma taşınırsın."

"Bunu yapacağımı söylediğimi ona söylemeliyim."

"Ona söyleyeceğim. Sadece beni hayal kırıklığına uğratma, ben de seni uğratmayacağım."

İki saat sonra, Courtney'nin uçakta uyuduktan sonra hiç de yorgun olmayan iki çocuğa bakıcılık yaptığı daireye bir pizza teslim edildi.

Bu sefer, diye düşündü kendi kendine, Lief onu öldürecek. Dört gözle bekliyordu. Eğer bunu atlatabilirse.

Lief'in avukatıyla yaptığı görüşme çok cesaret vericiydi. Courtney'nin Virgin River'da Lief ile birlikte yaşama arzusu ve buna eşlik eden ısırlıklar, dikişler ve Ailedeki diğer herkesin sadece bir yatağı değil, kendi yatak odaları da varken yerde uyumak, bu bir smaç olmalıydı. Stu'nun onu evden atıp Lief'e vermesinden bahsetmiyorum bile. Ne de olsa on dört buçuk yaşındaydı, dört buçuk değil. Ve Lief'le yaşamayı cinayetten paçayı kurtarabileceği için seçmiyordu - onunla yaşadığından beri görünüşü değişmişti Notları da dramatik bir şekilde yükseldi. Yeni arkadaşları ve binicilik gibi yeni ve sağlıklı hobileri oldu.

Avukat, "Stu bu konuda size karşı çıkmadığı sürece bir sorun göremiyorum," dedi. "Biraz zaman alabilir - mahkemeler yavaş hareket eder. Ama ona geri dönmek zorunda kalmamalı."

Lief de ona mesaj attı. İyi haberlerim var. Avukat iyi olacağımızı söylüyor. Bu ziyareti iyi şartlarda bitirirsek velayetimizi alacağız.

Yaklaşık dört saat sonra mesaj attı. Teşekkürler. Sen bombasın. İyi eğlenceler. TTYS

Doğru gelmiyordu. Her şeyden önce, yanıtları genellikle hemen gelirdi. Yarım saat ya da bir saat bile çok uzun geliyordu ama dört saat? Ve Courtney mesajlarında "Sen "bomba," uzun zaman önce sönmüştü. "Yakında konuşuruz" anlamına gelen TTYS ise daha yetişkinlere uygun bir kısaltmaydı.

Onun yanıtını alır almaz hemen geri mesaj attı, "İyi misin? Harika. Sonra, ona geri döndü.

Bu yüzden ertesi gün havaalanına gitti ve tüm Lord ailesini uçağa biniş alanında, gitmeye hazır bir şekilde görmeyi umuyordu. Onları göremeyince geç kaldıklarını düşündü. Ancak uçağa biniş saati yaklaştıkça daha da endişelenmeye başladı. Yolcuların çoğu uçağa bindiğinde ve kalkış saati yaklaştığında, kapı görevlisine gidip uçağa binip binmediklerini sordu.

"Üzgünüm efendim ama bu bilgiyi vermeye iznim yok," dedi.

"Kızım Courtney Lord'un uçakta olup olmadığını kontrol edebilir misiniz?"

"Dinle, yapmamam gerek-"

Cüzdanını çıkarıp çevirerek açtı. Courtney'nin en son çekilmiş fotoğrafı vardı. "Ben onun üvey babasıyım ama tam zamanlı olarak benimle yaşıyor. Annesi öldü ve o da biyolojik babası ve onun yeni ailesiyle Orlando'ya gitmesi gerekiyordu ama o bunu istemedi. Bana yardım et. Bana ihtiyacı olursa yanında olacağıma söz verdim. Onun orada olduğunu öğrenene kadar uçağa binmeyeceğim."

"Efendim, bu sadece bir dev olabilir-"

"Ne?" diye sordu. "Dolandırıcılık mı? On dört yaşında korkmuş bir kızla insanlarla dolu bir uçağa binmek için mi? "

Kapı görevlisi bir an düşündü, kuralları çiğnemekle inandırıcı görünen bir kişiye yardım etmeyi açıkça tartıyordu.

"Resmi kolundan çıkar lütfen," dedi sessizce.

O da öyle yaptı. Bilgisayarında biraz gezindikten sonra resmi podyumundan uzaklaştırdı. Uçağa binecek yolcuları kontrol eden görevliye gösterdi.

Sonra Jetway'e gitti. Gerçekten korkunç beş dakika "Onu görmedim. Kimse onu gördüğünü hatırlamıyor. Lord ismini göstermiyorum manifesto."

Gözlerini kapattı, ağzı söylenmemiş bir Oh, Tanrım ile açıldı, başı geriye eğildi. Kapıdaki görevliden fotoğrafı aldı ve "Teşekkür ederim. Çantalarımı uçaktan indirmem gerekiyor."

"Şimdi uçağa binmeyecek misiniz, Bay Holbrook?" diye sordu.

"Hayır, valizlerimi uçaktan indirmem ve kızımı bulmam gerekiyor," dedi.

Bavulunu aldıktan sonra avukatını aradı. Courtney'nin ve Stu'nun telefonlarını denedi ama her ikisinde de telesekretere yönlendirildi. Orlando'daki oteli aradı; Stu'nun adına bir rezervasyon olup olmadığını söylemediler ama o isimde birinin giriş yapmadığını söylediler.

Sonra Kelly'yi aradı. "Beni yine tuzağa düşürdü," dedi. "Courtney'i bulamıyorum ve telefonlarıma cevap vermiyor. Stu da öyle."

"Aman Tanrım," dedi Kelly. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sanırım polisi arayacağım. Seni sonra ararım.
bir süre."

On beş

Kelly kendini biraz yalnız hissediyordu. Spike ona yetecek kadar arkadaş değildi. Onu kulübesine soktu. yumuşak yatağını çiğneme oyuncağıyla değiştirdi. Sonra eşofmanını güzel bir kot pantolon, botlar, bembeyaz bir bluz ve ağır yün ceket. Kasabaya bara gitti ama eli boş gitmedi. Bir kısmı Jack'in ailesi için, bir kısmı da Vaiz'in ailesi için olmak üzere büyük bir parti Noel kurabiyesi aldı. O mekanı boş buldum.

"Vay canına, burayı özel bir parti için mi kiraladım?" diye sordu şakayla karışık.

"Şey, küçük hanım, sizi görmek ne güzel," dedi Jack. "Daha önce akşam yemeği için bazı müdavimlerimiz vardı ama avcılar şu sıralar nadiren geliyor. Herkes evde hediyeleri paketliyor ve koridorları. Noel'e sadece birkaç gün kaldı."

"Sana ve Vaiz'e kurabiye getirdim," dedi ve barın üzerine birkaç büyük tabak koydu.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Jack. "Birkaç kurabiye bağışı aldık ama hiçbirisi benimle eve gelmedi. Mel pişiremiyor. Benim de vaktim yok."

"Hiç yemek pişiremiyor mu?" diye sordu.

"Hem de hiç," diye onayladı. Sonra döndü ve Vaiz'i dışarı çıkarmak için duvara vurdu. "Yemek yedin mi?" diye sordu. Kelly.

"Evet, teşekkürler. Soğuk bir Aralık gecesinde biraz brendi içmek için uğrayayım dedim. Brandy ve arkadaşı. Courtney'nin yavru köpeği ve ben birbirimize tamamen bağlandık ama henüz konuşmayı öğrenmedi."

"Doğru, tek başınasın," dedi Jack. Vaiz ellerini önlüğüne silerek arkadan geldi. Giydiği

Onu görene kadar her zamanki kaşlarını çattı, sonra da mutlulukla sırttı. Jack devam etti, "Riordan'lar Sean ve Franci'yle birlikte Washington'dalar, ve Lief şehir dışında. Sheridan'ların evinde daimi bir davetin olduğunu biliyorsun. Merak etme, Mel yapamasa bile ben yemek yapabilirim."

"Evimize her zaman bekleriz," dedi Vaiz.

Kıkırdadı. "Teşekkürler çocuklar. Şimdilik biraz konyak yeter. Ayrıca General Booth'tan bir davetiye aldım."

"O zaman sadece bir içki içelim," dedi Jack. "Etrafta bizi çalıştıracak kimse yok." Kelly'nin konyağı için bir sürahi getirdi ve önce kendisi ile Vaiz'e birer kadeh doldurdu. Herkes içmeden önce, "İyi misin Kelly?" diye sordu.

"İyi idare ediyorum. Sessiz ama yetişkin hayatım boyunca kimseyle yaşamadım ve Jill'le o Virgin'e gelmeden önce bir tatil yemeğini zar zor bir araya getirebiliyorduk.

Nehir. Bu yeni bir şey değil. Sadece ben..." Boğazını temizledi. "Lief'i özledim."

"Ondan haber aldınız mı?"

"Aldım," dedi ve bir yudum aldı. Lief'in endişe verici çağrısından sonra dost bir yüz görmeye ihtiyacı vardı.

"Remy," dedi

takdirle. "Teşekkürler, Jack. Çok güzel. Evet, ondan birkaç kez haber aldım. Bazı sorunlarla karşılaşmış. Courtney'nin babasından tüm seyahat bilgilerini almış ama hiçbirisi uçağa binmemiştir.

olması gerekiyordu. Kendisine de yer ayırtmıştı. Of Tabii Orlando'daki otel Stu'nun ailesinin orada rezervasyonu olup olmadığını söylemedi ama bu sabah itibariyle henüz kayıt yaptırmamışlardı. Lief nereye gittiklerini bilmiyor. Sadece farklı bir uçuş ve farklı bir otel mi yoksa tamamen farklı bir yer. Courtney telefonuna cevap vermiyor. Onları bulamıyor."

"Tanrım," dedi Vaiz. "Bu korkunç bir şey. Ne tür bir piç böyle bir şey yapar?"

"Şey, bu durumda, velayet sahibi ebeveyn olan ve kimsenin işine karışmasını istemeyen türden bir piç. Lief hemen Courtney'nin telefonuna mesaj atarak nerede olduğunu sordu ve cevap alamadı. Stu'nun telefonunu defalarca aradı, hatta 'bilinmeyen arama' seçeneğini bile denedi - aramalar kabul edilmiyordu. Ya Courtney harika vakit geçiriyor ya da Stu geçirmiyor.

kendi telefonunu kullanmasına izin vermek."

"Lief yarı deli olmalı," dedi Jack. "Hâlâ Los Angeles'ta mı yoksa Orlando'ya mı gitti?"

"Nereye gideceğini bulana kadar yerinden kıınıldamayacak." "Geri gelmeyecek mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi alaycı olmayan bir kahkahayla. "Courtney olmadan olmaz. Sanırım kiralık bir araba ile havaalanı arasında yaşıyor. Komşularıyla konuşmaya gitmiş, polisi aradı, bir dedektiften yardım istedi ve Havayolu personeline rüşvet vermek... Bu onu neredeyse tutuklatıyordu. Ve Noel haftasındayız, kimse bu işe karışmak istemiyor. Bu tam olarak adam kaçırma sayılmaz. Stu'ya onu tatile götürmesi için izin verdiği için velayete müdahaleyi tartışmak bile zor olurdu. Konuştuğu herkes ona sakın olmasını, kızın babası olduğunu ve yakında döneceğini söylüyor. Vesaire." Kelly elindeki içkiyi bıraktı ve şakaklarını ovuşturdu. "Onun için üzülüyorum. İkisi için de hissediyorum. Ama bu cidden benden daha büyük bir mesele."

Preacher bardağını kaldırarak, "Ben de yaşadım," dedi. "Öyle mi?" diye sordu ona.

"Paige'le tanıştığımda evliydi ve Chris'i vardı. Kötü bir kocadan kaçarken bir gece buraya geldi. Tüm bunların geçmişte kalması ve bir hayata başlayabilmemiz için çok şey yapmamız gerekti."

"Çok şey yapıyorum," diye onayladı Jack.

"Çocukların ikisinin de senin olduğunu sanıyordum," dedi.

Vaiz başını salladı. "Gerçekten, evlenip çocuk sahibi olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu tam bir mucize."

"Sana bir şey sorayım," dedi Kelly. "Chris kaç yaşındaydı? Onun gözüne girmekte zorlandın mı?"

"Sadece dört yaşındaydı. Başından beri iyi anlaşıyorduk, ama ne yaptığım hakkında bir fikrim olduğu için değil. Kazanmam gereken kişi Paige'di. Çok kötü bir tacizde bulunmuştu.

ve böyle bir hata daha yapmaktan oldukça endişeliydi. Çok sabır ister Kelly. Sabır ve belki de kör inanç."

"Bu sabrı gösterirken hiç çok ama çok yalnız kaldınız mı?" diye sordu.

Jack ve Vaiz bir an için sessiz kaldılar. "Noel yemeği için evimize gel Kelly,"

Vaiz dedi ki. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen mutfakta yardım etmene bile izin veririm."

Kadın ona güldü. "Hayır, sorun o değil. Yalnız olmaya alışkınım. Sadece bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın Courtney'i babasını ondan almayacağıma nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Zavallı çocuk çok şey yaşadı. Şimdi nerede olduğunu kim bilebilir? Ve ben de bir sonraki kötü üvey anne olmak için sıraya girmek istemiyorum."

"Biraz huysuzdur," dedi Jack. "Ergenler zaten böyledir. Çok şey yaşamamış olanlar bile."

"Şu anda onun bütün küçük işleriyle uğraşmak beni çok mutlu ederdi.

Lief'in gözetiminde güvende olduğunu bilseydim, dikenli dikenlerden korkmazdım." Bir yudum aldı. "Birbirlerine çok ihtiyaçları var."

Ve ona biraz fazla ihtiyacım var, diye düşündü.

Lief neredeyse tüm fikirlerini tüketmişti; bu bir çok stresli birkaç gün geçirdim. Kandırılmış bir üvey baba için hiçbir yardım yokmuş gibi görünüyordu. Kendisinden bu şekilde uzak tutulan Court'un neler yaşıyor olabileceğini hayal bile edemiyordu. Ona ihtiyaç duyması halinde yanında olacağına dair verdiği sözü tutmadığını mı düşünüyordu? Nerede olabileceğini düşündükçe paniğe kapılıyordu ama Stu'nun onu ülke dışına çıkarmış olamayacağından oldukça emindi. Lief'in elindeydi.

Pasaportu doğum belgesiyle birlikte evdeki kasada.

Son bir fikir denedi. Walt Booth'un numarası listedeydi ve onu aradı. Walt ikinci çalışta açtı. "Walt, ben Lief. Los Angeles'tan arıyorum ve Muriel'e ulaşmam gerekiyor. Acil bir durum var."

"O burada. Bekle."

Kadın hatta geldiğinde, Lief neyle karşı karşıya olduğunu açıkladı.

"Neden, o piç kurusu," dedi. "Bir çocuk söz konusu olduğunda bir insan nasıl böyle bir şey yapar? Geceleri nasıl uyuyabilir? Merak etmeyin. Onu bulacağım!"

"Cep telefonuna cevap vermiyor, ama ulaşmanın bir yolunu bulabilirsiniz diye işte numarası."

"Oh, geçeceğim. Stüdyo ya da ajans hattından bir yama alacağım. Muriel St. Claire bir film yapmak istediğinde, insanlar telefona cevap verme eğilimindedir. Noel'den sadece birkaç gün önce olmasına rağmen, bir toplantı istiyorum. Nerede olursa olsun uçakla gelmeyi teklif edeceğim. Sıkı durun ve panik yapmamaya çalışın."

"Tanrım, neden seni iki gün önce aramak aklıma gelmedi? Teşekkür ederim."

"Telefonu açık tut, Lief," dedi.

Bir saatten az bir süre sonra telefonu çaldı ve arayan Muriel'di. "Maui'de. Kapalua Plajı'nda bir apartman dairesinde. Kalemin var mı?"

"Hazır," dedi.

Ona adresi verdi. "Oraya ulaşabilir misin, Lief?"

"Yüzmem gerekse bile oraya varırım," dedi. "Dinle, sana borçluyum.

Sen."

"Git kızını al. Stu Lord'u hiç sevmedim. O bir pislik."

Lief kiralık arabasını teslim etti ve doğrudan LAX'e gitti, bir uçak bulana kadar havaalanında yemek yemeye ve uyumaya kararlıydı. Birkaç saat beklemek zorunda kaldı ve bir uçak bulamadı.

Maui'ye aktarmasızdı ama doğru yöne gidiyordu ve Noel'e bu kadar yakın bir zamanda bir şey bulabildiği için minnettardı; havaalanı tıklım tıklımdı.

Courtney, seyahat günlerini de sayarsak üç gün bebek bakıcılığı yapmıştı ve Alison ve Michael iyi çocuklar olmalarına ve ebeveynleri genellikle yakınlarda. Stu, Lief'le konuştuğunu ve Lief'in ona iyi vakit geçirmeye çalışmasını, sahilde olmayı dilediğini söylediğini anlattı. "Benimle konuşmak istemedi mi?" diye sormuştu.

Stu, "Courtney, ondan bu işe karışmamasını istedim ve senin iyi olduğuna dair söz verdim," dedi. "Doğruyu söylesem iyi olur diye beni uyardı ve bu işin peşini bırakmayı kabul etti. Ne de olsa ben senin babanım."

"Sana inanmıyorum!"

"Bir anlaşmamız var," diye hatırlattı ona. "Bebek bakıcılığından bıktım!"

"Ne istediğine sen karar ver Courtney. L.A.'de ya da dağlarda bir hayat. Sana kalmış."

Bu yüzden direndi ve sadece birkaç gün sonra yorgun ve sıkılmış hissediyordu. Küçük çocukların peşinden koşarak, onlarla birlikte yemek yiyerek, onlara kitap okuyarak, onlarla oynayarak, Ann ve Dick'in Stu ve Sherry'nin dairesinin hemen bitişiğindeki dairelerinde kanepede uyuyakalarak, Ann ve Dick akşam yemeğinden sonra biraz sarhoş bir şekilde gece geç saatlerde dönene kadar bir hafta daha dayanamayacaktı. Ann neşeyle şöyle derdi: "Courtney, son bakıcımız en azından biz eve gelmeden evi toplardı."

"Ama ben bir çocuk bakıcısı değilim ve hiçbir zaman da olmak istemedim!" dedi.

"Ama çok iyi gidiyorsun. Çocuklar seni seviyor!" Bu neredeyse bir eşek şakasıydı.

En azından büyük oğlanları çok fazla izlemek zorunda kalmıyordu; Stu ve Sherry onları serbest bırakıyor ve gün boyunca onları gözetim altında tutuyorlardı. Geceleri bir otel servisi kiraliyorlardı.

Courtney, Ann ve Dick'in yan dairelerinde bebek bakıcılığı yaptığından beri. Neyse ki üç ve dört yaşındaki çocuklarla takılmak istemediler.

Cezası ömür boyu hapis olmadan bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünüp duruyordu.

Stu ve Sherry ile birlikte. Kaçıp sokaklarda yaşamak da dâhil olmak üzere aklına gelen her fikir aklından geçti. Hemen şimdi kaçmayı düşündü - kredi kartı vardı. Günler sürse bile, bir uçak bulana kadar havaalanında oturmaya aldırmazdı. Ama en azından Ann ve Dick'e söylemesi gerekiyordu; Alison ve Michael'ı bırakamazdı.

tamamen masumdular. Eğer onlara bir şey olursa, muhtemelen ömür boyu hapis cezası alırdı. Ve Paget'lere haber verirse, bu Stu'yu alarma geçirirdi. Ve Ann ve Dick yeterince kibar görünüyorlardı, her zaman lütfen ve teşekkür ederim demeyi unutmuyorlar ve emir verirken gülümsüyorlardı, kendi çocuklarına bakmakla hiç ilgilenmiyorlardı. Belli ki tam zamanlı yardıma oldukça alışmışlardı.

Bu adadan gitmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Her zamanki gibi Alison ve Michael'la birlikte kahvaltı için otelin restoranına gitmişti. Stu ve Sherry ile Dick ve Ann'den ayrı bir masada oturuyorlardı; yetişkinler çok gerekli olmadıkça rahatsız edilmek ya da çağrılmak istemiyorlardı. Büyük çocuklar yemeklerini bitirmiş ve sahile doğru yola çıkmışlardı. O ve Paget çocukları işlerini bitirirken, daha önce de gördüğü yaşlı bir çift son birkaç gün yanlarındaki masaya oturdu.

"Ellerinizi dolu olduğu kesin genç bayan," beyefendi söyledi.

"Ne güzel bir abla," dedi gümüş saçlı kadın. "Benim onlarla bir akrabalığım yok," dedi.

"Oh? Oldukça güzel bir bebek bakıcılığı işi sanırım," dedi adam.

Ve o kadar çabuk, işinin bittiğini anladı. Lief onları bu velayet karmaşasından kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Stu ile yaşamayacaktı.

"Affedersiniz, acaba cep telefonunuz var mı?" "Elbette," dedi beyefendi. Telefonu cebinden çıkardı. ve ona uzattı. "Bu uluslararası bir arama değil.

Öyle mi?" diye alay etti.

"Tabii ki hayır," dedi. Numaraları tuşladı ve bekledi. "Oh! Dang! Sesli mesajınız! Baba, baba, benim! Maui'de Kapalua Plajı'ndayım. Burada olmamamız gerektiğini biliyorum! Stu seni ararsam, seni bir daha görmemem için bir yol bulacağını söyledi. Pişman olacağımdan emin olacağını söyledi! Eve gitmek istiyorum." Sonra sesi biraz panikledi. çünkü onu aramıştı! Anlaşmayı bozdu. "Lütfen, gel ve beni al! Telefonumu aldı ve seni aramasam iyi edeceğimi söyledi! Beni bu telefondan arama.

-Ödünç aldım. Gel hadi! Gel ve beni al! Lütfen, baba.

Lütfen!" Gözyaşlarını yuttu. "Lütfen," dedi son bir kez.

Kapattı ve telefonu adama geri verdi. Her ikisi de, adam ve karısı, ağzı açık dehşet içinde ona bakıyorlardı. Şok olmuştu.

"Teşekkürler," dedi uysalca.

"Tatlım, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu kadın.

"Babama ihtiyacım var," dedi. "Mesajı aldığı anda gelecektir."

"Başın belada mı? Tehlikede misin?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Babam gelene kadar bana bir şey olmaz." Sonra çocukların yüzlerini sildi ve "Haydi, siz ikiniz. Salıncağa gidelim."

Courtney omzunun üzerinden bakınca birbirlerine şaşkınlıkla baktıklarını gördü. Kısa bir süre konuştular. O da oyun parkına gitti. Belki Stu'nun dediği gibi Lief onun bu geziye çıkmasını sorun etmiyordu ama onu ararsa geleceğini biliyordu.

Stu bununla yaşamak zorundaydı; hepsi kendi çocuklarına bakmak zorundaydı. Buradan gitmişti!

Courtney, mavi üniformalı bir polis memurunun kendisine doğru yürüdüğünü fark ettiğinde yaklaşık bir saattir çocukları oyun alanında kovalıyor ve salıncaklara bindiriyordu.

Ortağı yürüyüş yolunda duruyor gibi görünüyordu.

arkasında, telsiziyle konuşuyordu. Kır saçlı çift

kahvaltıdan sonra memurla birlikte yolda duruyorlardı. "Kahretsin!" diye düşündü. Polisi aramışlardı! Şimdi bu Stu'yu gerçekten kızdıracaktı!

Kaçırılmadığını düşündü. Sadece kandırılmıştı. Ama kendi babası tarafından. L.A. havaalanında çığlık atmaya başlamalıydı.

"Merhaba bayan," dedi polis memuru. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim," dedi, önce bir çocuğu sonra diğerini salıncağa bindirdi.

"Yardıma ihtiyacınız olup olmadığını merak ediyorum," dedi. "Bir sorunuz varsa seve seve yardımcı olurum."

"Neden?" diye sordu.

"Birisi tarafından zorla tutulduğunuza dair bir telefon aldık," diye açıkladı. "Şuradaki çift babanızı aradığınızı ve birileri onu aramanıza izin vermediği için gelip sizi alması için yalvardığınızı duymuş. Bana anlatmak istediğiniz bir sorun mu var?"

"Sadece babamı arayıp gelip beni almasını söylemem gerekiyordu. Kaliforniya'ya kendi başıma dönebilirdim ama Stu'nun gitmeme izin vermesine imkân yok. Ama babam benim için gelecek. Aslında üvey babam ama yıllardır onunla yaşıyorum. Hatta annem öldüğünden beri onunla yaşıyorum, ama gerçek babam beni buraya arkadaşlarına bakıcılık yapmam için getirdi, böylece parti yapabiliyorlar ve babam... birlikte yaşadığım üvey babam muhtemelen nerede olduğumu bile bilmiyor. Stu onu aradığını söyledi ama ben bilmiyorum.

Buna inan. Stu... gerçek babam... beni ailesiyle Disney World'e götüreceğini söyledi ve onun yerine bakıcılık yapmam için beni buraya getirdi. Tek ihtiyacım olan bu. Babamın gelip beni alması. Üvey baba. Ama üvey babam benim gerçek babam!"

Polis memuru kaşlarını çattı. Kafası tamamen karışmış olmalıydı.

Oğulları sahilde tur atarken ya da uçağın yolcu bölümünde profesyonel güreşçiler gibi davranırken tamamen kör ve sağır olan Stu Lord, Courtney'nin etrafında polisler olduğu için onlara doğru koşuyordu. Onlara ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

"Memur bey," diye hırıldadı. "Kızım yanlış bir şey mi yaptı?"

"Sadece yardım teklif ediyoruz efendim," dedi şapkasına hafifçe vurarak. Courtney'e bakmak için döndü. "Bu hangisi, bayan? Babası mı, üvey babası mı?"

"Babam. Beni Noel için Disney World'e götüreceğini söylemişti ya da babama öyle söylemişti - teknik olarak üvey babam - ama onun yerine buraya geldik, böylece arkadaşlarına bakıcılık yapabilecektim."

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Peki neye ihtiyacın var?"

"Şey, babamın burada olduğumu bilmesine ihtiyacım var ve

eve gitmek için. Sadece sesli mesajını aldım. Bahse girerim Stu onu aramamıştır ve beni bulmak için çıldırıyordur. Stu ona bir kere yalan söyledi, bahse girerim iki kere söylemiştir. Ve sonra bebek bakıcılığı yapmamam gerekiyor - bunu yapmayı kabul etmedim ve günlerdir bu çocuklara tam zamanlı yardım ediyorum ve tamamen bittim!"

"Vay vay vay," diye güldü Stu. "Sanırım ufaklığın bir molaya ihtiyacı var. Bundan sonrasını ben hallederim, Memur Bey. Rahatsız edildiğiniz için üzgünüm..."

"Babanı aramaya kalkarsan cezalandırılacağın konuşuluyor muydu?" diye sordu Courtney'e. "Ee, bu olurdu

Üvey baba mı?" diye düzeltti Courtney'ye bakarak.

"Telefonumu aldı," dedi Courtney. "İyi olduğumu bilmesi için her gün babamı aramam gerekiyordu ama Stu telefonumu elimden aldı. Ve eğer babamı ararsam bir daha asla onunla yaşayamayacağımı söyledi, hafta sonları bile."

"Tatildeyiz memur bey. Düşündüm ki. bazı tatil kuralları, mesajlaşmak yok gibi şeyler..." Stu denedi.

Ve işte Sherry, Ann ve Dick, neler olduğunu merak ediyorlardı. "Bir sorun mu var memur bey?"

"Sanmıyorum efendim. Bunlar sizin çocuklarınız mı?"

"Ufaklıklar, evet," dedi Ann. "Ve Courtney bizim bakıcımız!"

"Ben değilim! Au pair olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve olmayı da ben istemedim!" Sonra büyük çocuklar geldi,

Nefes nefese, kumsalda koşmaktan oyun kokuyor, Merakla içeri doluştular. "Bunlar Stu'nun çocukları," dedi Courtney. "Üvey kardeşlerim."

"Ve sen de dördünü mü izliyorsun?"

Başını salladı. "Çoğunlukla küçük olanlar. Uyandıklarından en az gece yarısına kadar."

Sherry neşeyle güldü. "Memur bey, ona ödeme yapıyor!" Polis memuru kaşlarını çatı. "Kaç yaşındasınız, bayan?" "On dört," dedi. "Bakın, tek yapmak istediğim

Babam! Hepsi bu kadar."

"Babanı mı arayacaksın? Stu senin baban!" Dick söyledi.

"Evet, ama uzun zamandır onunla yaşamıyorum, sonsuza kadar. Geçen yıl beni evden attığından beri beni ne aradı ne de kartpostal gönderdi. Beni güzel bir Disney tatiline götürmek istediğini söyledi ama istediği şey seninle anlaşma yapabilmek için bebek bakıcılığı yaptı. Şimdi lütfen telefonumu geri alabilir miyim?"

"Memur bey," diye güldü Stu. Off-His-Ster-er-er. "Belli ki burada hoşnutsuz bir genç var ve sizi temin ederim ki bunu hemen düzeltebilirim. Biraz ara vermeye, güneşte biraz eğlenmeye ihtiyacı var."

"Görünüşe göre babasını araması gerekiyor. Birlikte yaşadığı kişiyi."

"Bunu kesinlikle halledeceğiz ama şu anda çok önemli bir aktrisle büyük bir toplantıya hazırlanıyoruz." Boğazını önemli bir şekilde temizledi. "Muriel St. Claire'i hiç duydunuz mu? Stüdyo jeti onu buraya getirir getirmez bugün bizimle burada buluşacak. Şimdi Courtney'le ilgileneceğim, söz veriyorum ve-"

"Courtney!"

Polis memurunu kenara itti ve Lief'in yürüyüş yolunda koştuğunu, bavullarını taşıdığını gördü. Çantalarını bıraktı ve ona doğru koştu.

"Baba!" diye bağırdı ve ona doğru koşmaya başladı.

Onu kollarının arasına aldı ve hatırlayamadığı kadar uzun bir süre sonra ilk kez ağladı. Hıçkıra hıçkıra ağladı. Ağladı.

yüzünü onun boynuna gömdü ve bıraktı. Ona öylesine şiddetle sarılmıştı ki, nefes alabildiğine şaşırılmıştı.

"Ah, tatlım," dedi ona sıkıca sarılarak. "Her şey yolunda. Ben buradayım. Her şey yolunda."

Lief başını kaldırdı. Polis memurlarından biri yaşlı bir çiftle konuşuyor ve aynı anda not defterine bir şeyler yazıyordu. Diğerleri ise elleri kalçalarında, Lief ve Courtney'i izliyordu. Stu ve Sherry'nin yanındaki çift ağızları açık bakıyorlardı. Sherry kaşlarını çatmış, Stu ise ayağını yere vuruyordu.

Courtney'i ayağa kaldırdı. "Court, ne oldu? Neden polis var?"

"Şu gri saçlı çift mi? Size sesli mesaj bırakmak için telefonlarını ödünç aldım. Sanırım polisi aramışlar."

"İyi misin?"

Başını salladı ve gözyaşlarını sildi. "Anlaşma yapabilmeleri için beni bu müdürün çocuklarına bakıcılık yapmam için buraya getirdi. O Eğer yapmazsam, sonsuza kadar onunla yaşamak zorunda kalacağımı söyledi. Seninle asla hafta sonu bile geçiremeyecektim."

"Öyle mi?" dedi Lief. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır!"

Courtney'nin elini tutarak toplantıya doğru yürüdüler.

"Zamanlaman daha kötü olamazdı," dedi Stu. "Bugün çok şey oluyor ve bunların hiçbiri seni ilgilendirmiyor, Holbrook. O yüzden lütfen-"

"Memur bey, bu adamla ortak bir velayet anlaşmam var. Bavulumda bir kopyası var. Kızımı iznim olmadan Maui'ye getirdi. Benim bilgim olmadan."

Polis memuru, "Karakola gidip şikâyetle bulunabilirsiniz ve biz de sizi aile mahkemesine yönlendirebiliriz," dedi.

"Noel'den hemen önce bunu halledebileceğinizi sanmıyorum. Tatil dönemlerinde pek çok aile içi sorun yaşanır. Bir taciz durumu olmadığı sürece bunun için bir ceza yazmayacağım. Neden bunu dostane bir şekilde çözmeye çalışmıyoruz ki hepimiz güzel bir tatil geçirebilelim?"

Stu, "Çok isterdim, Memur Bey," dedi. "Ama bir toplantım var
_."

"Dick, bu Lief Holbrook. Oscar ödülünü
Deerslayer," dedi Ann sahnede fısıldayarak.

"Oscar?" Sherry söyledi. "O mu yaptı? Ne için? O sadece
bir yazar!"

Courtney gözlerini devirdi. Sherry, çekmecedeki en
keskin bıçak değil.

Dick'in eli dışarı fırladı. "Lief, Dick Paget. Sanırım Oscar
gecesi tanışmıştık. Seni tekrar görmek harika."

Lief kaşlarını çatıyordu. Eli tutmadı. Courtney
Gömleğinin kolunu çekiştirdi ve hafifçe eğildi. "Beni bakıcıları
sanıyorlar," dedi.

"Bu gerçek mi?"

Dick reddedilen elini geri çekerek, "Pek sayılmaz," dedi.
"Bebek bakıcılığı yapmak istediğini düşündük, Stu'nun
söylediği buydu. Elbette ona yardımı için para ödüyorduk."

"Bak," dedi Stu, "ne istersen yap. Onu eve mi götürmek
istiyorsun? Onu eve götür. Bu konuda tartışmayacağım. Tek
yapmak istediğim kendi kızımı

Maui'ye bir aile tatili! Eğer bu iyi değilse, beni dava edin!
Ne istersen yap, ama şu anda Muriel St. Claire ile bir
toplantı ayarlamam gerekiyor. Ne zamanım var ne de
Courtney'nin çocuklara yardım etme havasında olup
olmadığını tartışmak için sabır!"

Lief sadece başını salladı. "Seni moron," dedi Stu'ya.
"Telefonlarıma çıkmadığına göre seni nasıl bulduğumu
sanıyorsun? Muriel'i aradım, seni bulmasını ve bir film için
buluşmak istediğini söyledim." Güldü. Courtney'ye baktı.
"Bavulun nerede?"

"Apartmanda. Stu'nun."

"Onu alabilmemiz için anahtarınız var
mı?" "Evet."

"Hadi buradan çıkalım..."

Stu uzanıp Lief'in gömleğinin kolunu yakaladı. "Bekle.
Peki ya Muriel?"

Lief bu adama inanamıyordu. "O benim iyi bir arkadaşım. Seni bulmak için ondan yardım istedim. Yardım etmekten çok mutlu oldu. Ne tür bir piç kurusunun Böyle bir çocuğu almak gibi bir şey. Sonra da senin bir pislik olduğunu düşündüğünü söyledi. Sanırım bu toplantının iptal olduğu anlamına geliyor." Lief polis memuruna baktı. "Gitmekte özgür müyüz?"

"Herkes hemfikir mi? Yetkili ebeveynin kim olduğu konusunda başka bir sorun yok mu?"

Courtney'nin gözaltına alınmasıyla hiçbir ilgisi olmayan seyirciler de dahil olmak üzere herkesin kafası sallandı.

"Teşekkür ederim," dedi Lief. Sonra Courtney ile birlikte döndü ve tüm kargaşadan uzaklaştılar.

Lief, Virgin River'daki evini aradığında Honolulu'da saat çok geç olmuştu. Çok uykulu bir Kelly açtı ve şöyle dedi, "Selam bebeğim. Görev tamamlandı. Courtney'i geri aldım. Honolulu'ya vardık ve o uyuyor. Ben verandadayım. Sörf sesini duyabiliyor musun?"

"Sanırım yapabilirim. Orada saat kaç?" diye sordu bir esnemeyle.

"Gece yarısı. Çok uzun birkaç gün oldu. Stu onu yakaladı, manipüle etti ve bir film anlaşması yapabilmek için başka bir çiftin okul öncesi çocuklarına bakıcılık yapması için onunla bir anlaşma yapmaya çalıştı. İşte bu yüzden yaptığı anlaşmaların çoğu iyi sonuçlanmıyor, o bir aptal." Muriel'in Stu'yu temizlemesine nasıl yardım ettiğini anlattı. "Onun en büyük endişesi bizim sorunlarımızı halletmemizdi, böylece o da Muriel ile buluştu. Ona tuzak kurduğunu söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz."

Telefona doğru güldü. "Ah, özür dilerim. Muhtemelen gülmek uygunsuzdu."

"Bak sana ne diyeceğim, eğer Stu, Courtney'e yapmaya çalıştığı şeyden sonra onu yanımda tutmam konusunda bana sorun çıkarırsa, ben

kirli dövüşecek. Tam olarak nasıl olacağını bilmiyorum, umarım iş o noktaya gelmez."

"İyi misin?" diye sordu.

"Yorgunum, rahatladım ve seni deli gibi özlüyorum. Otelin seyahat acentesi California'daki herhangi bir yere dönüş uçuşları için çalışıyor ama bu son dakika seyahatleri için yılın kötü bir zamanı. Courtney'nin karnını doyurdum, onu yatırdım ve bir içkiyle dışarı çıktım." Derin bir iç çekti. "Ne sirk ama."

"Tanrı'ya şükür sürücü koltuğuna geri döndün!"

"Kelly, Noel'e kadar geri dönemeyebiliriz..."

Noel arifesinde veya Noel gününde yer bulma şansı..."

"Anlıyorum... Sizi Ocak ayına kadar beklemiyordum. İkincisi," dedi. "Bu seni özlemediğim anlamına gelmiyor..."

"Seni ne kadar özlediğimi bilmek ister misin, tatlım?" sordu. "Şu anda hayatımda eksik olan tek şey Seni tutuyorum. Eve döndüğümüzde belki hayat biraz normale dönebilir."

Biraz güldü. "Öyle mi düşünüyorsun, ha?"

"Tamam, kabul ediyorum, önümüzde bazı ayarlamalar var. Courtney çok fazla duygusal çalkantı yaşadı, Stu'ya teşekkürler. Okul tekrar başlamadan önce onu danışmana götüreceğim. Ama eminim ki gelecekte akıl sağlığı vardır. Yakın gelecekte."

"Ne kadar da iyimsersin," dedi alaycı bir tavırla, ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Lief içkisini bitirene ve gözlerini zar zor açık tutana kadar konuştular. Telefonunu yeniden şarj etti. Sabah ilk iş telefon çalışıyordu. Seyahat acentesi onlara Noel arifesinde San Francisco'ya bir uçuş ayarlamıştı. Mükemmel. Kamyonetini en başta orada bırakmıştı.

Ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar, tüm bu macera onları duygusal olarak ne kadar yıpratmış olursa olsun, havaalanında küçük bir kahkaha her ikisinin de beklediği son şeydi. Uçağa binmek için beklerken, biniş alanına Ann'den başka kim gelebilirdi ki? ve Dick Paget ve küçük çocuklar. Onlar bile

Alison ve Michael, Courtney'i gördükleri için çok mutlu bir şekilde koşup gelmeselerdi Lief ve Courtney'i fark edeceklerdi.

"Merhaba," dedi Courtney. "Uçak yolculuğuna mı çıkıyorsun?" "Eve gidiyorum," dedi Michael.

"Çocuklar!" Ann seslendi. "Buraya gelin! Hemen!"

Ann biraz yıpranmış görünüyordu. Haggard. Sürekli Bir tutam gevşek saçını gözlerinden geriye doğru itiyordu ve bugün "güzel takım elbisesini" giymemiş görünüyordu. Çok sinirli görünüyordu. Belki de sahilde birkaç çocuğu kovalamak ona pek iyi gelmiyordu. Dick de kapıdaki görevliyi, birinci sınıfta yer olmadığını defalarca söylemesine rağmen, biletini yükseltmesi için taciz ediyordu.

Lief boş olan tek koltuğa oturmuştu; birinci sınıftı. Courtney ile bakıştılar ve ikisi de gülmemek için kendilerini zor tuttular.

Birkaç dakika sonra uçağa binmeye başladılar; önce özel ihtiyaçları olan yolcular, ardından da birinci sınıf yolcular. Ann, ailesiyle birlikte birinci sınıf kabinden geçerken onlara ters ters baktı.

otobüs koltuklarını bulurlar.

O uçuşta vites yükseldiğinde Courtney, Lief'e doğru eğildi ve yüzüncü kez, "Stu'nun evine asla geri dönmeyeceğim. Asla."

"Tamam," dedi Lief.

"Ciddiyim. Yüksek Mahkeme'nin bunu yapmak zorunda olduğumu söylemesi umurumda değil."

"Zorunda kalmayacaksın."

"Ya yaparlarsa? Ya bir yargıç şöyle derse-"

"Hayır," dedi Lief. "Öncelikle, bir sorun çıkacağını sanmıyorum. İkincisi, eğer kaderin garip bir cilvesi olarak bir sorun çıkarsa, Stu ile başa çıkmanın bir yolunu bulurum. Belki de ona bir

Muriel St. Claire'le buluşmak gibi bir şey." Sonra ona sırtıttı. "Seni endişelendiren başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi ve koltuğuna geri yerleşti. "Ama keşke, bilirsin..."

"Ne diliyorsunuz, Court?"

"Biliyorsun. Sadece biz olabiliriz."

"Ha? Ne diyorsun?" Kadın omuz silkip kucağına doğru baktığında, adam onu dürttü. "Ne? Açık konuş."

"Keşke bir daha evlenmeseydin..."

Onun çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Evlenmek için plan yapmadım. Evlilikten kimseye bahsetmedim bile. Ama Kelly'den çok hoşlanıyorum ve bize karşı çok iyi davrandı, keşke ona bir şans versen. Sen istemedikçe arkadaşın olmak zorunda değil. O benim arkadaşım. Ama evlenmek gibi bir planım yok. Şu anda yok."

"Ev işlerine daha çok yardım edeceğim," dedi. "Dürüst olacağım ve her zaman o kadar kibar olacağım ki, cinli falan mıyım diye merak edeceksiniz."

Kıkırdadı. "Bu güzel olurdu. Ne yeni bir fikir." "Ve sadece biz mi olabiliriz?"

"Courtney, ben evlenmiyorum..."

"Ama onu seviyorsun. Seni telefonda duydum. Onu seviyorsun."

Yine şu insanüstü duyma olayı var, diye düşündü.

"Evet," diye basitçe itiraf etti. "Sana ne demiştim Court? Eğer bir kız arkadaşım olacak kadar şanslıysam, bu beni daha az baba yapmaz. Benim de arkadaşlara ihtiyacım var. Herkes kadar benim de sevgiyi hissetmeye ihtiyacım var. Ama sen de bu fikri benim kadar sevene kadar kimseyle evlenmeyeceğim."

"Söz mü?"

İç çekti. "Söz veriyorum. Ama açık fikirli olmanı istiyorum. Kelly bana iyi geliyor, beni mutlu ediyor. Bence doğru koşullar altında senin için de iyi olabilir ve seni de mutlu edebilir."

"Ama söz veriyorsun?" dedi.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Söz veriyorum."

On altı

Lief Kelly'ye Courtney'nin kendisinden aldığı sözden bahsetmedi. Ama Courtney'e Kelly ile arkadaşlığını sürdürmeyi planlıyordu. Courtney ile olan ilişkisini engellemesine izin vermeyeceğini ve evlenmeyeceğini tekrarlamak zorunda kaldı. onun onayı olmadan kimseyle. En azından genç bir kızken, onun çatısı altında yaşarken.

Courtney'le birlikte Noel arifesinde eve geç döndüklerinde bu sözden duyduğu suçluluk duygusu içinde alevlendi. Kelly'yi buldu Spike kollarında, kanepede uyuyor, mutfakta atıştırmalıklar onları bekliyor, ocakta hâlâ yanan bir ateş ve ağaçta parıldayan ışıklar.

Lief bavulları koridorda bıraktı ve sordu Courtney, Spike'ı tuvalet molası için dışarı çıkardı. Kelly'nin yanına diz çöktü ve sarı saçlarını alnından uzaklaştırarak düzeltti. "Neden yatakta değilsin?" diye sordu ona.

"Hm," dedi uykulu bir şekilde. "Oh, ben burada iyiyim. Geleceğinizi bildiğim için yatağa yeni çarşaflar koydum ve biraz atıştırmalık bıraktım. Eminim yorgunsunuzdur."

"Seni yatağıma götürmeyi ne kadar istediğimi tahmin etmek ister misin?"

Hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Gitmek istediğim kadar mı?" Doğrulup oturdu. "Ben gideyim de siz yatın."

"Gitmene gerek yok. Geç oldu, hava soğuk. Burada kal." "Emin misin?" diye sordu, tekrar uzanarak.

Ona güldü.

"Eğer yarın misafir istersen, jambon, peynirli patates ve biraz da yeşil sebze yaparım diye düşündüm, pie...."

"Bu çok büyük bir sorun," dedi.

"Memnun olurum ama buna mecbur değilim. Yalnız kalmayı tercih ederseniz..." dedi.

"Noel gününü seninle geçirmeyi çok isterim."

"Eve döndüğün için çok mutluyum. Ve Stu'ya rağmen her şey yoluna girdiği için."

Noel günü üçü bir aradaydı, Kelly çoğunlukla mutfaktaydı. Akşam yemeği Courtney gibi biri için biçilmiş kaftandı ama Lief için son derece keyifliydi. Courtney olmasaydı Kelly'nin çok daha gurme bir şeyler hazırlayacağını biliyordu -tüm süslemeleriyle birlikte bir kaz belki. Puding? Kıymalı turta?

Lief bütün gün boyunca yavru köpeği kovalıyor, keskin dişlerini Noel ağacının ışıklarından, televizyon kumandasından, ayakkabılarından, halının kenarından çekmeye çalışıyordu. Ve bağıırıyordu, "Courtney! Eğer ona göz kulak olamazsan, kulübede kalmalı!"

Bir hediye alışverişi yaptılar. Çok süslü bir şey değildi; Lief için bir kazak, Courtney için birkaç üst ve yeni bir çift bot, Kelly için süet bir ceket. Courtney için Kelly'den küçük bir kutu vardı. Courtney nihayet kutuyu açtığında Kelly'nin yüzündeki heyecan, sanki içi yanıyormuş gibi, Lief'in içinden bir umut nehri geçirdi. Bir kolyeydi, üzerinde köpek şeklinde gümüş bir tılsım olan gümüş bir kolye, belki de bir golden retriever. Courtney onu gördüğünde nefesi kesildi. Kolyeyi kutudan çıkardı ve havaya kaldırdı. Sonra, sanki bu ilişkiyi teşvik etmeyeceğini hatırlamış gibi, onu kutuya geri koydu ve kapağını kapattı.

"Güzel. Teşekkürler." Ve
Lief'in yüreği ağzına
geldi.

Noel'in geçmiş olmasından dolayı hiç kimse Kelly kadar rahatlamış olamazdı. Her şeyden önce, Jillian ve Colin eve dönmüş ve yalnızlığı hafiflemişti. İkincisi, Courtney yine meşguldü; okul açılmadan önce bile

danışmanını görmeye gitti, binicilik dersleri aldı, bir öğleden sonra ve akşamı Hawkins çiftliğinde geçirdi. Lief'le vakit geçirebiliyordu ve nihayet birkaç saati bir araya getirebildiğinde, çaresiz ve ahlaksız bir kadın gibi onunla yatağa girdi.

Okul tüm hızıyla geri döndüğünde, evli bir kadının eşini aldatması gibi, gün boyunca sevgilisi vardı. Birkaç akşamı da birlikte geçiriyorlardı ama akşamları ne Jillian'ın evinde ne de Lief'in evinde mahremiyet vardı. Yine de, sadece çete olsa bile birlikte akşam yemeği yiyebiliyorlardı. Kelly Jillian'ın evinde yemek pişirirse

Etrafta kim varsa, genellikle Luke ve Shelby de dahil ve tabii ki Courtney her zaman davetliydi. Kelly, Lief'lerde yemek pişirdiğinde, üçü birlikte olurdu.

Courtney hiç konuşkan değildi. Mesafeli ve soğuktu; daha açık olamazdı - Kelly'ye ısınmayacaktı. Hemen herkese gülümsüyordu ama Kelly'ye karşı davranışları neredeyse aşağılamaya varıyordu. Kısa, tek kelimelik yanıtlar, kaç çatmalar ya da düz ifadeler, göz devirmeler ve dil gıcırdatmalar. Kelly öyle bir noktaya gelmişti ki Courtney odasına gidip onları görmezden gelirse iyi bir gece geçirdiğini düşünüyordu!

Courtney köpek tılsımlı gümüş kolyeyi takmadı.

Ocak ayının dondurucu kar ve sulu karında Kelly Sos, çeşni ve Hint turşusu kavanozlarından bazılarını Luca'nın kendisi için irtibata geçtiği kişilere gönderdi.

Bay Area'da. Buz gibi soğuk ay boyunca zamanının çoğunu çorbalar ve güveçlerle deneyler yaparak geçirdi. Vejetaryen çorbalarla biraz eğlenmek için arkadaşı Laura Osika'yı Victoria'ya davet etti - Laura, dikkat çekici bir şekilde, bir kasapla evli bir vejetaryendi. Etsiz tariflerinden birkaçı üzerinde birlikte çalıştılar.

"Nasıl oldu da bir kasapla evlendin?" diye sordu Kelly.

"Çok basit," diye yanıtladı sıcak bir gülümsemeyle. "Çok severdim onu."

Kelly sadece aşkın sorunlarını çözmesini diliyordu, çünkü Lief'i çok seviyordu.

Kış, Vaiz'le bar mutfağında takılmak için yılın harika bir zamanıydı çünkü etrafta avcılar ya da balıkçılar yoktu. Birlikte yemek pişirirler, birbirlerine favori tarifler, teknikler ve menüler. Vaiz ona av eti ile ne yapacağını gösterdi, o da vaize hamur işi ile ne yapacağını gösterdi. Güveçler ve ekmeklerle harika vakit geçirdiler. Barda bir acı biber yarışması yapmaya karar verdiler ve Kelly'ye kasabanın yarısı gelmiş gibi göründü. Yemekler Sonuçlar? Beraberlik!

Sevgililer Günü'nde Lief ona çiçekler ve Tiffany'den, internet üzerinden kuyumcudan sipariş ettiğini itiraf ettiği güzel bir platin gerdanlık getirdi. Courtney'i köpek yavrusuyla evde bıraktı ve Kelly ile üçüncü katta vakit geçirerek bir şişe şarabı paylaştı. Ama eve gitmesi gerekiyordu.

Sonra Mart yağmurları başladı ve Kelly bir değişiklik yapma zamanının geldiğini anladı. Lief'in ellerini tuttu ve şöyle dedi: "Bir erkeği ne zaman seni sevdiğim gibi sevdim bilmiyorum.

Beni mükemmel bir kadın gibi hissettiriyorsun. Her dakika ister sevişelim, ister yemek yiyelim ya da sadece konuşalım, günümün en güzel dakikalarını seninle geçiriyorum. Ama bunlar

dakika mı?" diye sordu başını sallayarak. "Büyük planın içinde çok fazla değil. Her gün, her hafta kendime çok fazla zaman ayırıyorum, seni ne zaman görebileceğimi merak ediyorum, bu işi yürütüp yürütemeyeceğimizi merak ediyorum. Lief, bunu daha fazla yapamam.

"Luca'yı arayacağım, Lief. Ona bir işe ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. Ya tariflerim için işlenmiş gıda üretimi ya da bir şef pozisyonu. Elinde ne varsa. Bir amacım olmalı, Uğruna çalışacak bir şey. Kendimi değerli hissetmeliyim. Sanki bir şey inşa ediyormuşum gibi."

"Ama soslarınız ve çeşnileriniz... Bir şey inşa ediyorsunuz... Tam burada!"

"Şipşak sevişmek için buluşabileceğim bir sevgilim var. okul saatlerinde?" Başını iki yana salladı. "Çalışmıyor

benim için, Lief. Bu yarım bir hayat."

"Burayı terk mi edeceksin? Ama burayı seviyorsun!" dedi.

"Seviyorum. Ve seni seviyorum. Ama burada kalamam. Bize ne olacağından korkuyorum. Seninle gerçekten evleneceğimden korkuyorum, bu arada Courtney'nin isteklerine tamamen karşı gelerek. Ve birkaç yıl içinde yepyeni bir aşkın ve tutkunun kızarıklığı geçtiğinde ve geriye kalan tek şey kızından gelen soğukluk olduğunda, bu çok acı verici olacak. Beni, seni, onu incitecek."

"Lütfen," dedi. "Bizden vazgeçme. Henüz değil. Bence sadece zamana ihtiyacı var - daha olgunlaştığında..."

"Vazgeçmiyorum. Bir iş isteyeceğim. Ama bir iş bulduğumda, sadece arada sırada ziyaret edeceğim - belki bu şekilde her şeyi bir perspektif içinde tutabiliriz. Belki San Francisco'da yaşarsam Courtney benden daha az korkar." Omuz silktili. "Luca'nın benim için bir şeyler bulması haftalar ya da aylar sürebilir."

"Gözlerindeki aç bakışı gördüm," dedi Lief. "Birkaç dakika içinde mükemmel bir iş bulacak."

"Seni Luca için terk etmeyeceğim. Bunu biliyorsun! Hayatımın o kısmı, o aptal fantezi? Sonsuza dek bitti. Ama ben

Burada yalnızım. Jill'in işi var, sevgilisi var, Colin'in ailesi var... Ben sadece meşgul oluyorum ve senin aramanı bekliyorum." Başını iki yana salladı. "I

Nasıl olduğunu anlayın. Siz önce bir babasınız ve kızınızın size ihtiyacı var. Ona olan bağlılığınızdan emin olması gerekiyor. Yaşadığı her şeyi atlatacaktır, atlatacağını biliyorum ama bu uzun zaman alabilir. Ve sonunda beni kabul etmeye hazır olduğunda 35 yaşında olabilir.

"İrtibatta kalacağız," diye devam etti. "Belki arada bir kaçıp benimle şehirde birkaç gece bile geçirebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Beni bekleyeceğini mi?"

Başını iki yana salladı. "Bunu da söylemiyorum, Lief. Ben Sana aşık olduğumu, devam etmenin çok zor olduğunu

Bu benim için kalbimi kırıyor ama belki de bizim için doğru zaman şu an değildir. Belki daha sonra, senin hayatın daha oturmuş ve istikrarlı olduğunda. Ve eğer daha sonra gelirse ve benim hayatım çok fazla değişmemişse..."

Omuz silktili. "Belki yine de her şey yoluna girer.

Ama artık yürümüyor. Ve burada bu şekilde kalamam.

Canım çok yanıyor. İçimde bir boşluk hissediyorum..."

"Böyle mi ayrılırsınız? Bitirmek mi? Çünkü bunun olmasına hazır değilim! Courtney'e bunu yapması gerektiğini söyleyeceğim-"

"Ş," dedi parmağını dudaklarına götürerek. "İyi bir teklif alır almaz çalışmak için şehre geri döneceğim. Ve bunu sana kızınla aranda bir soğukluk olsun diye söylemiyorum. Onunla ilgilenmek zorundasın. Sana söylüyorum.

Çünkü şaşırmamı istemiyorum. Courtney'e beni kabul ettiremezsin. Aslında, eğer onu zorlayabilirsen

Beni kabul edin, bu daha da kötü olur." Başını iki yana salladı. "Olması gereken olacak. Bu arada ben de işime geri döneceğim."

"Yapma," dedi. "Henüz değil. Bir yolunu bulacağız..."

Başını iki yana salladı. "Bizler zor şeylerle nasıl başa çıkılacağını bilen yetişkinleriz. Yetişkinler gibi davranalım."

Courtney, Jerry'ye, "Sanırım bu danışmanlık işini bitirmek üzereyiz," dedi. "Aylardır uğraşıyoruz ve konuşacak bir şey kalmadı."

"Şey," diye başladı her zamanki sabrıyla. "Bugünlerde neden pek mutlu olmadığın hakkında konuşabiliriz."

"Ne? Ben mutluyum! Çok mutluyum!"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "İkna edici," dedi sertçe.

"Sorun şu ki Jerry, bunun için çok meşgulüm. Bir sürü işim var.

Sorumluluk. Babama notlarımı yüksek tutacağıma söz verdim, Spike'a her zaman göz kulak olmalıyım, eve yardım ediyorum.

hatta yemek yapıyorum - yemek yapmama bayılıyor - ve şimdi karlar eridiği için daha çok ata biniyorum."

Jerry dışarıya baktı. Hava kapalı ve çiseliyordu. "Bugün hiç ata binmeyi kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Duh," dedi.

"Haftada bir saat size şimdi zaman kaybı gibi gelebilir, ancak geriye dönüp baktığınızda bunun üretken."

"Cidden, oldukça meşgulüm..."

"Bunun farkındayım Courtney. Görüşmelerimize başladığımızdan beri bazı değişiklikler fark ettim."

"Evet, saçlarımın hepsi tek renk. Eminim övgüyü sen alıyorsunuz."

O bunu dikkate almadı. "Buluşmaya başladığımızda, sen Stu senin baban, üvey baban da Lief'ti. Her zaman Lief. Şimdi o baba ve Stu da Stu."

"Stu'nun Noel'de bana yaptıklarından sonra, ona Stu dediğim için bile şanslı!"

"Çok iyi anlaşıldı. Ondan ne duyuyorsun?" "Şaka yapıyorsun, değil mi? Ondan haber alamıyoruz. Bu aşağıda neler olup bittiğini bilmediğimiz anlamına gelmez. Babam Stu ve Sherry'nin boşanacağını öğrendi. Bizim velayetimizle ilgilenen avukattan öğrenmiş şey."

"Velayet işi nasıl gidiyor?" Jerry sordu. "Stu beni onaylıyor. Ve sanırım onun boşanmasında kaybeden çocukların velayetini alır." Hinzırca gülümsedi.

"Bu içini biraz rahatlattı mı Courtney? Bu Artık Lief'le kalıcı olarak yerleştiğinizi varsayabilir misiniz? Yani babanla?"

"Elbette," dedi. "Sanırım."

"İstedğin bu, değil mi?" diye sordu. "Uh-huh. Evet."

Jerry ona doğru eğildi. "Sorun ne Courtney?"

Omuz silkti. Aşağı baktı. "Bu onu o kadar da mutlu etmiyor olabilir..."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"O üzgün," dedi. "Noel'de eve döndüğümüzden beri üzgün. Neredeyse annem öldükten sonra olduğu gibi üzgün."

O kadar da kötü değil, ama yine de..."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" "Ne söylemem gerekiyor ki?"

"Şöyle bir şeye ne dersiniz, 'Üzgün görünüyorsunuz. Neden üzgünsün?'"

Başını iki yana salladı. Bunu gerçekten yapmak istemiyordu.

Cevaptan korkuyordu.

"Bir aile seansı yapmak ister misin? Siz yanınızdayken ona sorabilirim ve bu size güvenli bir yerde dinleme fırsatı verir. Sorma işini senin yapmana gerek kalmaz."

Başını tekrar salladı. Güvenli bir yer olsun ya da olmasın cevap istiyorum.

"Oh, oğlum," dedi Jerry. "Önemli bir şeyi engelleyen çok büyük bir mantarınız var. Eğer onu bakabileceğimiz bir yere çıkarırsan, belki üzerinde çalışabiliriz."

"Bunu çok söylüyorsun," dedi, sesinde öfkeli bir ton vardı. "Bakabileceğimiz bir yere koy şunu! Bakmak zorunda değilim! O üzgün, hepsi bu."

"Artık kalıcı velayete sahip olduğu için üzgün olmasından mı korkuyorsun?"

"Hayır!" diye öfkeyle karşılık verdi. "Neden üzgün olduğunu biliyorum!"

Çünkü ona Kelly ile evlenemeyeceğini söyledim!"

Bir an için havada bir sessizlik oldu. Sonunda Jerry, "Kelly ile evlenmeyi mi planlıyordu?" diye sordu.

Başını salladı ve kalın kalın yutkundu. "Bunu planlamadığını söyledi."

"Tamam," dedi Jerry. "Yani bu konuda ikiniz de aynı kanodasınız. O zaman neden o üzgün ve sen de onun üzgün müsün?"

Bir nefes aldı. "Ona bir şans vermemi istiyor Çünkü onun iyi bir insan olduğunu söyledi. Ben de sadece ikimizin olmasını istediğimi söyledim. Ben ve o."

"Anlıyorum. Çok iyi bir nedeniniz olmalı..." "Bilirsin işte," dedi. "İşler böyle yürüyor."

"Belki bunu bana kendi cümlelerinle açıklayabilirsin ve oradan devam edebiliriz."

Ona sıırttı. "Biliyor musun, bazen çok sinsi oluyorsun. Bu daha çok, bakabileceğımız bir yere götür!"

"Suçlu olduğu kesin. Sinsilik 101 dersinden A+ aldım. Ne olmuş yani?" "Bazen işler yolunda gitmez, sen Biliyor musun? Ben ve annem çok mutluyduk, sonra babam geldi. Hepimiz çok mutluyduk. Sonra annem öldü ve babam beni Stu'ya gönderdi. Mecbur olduğunu ve istemediğini söyledi ama bu işleri kolaylaştırmadı. Sonra Stu beni geri gönderdi. Sonra Stu Noel'de beni kandırdı ve neredeyse sinir krizi geçirmeme neden oluyordu... Özür dilerim. Küfür için."

"Courtney, burada kafana göre kfredebilirsin. İstedğin kadar. Yargılamak için burada değilim. Devam et."

"O zaman babamın yanına döndüm ve düşünmemiz gereken ilk şey ne? Kelly'ye ne dersin? Kelly'nin gelmesine izin verelim. aileye!"

"Kelly'den hoşlanmıyor musun?"

"O iyi biri. Hatta iyi bile sayılır. O olabilir Komik. Kız kardeşini daha çok seviyorum ama kız kardeşi de benim sevdiğim Colin'e bağlı. Ondan hoşlanmadığımdan değil."

"O zaman nedir?"

"Ya evlenirlerse ve bir şey olursa? Ya babam ölürse, sonra Kelly beni alırsa, sonra Kelly beni Stu'ya geri verirse, sonra Stu beni Kelly'ye geri verirse, sonra Kelly evlenecek bir adam bulursa ve o da ölürse ve bu böyle devam ederse? Ne dersin? Sence tüm bunları tekrar yapmak ister miyim?"

"Görünüşe göre sizi en çok rahatsız eden şey geleceğın belirsizliği. Seni korkutuyor."

"Duh," dedi.

"Belki de bu konuyu babanla konuşmalısın." "Ne diyecek ki? Ölmeyeceğini mi? O Olabilir! Bence sadece ikimiz olursak daha iyi olur. Ben ve o. Başka kimseye ihtiyacımız yok."

Jerry sanki onun şöyle demesini bekliyormuş gibi bekledi daha fazla bir şey. Sonunda dedi ki, "Ama senin var. Courtney, başka insanlara ihtiyacın var. Ve şu anda, ihtiyacın olan şeylerden biri

Bilmeniz gereken, babanıza bir şey olursa sizin için ne gibi planları olduğu. Geleceğinde sadece olası yeni bir kadın yok, aynı zamanda babanın Idaho'da bir ailesi de var. Sevdiğin bir aile. Kelly'ye gelince, onun da senin sevdiğin bir ailesi var. Neden kendine bu tür bir baskı yapmadan önce bu soruların bazılarını yanıtlamaya çalışmıyorsun?"

"Ne baskısı? Üzerimde baskı yok! Eğer o üzgün olmasaydı, ben de üzgün olmazdım!"

"Ama işte burada yanılıyorsunuz - bu durum Ana hatlarıyla belirttiğiniz gibi, sadece siz ve o ve dünyanın geri kalanı uzak duracak - bu size çok büyük bir yük getiriyor. On dört buçuk yaşındasın, neredeyse on beş. Çok yakında, eğer henüz yoksa, bir erkek arkadaşın olacak ve o sadece ilk erkek arkadaşın olacak. Yaşlanacaksın, kanatlarını açacaksın, üniversiteye gideceksin, dünyayı gezeceksin, yeni erkek arkadaşlar ve daha fazla en iyi kız arkadaşlar bulacaksın. Birkaç yıl içinde, yaklaşık üç buçuk yıl içinde

Her gün, her gece babanla. Muhtemelen bir yurttan ya da dairede kız arkadaşlarınla yaşıyor olacaksın. Gidiyorsun Aşık olmak için. Birden fazla kez aşık olabilirsiniz. Arada sırada, hatta belki birkaç ay gibi uzun süreler için babanızın evine dönebilirsiniz. Ama babanın evinin dışında bir hayat kurmak senin işin. Ve sonra bu hayatın bir kısmını ona geri getirmek isteyeceksin.

erkek arkadaşınız, nişanlısınız, kocanız ve çocuklarınız gibi..."

"Bu yakın zamanda olmayacak!"

"Düşündüğünden daha erken. Peki ya baban? Sen kendi hayatını yaşamaya başladığında yalnız kalacağından endişelenmiyor musun?

Kanatlar?"

"Bunu sonra düşünürüz..."

"Anlıyorum. Bil diye söylüyorum, babaların kızlarıyla birlikte kız öğrenci yurdunda yaşamasına izin vermiyorlar."

"Komik. Çok komiksin..."

"Courtney, ondan sadece yalnız kalmasını istemiyorsun. Kendini güvende hissetmek için üzülyorsun ama kendine soruyorsun.

Geleceğinle ilgili tüm önemli insanları uzak tutacaksın ki kendini ona adayabilesin ve böylece güvende hissedebilesin. Ve yalnız kalacaksın." Jerry başını salladı. "Bu zor bir yol."

"O zaman kolay yolu nedir?"

"Babanıza geleceğiniz, nereye gideceğiniz ve ona bir şey olursa ne yapacağınız konusunda stres yaşadığınızı söyleyin. Konuşun."

"O sadece-" diyecektir.

"Lief Holbrook genç eşini tamamen trajik bir olayda kaybetti.

ve öngörülemeyen beyin kanaması. Bunun olamayacağını söylemeyecek." Jerry durakladı. "Ve eğer Kelly gibi birine bağlanmaktan ve onu bir şekilde kaybetmekten korktuğunuz konusunda en ufak bir endişeniz varsa, bunu da konuşabilirsiniz."

Omuz silkti. Ve küçük bir koku verdi. ağlamayacaktı.

"Sen benzersiz değilsin, biliyorsun," dedi Jerry. "Bu ergenlikle ilgili bir şey bile değil Courtney. Bu çok normal, insani bir zaaf

Hepimiz sevdiğimiz birinin elimizden alınmasından korkarız. Ve gerçek şu ki, eninde sonunda hepimiz kayıplar yaşarız. Bu hayatın üzücü bir gerçeği. Bunu durdurmanın bir yolu yok, gerçekten. Ama buna hazırlanmanın bir yolu var..."

"Dur tahmin edeyim," dedi alaycı bir tavırla, boğazına kocaman bir taş oturduğunu hissederek. "Bakabileceğin bir yere götür."

"Evet Courtney, ne kadar yorucu bulsan da. İnsanlar ellerinden gelenin en iyisini yaparlar. Sadece konuşarak değil.

korkuları ve endişeleri hakkında değil, proaktif davranarak. Sağlık kontrollerini yaptırırlar, vitaminlerini alırlar, emniyet kemerlerini takarlar, vasiyetlerini yazarlar. Ancak her şey gerçekten de bu konuda konuşmakla başlıyor. Bunu ciddi olarak düşünmenizi istiyorum."

"Ama bakın, herkes bunu yaşamıyor," dedi. "Bunun hakkında konuşsalar bile, bazen asla gelmez," dedi yutkunamayarak.

"Evet, Courtney. Herkes bunu yaşar. Kayıp ve keder

yaşamamış ya da yaşamayacak tek bir kişi bile sayamazsınız."

"Amber'a ne dersin? Kendini prenses sanan bir ailenin tek kızı? Yani, aptallar ama gerçekten... Ve o hiçbir şey için endişelenmeyecek kadar aptal. Amber'ın Çok fazla işi olsa bile hayat çok sakın ve kolay."

Jerry kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca tekerlekli sandalyede küçük bir erkek kardeşi ya da yeğeni yok mu? Tedavisi bilinmeyen bir hastalığı olan?"

"Rory," dedi bir solukta. Rory nasıl aklına bile gelmemiştir? Çünkü her ne kadar Tekerlekli sandalye, o kadar sevimli, komik ve çılgındı ki, gençlik yıllarından sonra yaşayamayabileceğini unutmak kolaydı. Yaşayabilirdi, bunu biliyordu. Yine de pek olası değildi. "Çok teşekkürler. Şimdi daha da kötü hissediyorum."

"Sen ve baban birbirinizin duygularını anladığınızda, kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz. Bir hafta içinde seni görmeye geleceğim. Eğer bu konuda konuşurken babandan yardım almak istersen, bunu yapabilirsin."

"Pek olası değil," dedi. Sonra başını eğdi ve ona sııttı. "Yemin edebileceğimi söylemiştin."

"Kesinlikle, Courtney. Aslında, bu çok yardımcı oluyor. Bu şekilde gevşediğinde, en çok hangi şeylere kızdığını ya da tutkulu."

Gözlerini kısmıştı. "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum." Biraz gülümsedi. "Bunu çok sık duyuyorum."

Hiçbir şey Courtney'nin boğazındaki o taşı, düşüncelerini kendi kayıplarından Rory'yi kaybetme olasılığına kaydırmak kadar sağlamlaştıramazdı. O şapşal çocuğu seviyordu! Amber aptal gibi görünebilirdi ama Courtney onun aptaldan da öte, içten, sevgi dolu ve kendini ona adanmış biri olduğunu biliyordu.

Aile.

Ve Courtney'e.

Ertesi gün ögle yemeğinde Courtney Amber'a, "Rory'yi kaybetmekten hiç endişe ediyor musun?" diye sordu.

Amber çiğneyip yutkundu ve şöyle dedi: "Her zaman. Belki bile değil - eğer harika, bilimsel bir şey olmazsa, onu kaybedeceğiz. Ve bu beni öldürüyor."

"Bunu biliyor mu?" diye sordu.

"Elbette biliyor. İki yıldır o koltukta oturuyor - tüm bunların ne anlama geldiğini sormadığını mı sanıyorsun? Küçük sümüklü akıllıdır, bunu biliyorsun. Sanırım hastalığı hakkında doktorlardan daha çok şey biliyor."

"Korkmuyor mu?"

"Bazen, ama acıtmayacağını biliyor. Bunun sadece bizim gibi onu özlemek zorunda kalacak olanları inciteceğini biliyor."

Courtney başını salladı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Ağlamadan konuşarak mı?"

Omuz silkti. "Ağlamayı zaten yaptık."

Ertesi gün nadir görülen güneşli bir Mart günüydü ve Courtney'nin binicilik dersi başlamıştı. Blue'da çok iyi gidiyordu; sadece onu ustalıkla hareket ettirmekle ve toynaklarına kadar kapsamlı bir bakım yapmakla kalmaz, aynı zamanda Aslında onu birkaç kez yıkadım.

Dersinden sonra Lilly Tahoma onu birlikte ata binmeye davet etti.

Lief onu almadan önce yarım saat kadar onunla gezdi. Blue Lilly'nin atıydı ama Courtney'nin onu tutmasına izin verdi ve diğer ahır atlarından birini aldı.

Lilly, özellikle dağ eteklerinde baharın yeşillenmeye başladığını ve her hafta bir ya da iki sıcak günün tadını çıkardıklarını anlattı. "Ve dağlardaki kar yığınları erimeye başlıyor,

Bu yüzden nehrin etrafına dikkat edin, kabaracaktır.

Courtney?" "Hm?" Courtney dikkatini tekrar Lilly'ye çevirerek, "Hm?" dedi. "Nehir hakkında ne dediğimi duydu mu?"

"Hayır, ne?"

"Dağlardaki kar yığınları erimeye başlıyor. Nehre dikkat etmelisiniz; kabarabilir ve hatta taşabilir."

"Tamam," dedi.

"Çok sessizsin. Aklında bir şey mi var?" "Hm? Hayır, hiçbir şey..."

"İstemiyorsanız bu konuda konuşmak zorunda değilsiniz, ancak asla dürüst olmamalısınız. Sadece 'bu kişisel' deyin ve bu işinizi görecektir."

"Hayır, hiçbir şey yok," diye ısrar etti.

"Eski bir Hopi atasözü: Öfkelendiğinizde bir arkadaşınızı kaybedersiniz. Yalan söylediğinde, kendini kaybedersin."

Courtney de "Meraklı olunca insanları rahatsız ediyorsun." diye karşılık verdi.

Lilly kıkırdadı. "Seninle ilgili en eğlenceli şey, genç bir kızın yüzüne ve bir büyücünün keskin zekasına sahip olman. Özür dilerim. Burnumu sokmak ya da rencide etmek istememiştim. Beni düzeltmekte haklısın."

Courtney iç çekti. "Bazen çıldırıyorum. Özür dilerim. Bazı şeyler için endişeleniyorum. Bunlardan biri de en iyi arkadaşımın kas distrofisi olan sekiz yaşındaki küçük yeğeni. Tekerlekli sandalyede ve şu anda iyi görünüyor ama bu iyi değil, anlıyor musunuz?"

"Oh, çok üzgünüm. Bazen hayat çok acımasız olabiliyor." "Şaka yapmıyorum."

"Arkadaşın bununla nasıl başa çıkıyor?"

"O iyi idare ediyor! Ben o kadar iyi değilim." "Oh,

Courtney, böyle haberlere alışmak gerekir.

Kendine bu kadar yüklenme."

"Şey, kendime karşı sert olduğumdan değil," dedi.

"Annemin öldüğünü biliyorsun, değil mi? Yani, kimseye söylemesem de herkes biliyor gibi görünüyor."

"Biliyordum, evet. Sanırım baban bahsetmişti." "Şey, bu o kadar da kolay değildi. Ve sanırım bu konuda endişeleniyorum.

böyle şeyler yaşamak. Bu beni üzüyor." Sonra omuz silkti. "Sanırım."

"Oh, şimdi anladım," dedi gülerek. "Ben bu konuda uzmanım. Bir kez incindim ve bir daha asla incinmemeye karar verdim."

Courtney şaşırdı ve Lilly'ye baktı. "Gerçekten mi? Yani, gerçekten mi?"

"Ah, evet. Gözyaşlarımı tutamadığım için kronik bir boğaz ağrısı yaşadım. Gözyaşlarımdan korkuyordum. Ama Hopi'lerin eski bir sözü daha var. Ağlamak zihindeki kederli düşünceleri serbest bırakır."

"Tüm bu eski Hopi sözlerini nereden buluyorsun?"

Güldü. "Yaşlı bir Hopi dedesinden. Şimdi onlara değer veriyorum, ama inanın bana, büyürken beni çok sinirlendirdi!"

"Hiç içiniz o kadar acıdı ki, ağlamayı asla bırakamayacağınızdan korktunuz mu? Belki de ağlamaktan öleceğinden? Yerin seni yutabileceğinden?"

"Oh, tatlım, evet! İşte bu yüzden kestim! Ama insanlar ağlamaktan ölmezler - sadece çok dağınık ve çok yorgun olurlar ve sonunda bazen rahatlama olur. Bazen rahatlamak için çok fazla ağlamak gerekir. Ama bu temizleyicidir."

"Ne için ağladın? Annen mi öldü?"

"Annemi hiç tanımadım," dedi Lilly. "Diğer kalp kırıklıkları, kesinlikle sizinkiyle aynı değil. Hayatın yolu bazen çok sert virajlarla doludur."

"Başka bir Hopi deyişi mi?"

"Hayır," dedi Lilly gülerek. "Talihsiz gerçek! Harika zamanlarım olduğu kadar zor zamanlarım da oldu. Yaşlandıkça, senin yaşındayken olduğumdan daha iyi idare ediyorum. En azından bunu dört gözle bekliyorsun!"

"Bu iyi haber..." Courtney sert bir şekilde cevap verdi.

"İlerlemen konusunda seni takdir etmek istiyordum Courtney - günün harika haberlerinden bazıları. Merak ediyorum da, bana bazı konularda yardım etmeyi düşünür müsün?

çok daha genç kızlar? Bazıları atların etrafında gergindir ve bazılarının daha büyük bir sorunu vardır - gergin değildir ve belki de güvenliğe dikkat etmeyecek kadar cesurdurlar. Onlara yol gösterecek senin gibi bir rol modele ihtiyaçları var." "Ciddi misin?"

"Daha ciddi olamazdım. Seninle çok gurur duyuyorum. Bence hepimize bir şeyler öğretebilirsin. Yardım edebilir misin?"

"Elbette," dedi, tüm ruh hali aniden daha parlaktı.

Lief ahırdan eve dönerken, "Neredeyse bitti Courtney," dedi. "Velayet davası. Mahkemeye çıkmam gerekiyor ama bu sadece bir formalite ve senin gitmene gerek yok. Bu iş burada bitecek. Sadece bir geceliğine gideceğim ve Hawkins'ler senin ve Spike'ın onlarla kalabileceğinizi söyledi."

"Onlarla kalmama gerek yok," dedi.

"Ben hallettim tatlım. Geceliğini hazırla, okuldan eve otobüsle dön, böylece Spike'ı ve çantayı alabilirsin. Amber'ın babası seni almaya gelecek. Perşembe gecesi ben eve gelene kadar yalnız kalman sorun olmazsa, yemekten sonra seni ve Spike'ı bırakabilirler. Senin için sorun olur mu? Çünkü

Eğer değilsen, iki gece onlarla kalabilirsin. En geç on bire kadar dönmüş olurum. İkinci bir gece kalmak ister misin?"

"Hayır," dedi hemen. "Eve geleceğim."

Kıkırdadı. "Tamam. Bay Hawkins sizi getireceğini söyledi. Anahtarınız var. Ve... bunu söylememe gerek var mı? Arkadaşların gelmeyecek. Gizlice kaçmak yok, bira yok, vesaire yok?"

"Bana bir şans ver," dedi. "Mükemmel bir çocuk gibi davranmadım mı?"

"Gerçekten mi? Evet. Harika bir kayıt. Sakın berbat etme."

On yedi

Courtney, Lief'e sadece ikisinin ne kadar işlevsel olduğunu göstermeye karar verdi. Okula vardığında Amber'a babasının seyahatinin ertelendiğini söyledi, Belki gelecek hafta olacaktı ama geceyi burada geçirmeyecekti.

"Ah, bu çok kötü," dedi Amber. "Ben de senin geleceğini umuyordum."

"Yine de gelebilirdim, ama evde kalıp, bilirsin, bir şeyler yapmalıyım. Cebir dersinde iyisin, değil mi?"

"Senin sayende!" dedi gülümseyerek.

"Annene ve babana söyleyecek misin? Babana gelip beni almamasını söyler misin?"

"Tabii. Hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin?"

"Bunu yapabiliriz," dedi Courtney. "Babama sorarım."

Okuldan eve döndüğünde Lief gitmişti ve Spike kulübede onu bekliyordu. Lief ona bir not bırakmıştı: Herhangi bir nedenle cep telefonumu ara. Ve herhangi bir sorunuz olursa diye bazı numaralar da burada. Sevgiler, baba.

Baba. Bu çok iyi, çok doğru hissettirdi. Yani hayatında tepetaklak olmuş pek çok şey vardı ama Lief onun babasıydı ve evrakları imzalattıyordu.

Soyadı hakkında konuşmuşlardı-Lord. Daha az kafa karıştırıcı olduğu için okulda Holbrook soyadını kullanıyordu ama bu onun yasal adı değildi. Lief ona on sekiz yaşından sonra, eğer isterse adını yasal olarak değiştirebileceğini söylemişti.

Bunu yapmak istiyordu ve kimsenin, Stu'nun bile iznine ihtiyacı yoktu. Tam da bunu yapmayı planlıyordu.

Notunun altındaki isimler ve numaralar arasında Kelly'nin cep telefonu ve sabit hattı, kasaba doktorunun numarası, Dr.

Michaels, Jack Sheridan'ın numarası.

İhtiyacı olabilecek herkes, kasaba polisi Mike Valenzuela ve Spike'ı aşıları için götürdükleri Fortuna'daki veterinerin numarası.

Cep telefonu çaldığında eve geleli henüz birkaç saat olmuştu ve arayanın Lief olduğunu gördü.

"Merhaba tatlım," dedi. "İyi misin?"

"Sadece ev ödevimi yapıyorum," dedi. Tamamen yalan değildi.

Ev ödevini yapıyordu ama Amber'la yapmıyordu. Evde tek başına yapıyordu. Peynirli makarna yapmayı düşünüyordu ve her ne kadar doğruyu söylese de onu yanlış yönlendirdiğini biliyordu. O sadece

Sadece ikisinin bunu başarabileceğini bilmesini istedi. Onun yanında olacağını ve artık üzülmesine gerek olmadığını bilmesini istiyordu.

Jerry ve Lilly'nin bu konuda, geleceğin getirebileceği keder ve acı hakkında endişelenmekle ilgili söyledikleri her şeye rağmen, yine de en iyi fikir, kendisinin yetkin olduğunu kanıtlamak gibi görünüyordu. Ve Lief'e, bu işe ihtiyacı olmadığını kanıtlamak.

Başka biri.

"Mahkeme ne zaman?" diye sordu ona.

"Yarın yargıç odasında olacağım, açık mahkemede değil. Stu belgelerini imzaladı ve orada olmasına bile gerek yok. Dokuzda yargıcı göreceğim, onda işim bitmiş olacak.

Avukatla toplantı, sonra menajerimle öğle yemeği, çünkü buradayım ve daha sonra dönmek için uçak bulamam. Sonra da Bay Area'dan eve döneceğim. Döndüğümde muhtemelen uyuyor olacaksın. ev."

"Ama yargıçla bir sorunun olursa bana mesaj atacak mısın?" diye sordu.

"Elbette, ama endişelenmeyin. Bana Stu'nun rızasıyla bu işin bittiği söylendi."

"Tamam. Lütfen emniyet kemerinizi takar mısınız?" diye sordu.

Bir anlık sessizlik oldu. "Courtney, ben her zaman emniyet kemeri takarım, bunu biliyorsun."

"Evet. Evet. Sadece emin olmak istedim." "İyi misin, tatlım?"

"Elbette. Sanırım yemek vakti geldi, gitsem iyi olacak."

"Hawk ve Sinette'e benim için teşekkür eder misiniz lütfen?"

"Evet, öyle yapacağım. Yarın konuşur muyuz?"

"Uçağıma yetişmeden önce, okuldan eve dönmen gerektiğinde seni arayacağım."

"Güzel. Tamam," dedi. "Sonra görüşürüz."

İmzayı attıktan sonra yeniden gurur duymaya başladı. Yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu hissetti. Ailelerine başka biri katılmadan gayet iyiydiler. Ödevini bitirdi, peynirli makarna için su kaynatmaya başladı ve sonra kemirme sesini duydu.

Kahretsin! diye düşündü. Spike'ı unutmuştu. Serbestti. Ve başını belaya sokması on saniyesini almıştı.

Sonra bir patlama sesi, bir ciyaklama duyuldu, diğer odanın ışıkları yanıp söndü ve her şey sessizleşti. "Spike!" diye bağırdı. "Tanrım, Spike!" Yanıt gelmedi.

Courtney evin içinde çılginca koşarak onu aradı. Ciyaklama sesi yakındı, mutfağın yakınında olmalıydı. Kanepenin arkasına, kilere ve mutfağa baktı. ama onu bulamadı. Aradı, aradı ama o gelmedi. Sonra eğlence merkezinin arkasından bir parça sarı tüyün çıktığını gördü ve nefesi kesilerek koştu.

Topallayan köpeği kaldırdı; beş aylıkken iri ve ağırdı. Ama tamamen topaldı! Ve kuyruğunun ucu siyahtı! Kürkü yanmıştı! Ve dudakları simsiyahtı! "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağırdı onu kollarının arasına alarak.

Onu mutfağa kadar taşıdı. Cansızdı, başı sallanıyordu. Onu nazikçe mutfak zeminine yatırdı. Telsizi ve telefon numaraları listesini aldı. Veterineri aradı.

"Burası Sequoia Veteriner Hastanesi. Çalışma saatlerimiz...."

Ses kaydını kapattı. Kimi arayacaktı? Elini Spike'ın göğsüne koydu ve onu itti; nefes nefese kalmıştı. Onun ölmüş olmasından korkuyordu!

Veterinerin ofisi kapalıydı. İnsan doktoru değil! Bar olmaz! Kelly'nin numarasını aradı.

Kelly cevap verdiğinde, Courtney çığlık attı! "Kelly! Spike! Sanırım o öldü! Babam öldü! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Veterineri aradın mı?"

"Kapandılar! Ona ne olduğundan emin değilim! Çığnediğini duydum, patlama gibi bir ses duydum, kafasını kitaplığın arkasında buldum ve sanırım ölmüş! Tamamen gevşemiş. Ağzı ve kuyruğu simsiyah!"

"Tanrım, nefes alıyor mu? Tel mi çiğniyordu?" Courtney ağlamaya başlayarak, "Bilmiyorum," dedi.

"Ağlamayı kes ve beni dinle. Kalp masajı yapmayı biliyor musun? Yardımı olur mu bilmem ama burnuna nefes vermeyi deneyebilirsin. Büyük nefesler değil, küçük bedeni için küçük nefesler. Ağzını kapalı tut ve burnuna üfle. Yola çıkıyorum!"

Bunu yapabilir misin?"

"Uh-huh," diye inledi gözyaşlarının arasından. "Uh-huh."

"Telefonu kapatıyorum, böylece gelebilirim, tamam mı?"

"Kay," dedi ağlayarak. "'Kay. Acele et."

Kelly'nin Lief'in evine varması on beş dakika sürdü ve yol boyunca "Courtney orada ne yapıyor?" diye merak etti. Anladığı kadarıyla Lief, Los Angeles Bölge Mahkemesi'ne hızlı bir yolculuk yapıyordu.

Courtney'nin velayeti. Ama Courtney ve yavru köpeğin Amber'la birlikte olması gerekiyordu. Saat altıyı geçiyordu ve Courtney'nin elleri ölü köpeklerle doluydu.

Oh, bu harika, diye düşündü umutsuzca. Tanrı aşkına, bu durumla ne yapacağım ben?

Lief'in evine vardığında ön kapının açık olduğunu görünce iki kat telaşlandı. "Courtney?" diye bağırdı.

"Buraya!"

Kelly onun sesini takip etti ve Courtney'i diz çökmüş buldu.

Mutfakta köpeğin yanında, Spike yerde yatıyor, sakın ve uykulu görünüyor ama ölmemiş.

"O iyi mi?" Kelly sordu.

Courtney ona döndü, yüzü gözyaşı izleriyle doluydu, burnu kızarmış, dudakları şişmişti. "Nefes alıyor ama çok değil. Ve ayağa kalkamıyor!"

"Vay canına, şu kuyruğa bak," dedi Kelly telefonu kaparken. "Veterinerin numarası nerede?"

"Kapalılar!" Courtney umutsuzca söyledi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ş. Onu biraz sev ve bir saniye dinlememe izin ver." Çalışma saatlerini açıklayan bir kayıt geldi, ama ondan sonra yirmi dört saat hizmet veren bir acil hayvan hastanesinin numarası vardı. Kelly bir şeyler karaladı numarayı aradı ve bir operatör ya da resepsiyonistle konuştu. "Merhaba. Beş aylık bir yavru köpeğim var - Labrador ya da golden karışımı- ve ona ne olduğundan gerçekten emin değilim ama-"

"Kabloları çiğnedi!" Courtney hıçkırıklara boğulmuş bir sesle bağırdı.

Kelly köpeğe baktı. "Bu her şeyi açıklıyor. O Kabloları çiğnedi. Sanırım kötü bir şok geçirdi. Nefes alıyor ama ağzı ve kuyruğu yanmış ve ayağa kalkamıyor."

"Ölecek mi?" Courtney ağladı.

"Ş," dedi Kelly. Sonra telefona, "Tabii, neredesin?" diye sordu. Lief'in notunun arkasını karaladı. "Tamam, orada olacağız. Teşekkürler."

Bağlantıyı kesti ve Courtney'e baktı. "Ceketini al, ufaklık. Hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Ölecek mi?" diye sordu tekrar, çaresizce.

"Hiçbir fikrim yok ama henüz ölmedi. Onu veterinerine götürelim. Ceketini al. Ve belki özel bir oyuncak ya da battaniye

Spike için."

"Tamam," dedi ve bunu yapmak için koştu.

Ve Kelly tekrar dűřűndű, ne oluyor? Lief řehir dıřında! Burada olmamaları gerekiyordu.

Nota ve numara listesine baktı; diğerleriyle birlikte kendi numarası da oradaydı. Ancak Hawkins'in numarası yoktu.

Courtney, Spike'ı en sevdiđi kirli, yıkık dűkűk, yıpranmıř battaniyesine sararak arabaya kadar tařımakta ısrar etti.

Yola çıktıklarında Kelly, "Baban

Bana Los Angeles'a uğacağını ama senin bu gece

Amber'ın evinde olacağını söyledi..."

"Biliyorum," dedi burnunu çekerek. "Çok kızacak..."

"Peki, neler oluyor?"

"Ona işleri halledebileceğimi kanıtlamak istedim. Bir bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığını! Ama yapamadım! Spike'ı öldűrebilirdim! Çünkü izlemiyordum!"

"Ah, Courtney," dedi Kelly. "On dűrt yařındayken ve senin kadar sorumluluk sahibiysen, bu bir bebek bakıcısı deđil, daha çok

şirket. Ve bir şeye ihtiyacın olursa diye bir yetişkin.

kűpek doktoruna gűtűrelim. Ve henűz őlmedi, o yüzden onu gűmmeyelim. Tamam mı?"

"Ya onu öldűrdűysen?" diye hıçkırarak bařını onun kűrkűne yasladı.

"Őncelikle, sen yapmadın. Yavru kűpekler de kűçük çocuklar gibi bazen bařlarını belaya sokabilirler. Dikkatli olmalısınız. Ama onu canlı kablolarla beslemediniz."

"Bu benim hatam. Kulűbede kalması hořuma gitmiyor. O bűyűyor ve burası çok kűçük geliyor ve kűtű řeyler yapmayı bırakmayı őđreneceđini biliyorum. Artık arka kapıya gidiyor! Dıřarı çıkmaması gerektiđinde! Her zaman!"

Kelly uzandı ve kűpeđi okřadı. "Bařına bela alma. Muhtemelen iyi olacaktır."

Dr. Santorelli altmış yaşlarında, gümüş saçlı, harika bir mizah anlayışı olan bir adamdı. Courtney'nin içini biraz olsun rahatlattı. "Kötü bir şok geçirdiği kesin. Sanırım iyileşecek. Ama kuyruğundan emin değilim. Belki de ucunu kaybetti. Bu sarsıntı ona doğru ilerledi ve kuyruğunun ucunu patlattı."

"Olamaz," diye hıçkırdı Courtney.

"Kolayca halledilebilir, gerçekten. Gece kalması gerekecek.

Biraz serum, biraz antibiyotik ve biraz oksijen. Sersemlemiş ve yaralı ama ölümcül değil. Bence en büyük endişeniz sarsıntıdan dolayı beyninin hasar görüp görmediği."

Courtney burnunu çekti. "Nereden bileceğim?"

Dr. Santorelli gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Bir daha kablo çiğnerse beyni hasar görür."

Kelly gülmemek için elini ağzına götürdü. Santorelli,

"Laboratuvarlarım var," dedi. "Taşları çıkarmak zorunda kaldım

Birinin midesi. Sonra bir tanesini yedim.

tek kullanımlık plastik jiletler. Benim hatam, duş kapısını kapatmamıştım ve o da içeri girip tıraş makinesinin tamamını yedi. Tıraş bıçaklarının geçmesine dikkat etmek zorunda kaldım...."

"Gerçekten mi?" Courtney sordu.

"Oh, evet. Bunun sonunu asla duymayacağım. Benim hatamdı. Ama karımın tıraş makinesiydi. Şu kokulu olanlardan. Bence şahsen sorumluluğu paylaşmalı."

"Onu öldürmedi mi?" Courtney sordu. "Yani köpeği mi?"

"Hey, ben bir veterinerim!" diye alay etti. "Her şey geçti, Bir ıslık kadar temiz." Courtney'ye doğru eğildi. "Duş kapısını şimdi kapatıyorum."

"Gördükleri her şeyi çiğnemeyi ne zaman bırakacaklar?" Kelly sordu.

"Bazıları asla yapmaz. Çoğu birkaç yıl içinde büyür. Ama bazıları en vahşi şeyleri yiyor, neredeyse merak edeceksiniz onları yemeleri gerekir. Taş, çöp, plastik, tahta gibi. Temel kural, köpeğinizi izlemek ve ne yediğini anlamaktır.

yapar. Eğer çiğniyorsa, kötü şeyi iyi şeyle değiştirin. Ona 'Hayır!' deyin ve ham deriyi verin. Bu iyi bir başlangıçtır."

Courtney gururla ama gözyaşları içinde, "Artık haliya değil dışarı çıkıyor," dedi.

Kelly içgüdüsel olarak bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekerek destek ve rahatlık verdi.

"Dinle, onları izlemek zorundasın, ama anla Bazen hepimizin en iyisi oluyorlar. Koşmaya başlarlar, arabaları kovalarlar, değerli veya tehlikeli şeyleri yerler, diğer hayvanlarla kavga ederler, her türlü şeyi yaparlar. Onlar hayvan, genç bayan. Onları severiz. Onlara güvenmek zorunda değiliz."

"Spike'ın yarın çıkmasına izin verecek misin?" Kelly sordu.

"Sanırım öyle. Ama kuyruğuna daha yakından bakmak istiyorum, cerrahi bir müdahale gerekebilir. Ve ona biraz hayat vermeliyim. Kötü bir şok geçirdi." Onlara kaşlarını kaldırarak baktı.

"Kelimenin tam anlamıyla," diye ekledi.

Eve dönerken Courtney, "Sanırım beni Amber'lara götürebilirsin. Bu muhtemelen iyi olur."

"Geç oldu," dedi Kelly. "Onları rahatsız etmemize gerek yok. Ben senin kanepende uyurum, sen de biraz dinlenirsin."

"Yapmak zorunda değilsin..."

"Biliyorum, tatlım. Ama bence yeterince zor bir gece geçirdin. Benim için fark etmez."

"Ama senin pijaman yok," dedi.

"Yaşayacağım. İlk kez kıyafetlerimle uyumuyorum."

"Babam beni öldürecek."

"Hayır, bunu atlatacaktır..."

Courtney ona baktı. "'Ona söylemek zorunda değiliz' diyebilirdin."

Kelly gülümsedi. "Hayır. Yapamam. Bunu kabullenmelisin Courtney. Hata yaptığında bunu kabullenirsin, telafi edersin, dersini alırsın."

"Evet, sanırım. Er ya da geç öğrenecekti zaten. Spike'ı normalden daha kısa bir kuyrukla gördüğünde olduğu gibi."

"Evet. Ölü ele verir."

Kelly'nin arabasında uzun bir süre sessizlik oldu. Sonra Courtney dedi ki, "Bana yardım etmen çok hoştu, beni veteriner..."

"Bunu benim için yaparsın," diye cevap verdi.

"Çok teşekkürler. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum."

"Dinle Courtney, eğer cevap vermeseydim, başka biri olurdu. Jack ya da Vaiz ya da Amber'ın babası... Spike'ı severim. Yardım etmekten mutlu oldum."

Uzun bir sessizlik daha geçti. Sonra Courtney, "İstersen babamın odasında uyuyabilirsin," dedi.

Kelly uzanıp Courtney'nin dizini okşadı. "Ben iyi olacağım."

Kelly cep telefonunun zil sesini duyduğunda saat gece on bire geliyordu ve bir kısa mesajla uyarıldı. Neredesin? yazıyordu.

Courtney'nin yatak odasının kapısının kapalı ve ışığının sönük olduğunu görmek için koridora baktı. Sonra büyük odaya gitti, telsiz telefonu aldı ve Lief'in cep telefonunu aradı. Cevap verdiğinde, "Kanepenizde oturmuş televizyon izliyorum. Ama açmadan önce eğlence konsolunun arkasındaki kabloları kontrol etmem gerekti."

"Ne?" diye sordu.

"Küçük bir heyecan yaşadık ve geceyi senin kanepende geçireceğim."

Lief'in sürekli olarak Oh, Tanrım ve Oh, İsa demesiyle noktalanmış hikâyesinde o akşam yaşananları anlattı.

"Yani köpek yaşayacak mı?" diye sordu sonunda. "Öyle görünüyor. Courtney de öyle." "Ona başının büyük belada olduğunu söyle," dedi.

"Üzgünüm patron. Bu benim maaş derecemi aşar. Eve gittiğinde ona söylersin. Yarın da boğazı ağrıyacak..."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu hasta olduğu için okula çağırıyorum. Köpeği ziyarete gideceğiz ya da umarım onu alıp eve getiririz. I
Kötü bir kız olduğunu biliyordum ama o kötü kız bu olayla birlikte öğütücüden geçti. Pişmanlıktan bir erişte kadar gevşek."

"Sen nasıl istersen," dedi yorgun bir sesle.

"Yarın akşam sen eve gelene kadar kalacağım. Sonra ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin."

"O zaman git benim bir tişörtümü falan bul. Benim yatağımda uyu."

Ama onun yatağını düşünmek, yastığın üzerindeki harika kokusunu düşünmek yeterince zordu. "Ben iyiyim," dedi.

"Sadece güvenli seyahat et."

"Sub Zero'nun üstündeki dolapta biraz brendi var, Crock-Pot'un arkasına gizlenmiş gibi."

Kadın ona güldü. "Şimdi, bunu kabul edebilirim."

Telefonu kapattıktan sonra Kelly mutfaktaki basamaklı tabureyi kullanarak konyağı çıkardı, meyve suyu bardağına biraz doldurdu ve kanepeye yerleşip örtüye sarıldı.

Ve çok eski, çok geç saatlerdeki televizyon tekrarlarını izlemekten gerçekten çok mutluydu. Neredeyse işini bitirmişti.

Brendi içiyor ve garip bir ses duyduğunda uyuklamaya başlıyordu.

Sesi iyice kısmış. Evet, garip bir ses.

Çamların arasında ısıklık çalan rüzgâr belki. Spike burada olsaydı kulübesinde mızızlanmasının sesi olabilirdi ama o burada değildi. Battaniyeyi attı ve ayağa kalktı, koridorda Courtney'nin odasına doğru sürünerek dinliyordum. Yeterince eminim, küçük hanım ağlıyordu. Muhtemelen köpeği için korkuyordu.

Kelly içgüdüsel olarak kapıyı açtı. "Hey, hey, hey," dedi içeri girip yatağın üzerine oturarak. "O iyi olacak. Endişelenmemeye çalış!"

Courtney biraz döndü. "Onu öldürebilirdim!" dedi.

"Tatlım, yaramazlık yaptı. Bu yüzden izliyoruz.

O iyi olacak."

Ama geri döndü ve yastığına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kelly arkasındaki yatağa uzandı ve onu kucakladı.

"Vay canına, burada büyük bir acıma partisi yapıyorsun," dedi, parmaklarını Courtney'nin şakağında gezdirip saçlarını okşayarak. "Onu yarın alacağız ve bahse girerim beyni hasar görmemiştir bile. Muhtemelen daha zeki de değildir, o yüzden uyarayım. Bu ailede bir süre düşünme işinin çoğunu senin yapman gerekebilir."

Daha fazla hıçkırık.

Kelly, Courtney'nin aklını köpekten uzaklaştırmak için, "Muhtemelen sonsuza kadar cezalı olacaksın," dedi.

"Ona söyledin mi?" diye sordu gözyaşları arasında. "Evet. Haklıydın. Sanırım kızdı. Ama o Muhtemelen atlatırız. Şu anda tek önemsedığımız köpeğin iyi olması. Değil mi?"

Courtney perişan bir halde, "Doğru," dedi.

"Bundan emin olduğunda kendini çok daha iyi hissedeceksin." "Okulum var," dedi.

"Hayır," dedi Kelly. "Ailede önemli bir hastalık var. Hatta hastaneye yatış. Seni hasta olarak çağıracağım. Birlikte gideriz. Onu alırız. Onu eve getir. Baban dönene kadar seninle kalacağım. Bunu atlatacaksın..."

"Hepsi benim suçum," diye inledi.

"Bunu biz de yaşadık," dedi Kelly. "Veteriner bile çılgın köpekleriyle kaza geçirdi - yavrular gözü pektir! Her yerde sorun bulabilirler."

"Ama Hawkins'lere gitmemek benim hatamdı. Kimseye ihtiyacımız olmadığını kanıtlamak istedim. Babamın bunu görmesini istedim.

benden başka kimseye ihtiyacı yoktu. Ne aptal ama!"

"Sanırım şu kanıtlama işini bir süre erteleyebilirsin. Kendi köpeğini veterinerine götürebilene kadar orada burada küçük bir yardım, ha?"

"Ama yanlıştı. Jerry haklıydı, yanlıştı." "Jerry kim?"

Kelly sordu.

"Ah, hayatımızda bir sürü insana ihtiyacımız olduğunu söyleyen aptal danışman."

Kelly Courtney'i biraz daha yaklaştırdı. "Dinle, iyi gidiyorsun evlat. Yardım almadan çok fazla şey üstlenme ama kendini de hırpalama. Bence çok iyi gidiyorsun. Zekisin, sorumluluk sahibisin ve babanı çok seviyorsun. A+ alıyorsun."

"Ama bu gece gerçekten çuvalladım..."

"Hayır," dedi Kelly. "Sen beni aradın. Yardıma ihtiyacın olduğunda aradın. Bunun için büyük puan aldın. Ve işi aldık bitti."

"Ama babamla evlenmenizi engellemeye çalışıyordum ve bu ne aptalca bir şey!"

Kelly bir an hareketsiz kaldı. Çok hareketsiz, çok sessiz. "Tatlım, baban sana söylemedi mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?"

"San Francisco'ya geri dönüyorum. Gelecek hafta. Arada bir ziyaret edeceğim, ayda bir falan. Ama çalışmak için şehre geri dönüyorum."

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

"Evet. Zamanı geldi."

Sessizlik odadaki boşluğu doldurdu. "Spike ve benim sana ihtiyacımız olursa, sanırım buralarda olmayacaksın..." Courtney söyledi.

"Etrafta bir sürü insan var. Baban var, pek sık gitmez. Jill ve Colin. Hawkins'ler."

"Sanırım," dedi çok yumuşak bir sesle.

"Yine de bir önerim var," dedi Kelly. "Spike olan adını Sparky olarak değiştirmek isteyebilirsiniz."

Courtney'nin kahkahaları gözyaşlarına karıştı.

Spike taburcu edilmişti, ancak kuyruğu gerçekten de biraz kısalmıştı. Kelly bir şeyler almak için Victorian'a uğradı. Akşam için rahattı, böylece tekrar kıyafetleriyle uyumak zorunda kalmayacaktı. Lief'in evinde duş aldı ve akşam yemeği için harika bir peynirli makarna yaptı. Courtney yavru köpeğiyle birlikte yatağa giderken Kelly dolapta bir şeyler aradı.

gizli brendi. Courtney ortaya çıktığında büyük odadaki kanepede tam da rahatlamaya başlamıştı. Elinde yastığı vardı ve artık uyanık olan yavru köpeği onun yanında duruyordu.

"Gelmiyor musun?" diye sordu Kelly.

"Gelmiyor muyum?"

"Sanırım babamın odasında uyumak istemiyorsun, ama benimkinde uyuyabilirsin."

Kelly bir dakika düşündü. Sonra "Hemen geliyorum." dedi.

Lief'in uçağı biraz gecikti. Virgin River'a ancak sabah birde dönebildi. Onun için açık bırakılmış bir ışık vardı. Tezgahın üzerindeki notta buzdolabında makarna ve peynir olduğu yazıyordu.

Kelly'yi kanepede göremeyince, onu yatağında bulabileceğini umarak biraz heyecanlandı. Çantalarını odasına taşıdı. Hayır, yatağında değildi.

Tüm olanlardan sonra Courtney'yi yalnız bırakacağından şüpheliydi. Courtney'nin odasını aydınlatmak için koridorun ışığıyla kapıyı iterek açtı. Orada, yatağında, Kelly kızına sarılmış, kızı da köpeğine sarılmıştı. Hepsi uyuyordu.

Spike başını kaldırdı. Courtney'nin ellerinden kurtuldu. kucakladı ve Lief'e doğru tırıs gitti. Lief yatak odasının kapısını kapattığında, kuyruğu biraz daha kısa olan Spike tırısyla yanına geldi.

"Tam olarak ilk tercihim değilsin," dedi Lief köpeğe. "Ama iş görürsün."

Bir hafta sonra Kelly'nin gitme vakti gelmişti. Kelly ve Jill mutfak masasında oturmuş sabah kahvelerini yudumluyorlardı. Ateş yanıyordu, bu da ortamı rahatlatıyordu. Güneş parlak ve gökyüzü açık olmasına rağmen, dışarısı hâlâ soğuktu. Jill, "Benim yetiştirdiklerimi pişirip, bir markanın altında satman harika bir hayaldi. aile etiketi ve kal."

"Belki bu bir gün yine olur," dedi Kelly. "Sadece şu anda değil."

"Mobilyalarınızı üçüncü katta bırakacak olmanız beni cesaretlendirdi. En azından seni eskisinden daha çok göreceğim."

"Luca'nın Bay Area'da pek çok evi var. Nerede yaşamak istediğimi düşünürken mobilyalı küçük dairelerinden birini kullanmam konusunda ısrar ediyor. Neden olmasın ki? O Tanrı'dan daha zengin ve benimle pazarlık yapıyor. Ayrıca, böyle bir yeri kaçış yerim olarak istiyorum. O çılgın restorani terk etmeden önce çektiğim eziyete asla geri dönmeyeceğim. İnsanların dengeye ihtiyacı vardır. Her zaman çalışamayız. zaman."

"Bir de Lief var," dedi Jill.

"Bir de Lief var," diye gülümseyerek onayladı Kelly. "Ondan vazgeçemem. Çünkü onu seviyorum. Ama hey-he won't Ayda bir ya da iki kez geceyi bir kız arkadaşıyla geçirirse kızını ihmal etmiş olur! Arada bir şehre inebilir. Ben de bazen buraya gelirim."

Jill masanın karşısında Kelly'nin elini tuttu. "Sen on sekiz yaşına girdikten sonra hiç birlikte yaşamadığımızı biliyorum. ama beş ay boyunca burada kaldıktan sonra seni bırakmak çok zor."

Kelly elini sıktı. "Benden vazgeçmiyorsun. Ama Jill, senin kendi işin ve ilişkin var. Ben ne

Ellerimde çok fazla zaman, kalbimde çok fazla yer var. İŖten daha fazlasına ihtiyacım var. Bunu Lief'e aŖık olduğumda öğrendim. İhtiyaç duyulduğumu hissetmeye ihtiyacım var, gereksiz değil. Yaşamsal olan ve büyüyen bir Ŗeyin parçası olmaya ihtiyacım var, bir Ŗeylerin kök salmasını beklemeye değil. Buna yeterince zaman verdim. Kimsenin suçu yok. Olan oldu. Bu benim için doğru karar. İki ya da üç hafta içinde bir hafta sonu için geri geleceğim."

"Dün gece onunla birlikteyken Lief ne dedi?" Jill sordu.

"Beni sevdiğini ve kalmamı istediğini söyledi ama tabii ki anlayışla karşıladı. O hiç benim gibi bir durumda olmadı. Karısıyla tanıştığında, ona anında hayran olan küçük bir kızı vardı. Bu bir meydan okuma değildi. Hâlâ aramızdaki ilişkinin yürümesini umuyor."

Arka kapı açıldı ve Colin içeri girerken eldivenlerini çıkarıyordu. Siyah balıkçı yaka üzerine asker yeşili kanvas bir ceket giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Gülümsüyordu. "Arabanın arkasını tamamen yeniden paketledim. Artık dikiz aynasını gerçekten kullanabileceksin. Artık gidebilirsin."

"Teşekkürler," dedi Kelly. "Ben de seni özleyeceğim. Ama sanırım sen daha da tombullaşmadan yola çıkmalıyım."

"Beni şımarttın, bu kesin. Oraya varır varmaz bizi ara."

"Elbette."

"Ve acele etme," diye emrederek kollarını ona açtı.

"Emredersiniz efendim," dedi Colin'in kucağına doğru yürürken. "Kız kardeşime iyi bak, Colin. Sana güveniyorum."

"Jilly emin ellerde, Kell. Kendine iyi bak. Her zaman başkalarını besliyorsun, kendini de beslemeyi unutma. Ve sadece yemekten bahsetmiyorum."

"Teşekkürler, bunu unutmayacağım." Kelly kız kardeşine sarıldı. "Her Ŗey için teşekkür ederim tatlım. Burada, senin harika evinde çok mutluydum. Bunu benim için çok kolaylaştırdın."

"Unutma, o her zaman senin için burada. Her zaman. O çılgın İtalyan için çalışmaktan sıkılırsan, buraya gelip soslar ve çeşniler yaparsın."

"Yapacağım."

Colin kapıyı onun için açık tuttu ve Kelly'nin onları arka verandaya kadar geçirmesine izin verdi. Ve Kelly orada durdu, kendisinden birkaç santim daha kısa olan küçük bir pırıltıyla yüz yüze geldi. Courtney biraz şaşırmış görünüyor. Belki de gergindi. "Merhaba," dedi Kelly. "Bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum."

Erken. Vedalaştık. Belki birkaç hafta sonra görüşürüz."

Courtney'nin arkasında, Kelly'nin dolu arabasına yaslanmış, elleri ceplerinde Lief duruyordu. Yanında da kibarca oturan köpek vardı.

"Henüz gidemezsin," dedi Courtney.

"Courtney, yola çıkmam lazım yoksa şehir trafiğinde kalacağım-"

"Hayır, yani, hiç gitme. Henüz gitme. Hala deneyebileceğimiz şeyler var. Jerry'nin de dediği gibi, bazı grupları deneyebiliriz."

Hepimizin aynı kanoda olup olmadığımızı görmek için danışmanlık yapıyor - bunu söylemeyi seviyor. Ayrıca "Bakabileceğimiz bir yere koy" demeyi de sever. İşte - siz de bakabilirsiniz - iyi olmadığım çoğu zaman bunu biliyordum. Neden olduğundan bile emin değilim ama biliyordum. Çok daha nazik olabilirim. Ciddiyim."

"Bunu neden şimdi yapıyorsun?" Kelly sordu.

"Gerçekten gideceğini düşünmemiştim," dedi. "Cidden, en azından bir uyarı daha olacağını düşünmüştüm."

Kelly ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı. Sonra çekildi, Courtney'nin güzel gözlerinin içine baktı ve "Dinle, çok uzakta olmayacağım. Ve en azından her ay, belki bir ay sonra geri geleceğim. ayda birkaç kez."

"Ama hayır," dedi. "Gitme."

"Courtney, üzgünüm ama Luca bana güveniyor. Bana iyi bir iş teklif etti ve ben de ona söz verdim. Bana ihtiyacı var. Ama ziyaret edeceğim, söz veriyorum."

"Ama babamın sana ihtiyacı var," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Kelly omzunda Jill'e ait olamayacak kadar büyük ve ağır bir el hissetti. Colin'in eli. Onu destekliyordu.

Kelly Lief'e baktı. Duruşu değişmemişti ama zorlukla fark edilebilen hafif bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Courtney, baban beni her gün arayabilir. Konuşuruz. Ara sıra görüşeceğiz. Bu bir sürpriz değil. Bunu konuşmuştuk."

"Onu öylece bırakıp gidemezsin," dedi. "Ona biraz daha zaman vermelisiniz."

"Gitmiyorum, tatlım. Babanı terk etmiyorum ve o da bunu anlıyor. Lief," dedi. "Lief, ona seni terk etmediğimi söyle."

"O değil, Court. Kendini gerçekten ait hissettiği, kendisine güvenildiği, işe yaradığını ve takdir edildiğini hissettiği bir yerde olmaya ihtiyacı var. Bunu anlıyorum."

"Bu bir veda değil," dedi Kelly. "Yakında görüşürüz." Ona bir kez daha sarıldı ve verandanın merdivenlerinden indi.

"Tamam!" Courtney bağırdı. "Sana ihtiyacım var! Sparky'nin sana ihtiyacı var!

Gitmeyin! Gitmeyin! Lütfen, gitme!"

Kelly olduğu yerde durdu, Lief'in sıcak ve koyu kahverengi gözleriyle ve hafif gülümsemesiyle karşılaştı. Yavaşça, yumruğuyla ağzını kapatan ve gözlerinden yaşlar süzülen Courtney'ye döndü.

"Tamam, gerçekten kalmanı istiyorum," dedi usulca, sonra hıçkırdı. Çenesini kaldırdı. "Aldırmayacaktır, inan bana. Ama benim, tamam mı?"

Kelly kaşlarını çattı. "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Yarım bir hıçkırıkla omuz silktili. "Çünkü beni olduğum gibi kabul ediyorsun. Çünkü kaba değilsin. Çünkü yardım ediyorsun." Burnunu çekti ve elini burnuna sildi. "Çünkü babamın beni sonsuza kadar cezalandıracağını ve iyi tarafıma geçmek için üstümü örtmeyeceğini söyledin ama yine de ağladığım için yatağымda benimle uyudun. Hadi ama." Kelly'nin verdiği kolyeyi çekip

Noel hediyesini ona göstermek için gömleğinin içinden çıkardı. "Biraz ara verelim. Huh?"

Kelly Lief'e bir bakış attı. O ise bunun kendisiyle bir ilgisi olmadığını söylemek istercesine başını iki yana eğdi.

Courtney'ye baktı.

"Bize bir şans daha vermelisiniz. Bana."

Courtney dedi ki. "Bana bir şans daha vermelisin, çünkü gerçekten gitmeni hiç istemedim, ben sadece... Ben sadece Stu'nun evinde önemli olmadığım gibi burada da önemli olmamaktan endişeleniyorum."

"Belki de biraz ara vermeliyiz," dedi Kelly. "Birkaç ay sonra nerede olduğumuzu görürüz..."

"Gitme," dedi. "Babam seni seviyor. Noel'de bana seni sevdiğini söyledi. Ben de pek istemiyordum ama Sparky'nin kuyruğu koptuktan sonra senin gerçek olduğunu anladım ve ben de seni sevmeye başladım."

"Vay canına," dedi Kelly. "Bunun için beni çok uğraştırdın!"

Courtney gözyaşlarının arasından güldü. "Cidden," dedi.

"Bir şeyi bilmen gerek, küçük piliç. Eğer bir daha arabamı toplarsam, asla, taşınırım."

"Anlıyorum," dedi Courtney.

"Hey," diye itiraz etti Colin onun arkasından. Ne de olsa arabayı hazırlayan oydu. Susturmak için ona ters bir bakış fırlattı.

"Yani kalıyor musun?"

"Bunu bir deneyeceğim," dedi Kelly. "Eğer gerçekten aynı kanoda olduğumuzu düşünüyorsan."

"İstiyorum," dedi Courtney. "Seviyorum. Babamı seviyorsun, değil mi?" "Onu çok seviyorum," dedi Courtney. "Ve sen gerçekten

Ben."

Courtney ona güldü. "O zaman onu öpmelisin. Son zamanlarda onunla yaşamak berbattı."

Kelly, Lief'e temkinli bir şekilde yaklaştı. Bir adım kadar uzaklaştığında, "Bu senin fikrin miydi?" diye sordu.

"Bununla kesinlikle hiçbir ilgim yok. Hem de hiç. Şimdi buraya gel. O haklı. Beni öpmelisin."

Kollarına çekilmesine izin verdi, dudaklarıyla buluştu ve arkasından "Iyyy. İğrenç." Kelly geri sıçradı ve omzunun üzerinden baktı.

Courtney gülerek, "Şaka yapıyorum," dedi.

Kelly, Lief'in gülen gözlerinin içine bakarak, "Bahse girerim bu tür şeylerden çok olacak, ha?" dedi.

"Bu zor bir görev bebeğim," dedi. "Kesinlikle hanım evlatları için değil. Şimdi hadi, bir tane de bana koy. Cehennemdeydim son zamanlarda yaşamak."

Sonsöz

Altı ay sonra

Kelly ve Jill dul kadının yürüyüş yolunda durup altlarındaki tüm hareketliliğe baktılar. Eylül sonu yılın mükemmel bir zamanıydı; bahçenin çoğu hasat edilmiş, ağaçların yaprakları değişmeye başlamıştı ama dallar henüz çıplak değildi. Gün güneşli, hava serindi. Bahçe ile ev arasında büyük yuvarlak masalar kurulmuş ve kolalı beyaz masa örtüleriyle örtülmüştü. Katlanır sandalyelerin arkasına keten giydirilmiş ve süslü bağlarla bağlanmıştı.

Masada turuncu, sarı, kırmızı ve biraz da koyu erik rengine yemyeşil çiçek aranjmanları vardı. Güneş battığında yakılabilecek uzun mumlar vardı. Yüzün üzerinde oturma yeri vardı ve konuklar uzun saplı şampanya kadehlerini tutarken etrafta dolaşıp ziyaret ediyorlardı. Bahçenin en batı ucunda, leylak ve ormangülünün karşısında, beyaz örtülü bir kafes vardı. Kafesin yanında bir yaylı çalgılar dörtlüsü vardı.

Viktorya döneminden kalma evin ön cephesinde arabalar, kamyonlar ve cipler park halindeydi. Arka verandanın yanına park edilmiş, dul kadının yürüyüş yolundan görünmeyen iki büyük beyaz araba vardı. Yanlarında kırmızı BRAZZI yazan panelli minibüsler.

Jill tırnaklarına baktı. "Geçen hafta boyunca eldiven giydim ve sanırım tırnaklarımın altında hala kir var..."

Kelly onları inceledi. "Sanırım iyisin," dedi. "Benimkinin altında biraz kırmızı biber var..."

"Kelly! Jilly! Buraya gel!" Courtney seslendi. "Luca burada."

Birbirlerine baktılar. "Sakin ol," diye öğüt verdi Kelly. "Uzun bir elbise ve topuklu ayakkabılarla buraya çıkmak, aşağı inmekten çok daha kolay."

"Önce sen," dedi Jill.

Kelly aşağıya indiğinde Luca, içinde dört şampanya kadehi bulunan gümüş bir tepsiyle duruyordu. Boştaki elini göğsüne götürdü ve Kelly'ye bakarak içini çekti. "Bella," dedi bir solukta. "Magnifico! Mozzafiato! Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

"Teşekkür ederim Luca," dedi. Elbisesi kremi beyaz renkteydi ve etrafı koyu yanık turuncu kurdelelerle süslenmişti.

ve dekolte. Kurdele, nedimeler Jill ve Courtney'nin giydiği saten elbiselerle uyumluydu ve hepsi de ellerinde anneler, papatyalar ve en güzel çiçeklerden oluşan buketler taşıyacaktı.

Luca tarafından San Francisco'dan getirilen lüks yanık-turuncu güller.

"Hepiniz çok lezzetlisiniz," dedi Luca. O kaldırdı Şampanya kadehlerini teker teker kadınlara uzattı, sonuncusu kendisine aitti. Tepsiyi yere bıraktı ve kadehini kaldırdı. "İki güzel ailenin kaynaşmasına," dedi.

"Tanrı hanelerinizi büyük bir bereket ve sevinçle kutsasın!"

Kelly, "Teşekkür ederim Luca," dedi.

Yudumladılar ve Courtney dedi ki, "Biliyordum. Elma şarabı."

"Eğer İtalya'da olsaydınız, küçük hanım, şarabı alırdınız. Kelly, seni damada teslim edecek kişi ben olmalıyım. Ne de olsa ben olmasaydım birbirinizi bulamazdınız."

"Pek sayılmaz," dedi gülerek. "Sanırım övgünün çoğunu karınıza verebiliriz. Ayrıca, bir şey vermek yok, sadece damadıma eşlik etmek var. Colin gönüllü oldu." Şef ceketinin kolalı beyazını düzeltti. "Mutfakta çok seviliyorsun. Bu yüzden

Luca, bunu benim için yapmak en büyük onurdur."

"Ben olsam misafirlerinizi başkasının beslemesine izin vermezdim.

Düğün günü, tatlım. Neredeyse hazır mısın? Çünkü çarşafaları çiğnemeye başladılar."

"Hey," dedi Courtney. "Sen ve babam yokken ben burada kalacağım, değil mi?"

Kelly küçük bir dudak parlatıcısı aldı ve Courtney'ye doğru eğilerek dudaklarına küçük bir rötüş yaptı. "Elbette. Jilly'yle nasıl anlaşırsanız anlaşın benim için sorun değil."

"Neden seninle gelemeyeceğimi bilmiyorum. Cabo'ya hiç gitmedim."

"Ben sınırı orada çiziyorum," dedi Kelly. "Seni rahatsız edecek değilim," dedi.

"Seninle bir anlaşma yapalım, civciv. Sen benim balayıma gitmezsen, ben de seninkine gitmem."

Courtney, "Balayımda benimle gelebilirsin," dedi.

Kelly konuyu değiştirerek, "Bugün çok güzel görünüyorsun Court," dedi.

"Bu konuda konuşmayı bıraktın, ha?"

Kelly başıyla onayladı. Courtney Jill'e baktı ve "Bu annelik işini daha önce hiç yapmadığına inanmak biraz zor, değil mi?" dedi.

"Öyle," diye kabul etti Jill. "Şimdi damat ürkmeden gidip onu evlendirelim!"

"Sen ve Colin hiç evlenecek misiniz?" Courtney sordu.

Jill konuyu değiştirerek ve gülümseyerek, "Bugün çok güzel görünüyorsun Courtney," dedi.

Luca kolunu iki yana açarak kadınlara merdivenlerden aşağı inmelerini işaret etti. En son Courtney indi. Jill ve Kelly'nin arkasından, "Sanırım burada iletişim becerilerimiz üzerinde gerçekten çalışmamız gerekecek..." dedi.

Kadınlar arka verandaya ulaşmak için mutfaktan geçmek zorundaydı ve Kelly bu endüstriye hayret etti - Luca kendi personelini ve yiyeceklerin çoğunu getirmişti. O vardı Açık büfe önerdi ama Luca bunu duymak istemedi, onlar servis yapacaktı. Çok süslü olmayacağını, sadece beş çeşit yemek olacağını söyledi. ve iki şarap.

Colin arka kapıda bekliyordu. O aldı
"Hazır mısınız? Çünkü Peder Kincaid herkesi masalarına topladı."

"Hazır," dedi Kelly. "Lief orada mı?"

"Oradaydı, iki kardeşi de yanındaydı. Muriel ön tarafta bir masa bulmayı başardı ama sanırım pazarlık yapması gerekti. Burada Riordan'lardan daha çok var.

ilk başta beklenen. Umarım bol miktarda yiyecek vardır." Luca arkasından, "Her zaman bol bol yemek vardır," diye bağırdı.

Onlar.

"O halde yapalım," dedi Colin.

Courtney tören alayına öncülük etti, onu Jillian, Kelly ve Colin izledi. Yaylı çalgılar çalarken masaların arasından geçerek kafeslere ve bakana doğru ilerlediler.

Kelly, Lief'in erkeklerin solundaki yerine geçmeden önce Courtney'e bir öpücük vermek için eğildiğini görünce gülümsedi. Ayrıca Jill'in yerine geçmeden önce yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

Colin ve Kelly yaklaştıkça Lief'in gözleri karardı ve ısındı; gururla gülümseyerek Kelly'ye uzandı. Colin Kelly'yi Lief'in ellerine doğru götürdü. Noah Kincaid tarafından yepyeni bir aileyi başlatacak sözler söylenirken birbirlerine baktılar.

"Sevgili Sevgilim..."

Teşekkür

Virgin River'da Olun Yarışması'nın kazananı Laura Osika'ya özel teşekkürler! Bizi Virgin River'da ziyaret ettiğiniz için teşekkürler! Yardımcı oyuncu kadrosunun bir parçası olarak, hikayeye harika bir katkı sağladınız!

Okuyucularıma, binlerce destekleyici mektubunuz ve ağızdan ağıza yayılan harika tavsiyeleriniz bu küçük kasabayı canlandırdı ve cesaretiniz ve nezaketiniz için sonsuza dek minnettarım.

Yazdığım hemen her öyküde olduğu gibi bu öykü için de Michelle Mazzanti'ye erken okuma ve araştırma yardımı için özel teşekkürler. Sizin katkınız ve yardımınız olmadan bir kitabın sonuna gelemezdim.

Şef Kris Kitna, avcılık, balıkçılık, yerel yasalar ve bölgeyle ilgili diğer ayrıntılar hakkındaki soruları yanıtladığınız için bir kez daha teşekkür ederiz.

Kate Bandy ve Sharon Lampert'e teşekkürü borç bilirim. Sürekli sadakatiniz ve desteğiniz olmasaydı kaybolurdum.

Ing Cruz'a yaratıcılığı için en içten şükranlarımı sunarım. Yüzlerce Virgin River okurunun kitap haberlerini paylaştığı Jack's Bar'ı çevrimiçi yönetmek. (http://groups.yahoo.com/group/RobynCarr_Chatgroup/)

Rebecca Keene'e bu ve birçok el yazmasının ilk okumaları için teşekkürler; geri bildirimleriniz inanılmaz derecede değerli.

Colleen Gleason ve Kate Douglas, dostlukları daimi olan ve mizah, sevgi ve her zaman teşvik edici yazar konuşmalarıyla dolu iki kadın, sahip olduğum için çok minnettarım
İkinizi de buldum.

Nancy Berland Halkla İlişkiler Ajansı'ndaki herkese destekleri ve her zaman izledikleri için teşekkürler

Sırtım. NBPR'den Jeanne Devon, saatlerce süren yaratıcı çalışmalar, okuduğunuz ve eleştirdiğiniz için. Cissy Hartley'e ve [www. writerspace.com](http://www.writerspace.com)'daki tüm çalışanlara harika çalışmalarınız için özel teşekkürler.

Ve her zaman olduğu gibi, Liza Dawson Associates'ten Liza Dawson'a ve Mira Books'un yayın yönetmeni Valerie Gray'e, yayıncılıktaki en zorlu iki okuyucuya teşekkür ederim. İkinize de durmak bilmeyen, yorulmak bilmeyen, sadık mükemmeliyetçiler olduğunuz için teşekkür ederim. Her zorlama her kitabı biraz daha iyi yapıyor ve size borçluyum.

Bu her zaman bir ekip çalışmasıdır ve benim daha iyi bir ekibim olamazdı!

Ve tüm Harlequin ekibi tarafından bana verilen olağanüstü fırsat için sonsuz minnettarlığımı sunarım. Kimse daha iyisini yapamaz!

ISBN: 978-1-4268-8764-2

HASAT AYI

Telif Hakkı © 2011 Robyn Carr

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com